

Kasr-1 Arifan®

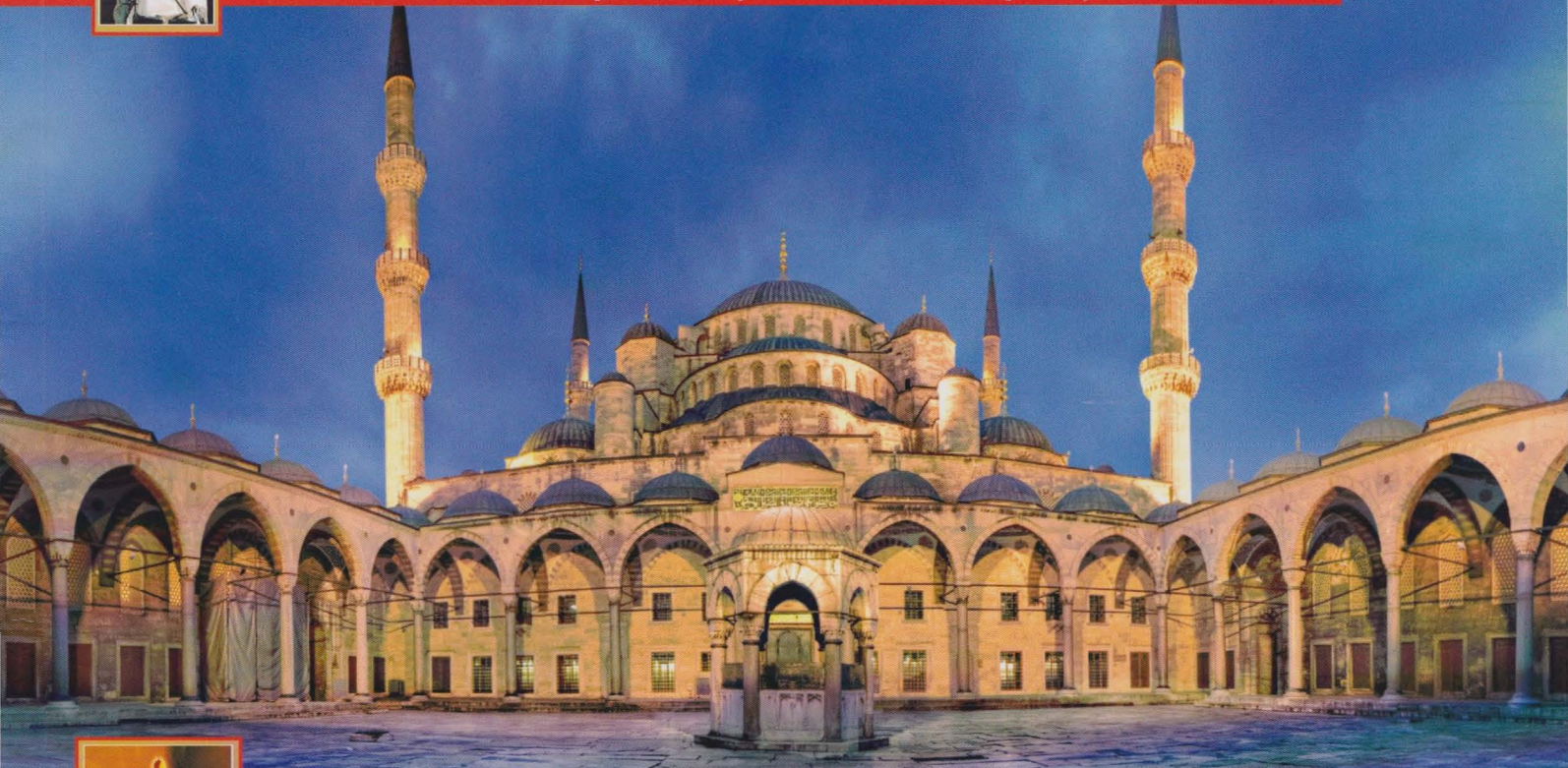

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

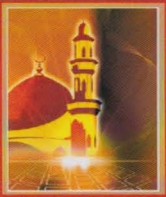
sayfa 06

Mahmud Efendi Hazretleri'ni Birkaç Dakikalığına da Olsa Görebilmek ve Duâsını Alabilmek İçin Antalya'da Binlerce Kişi Toplandı

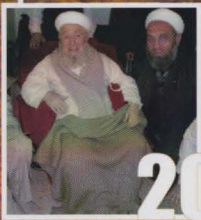
sayfa 08

Ahmet Mahmut ÜNLÜ (Cübbeli Ahmet Hoca)

İNSAN ÖMRÜNÜN BEŞ MERHALESİNİN İLKİ OLAN KÂLÛ BELÂ DEVRESİ

Mehmet TALÛ
HAYATIMIN EN MUTLU GÜNÜ!

20

24

Mehmet PAKSU
CENAB-I HAK KUR'ÂN'DA
NEDEN "BİZ" DİYOR?

Ali EREN
PEYGAMBERİMİZ'İ BİR HUKUK
DEFİNESİ KABUL ETMEK YANLIŞMIŞ...

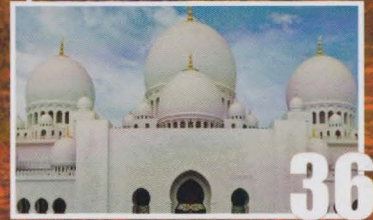
26

32

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
SULTAN FATİH'İN
HAYATINDAN KESİTLER

Adem ŞENER
FİRASET

36

İstanbul'un Fethi'nin sene-i devriyesini bir kere daha idrak edeceğiz. Fethin 557. yıldönümü münasebetiyle Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in övgüsüne mazhar olan Sultan Fatih'i ve fethi katılan o şanlı orduyu rahmet ve minnetle anıyoruz.

İstanbul'un Fethi bizim için iki yönden önem arz etmektedir. Bir tanesi, dedemiz Sultan Fatih bu şanlı zaferle birlikte bin küsur yıllık köhnemiş Bizans İmparatorluğu'nu tarihe gömmüş, Orta Çağ kapatarak Yeni Çağ açmış, böylece Müslüman Türk Milleti'nin kahramanlığını dünya tarihine altın harflerle yazdırmıştır.

Bir diğeri de; Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in: **"Kostantiniyye (İstanbul) elbette fetholunacaktır. O'nu fetheden komutan ne güzel komutan, onu fetheden asker ne güzel askerdir."** buyurarak, İstanbul'un müslümanlar tarafından fethedileceğini asırlar öncesinden müjdelemesidir ki, bu yönü ile de bütün dünya Müslümanlarını ilgilendirmektedir.

İşte Müslümanların daha o tarihlerden itibaren seferler düzenleyip Bizans'ı muhasara etmeleri, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in bu meşhur Hadis-i şerifinin sırrına mazhar olabilmekte gizlidir. Başta İstanbul'umuzun medârı iftiharî olan Halid ibni Zeyd Ebû Eyyüb-el Ensarî (Radiyallâhü Anh) olmak üzere, İstanbul'umuzda medfun bulunan bir çok Sahabe-i Kirâm, Resûlüllâh (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in bu övgüsüne mahzar olabilmek ümidiyle bu topraklara kadar gelmiş ve bu uğurda şehid olmuşlardır.

O asırlardan itibaren Bizans defalarca kuşatılmış, fakat Bizans'ın fethi 29. muhasarada Fatih Sultan Muhammed Han'a nasip olmuştur. Burada ibretli bir tevafuka da dikkat çekecek olursak, Fethi suresi 29 ayettir. Hikmet-i İlâhî İstanbul'un Fethi de 29. muhasarada gerçekleştirilmiştir.

Dünyanın gidişatını değiştiren, devirlerin kapanmasına ve yeni devirlere yelken açılmasına sebep olan bu muhteşem Fethi anlayabilmek için önce Fatih'i anlamak, onu tanımak ve bilmek gerekir. Sultan Fatih bilinmeli ve tanınmalıdır ki böylesine zaferler kazanmak, tarihin akışına yön vermek nasıl mümkün oluyor daha iyi anlaşılsın. Yoksa magazin kültürüyle yoğrulan, yabancı hayranlığıyla yetişen, aklı ve fikri ulvî düşüncelerle değil de, midesiyle ve midesinden aşağısıyla meşgul olan bir tevelve gençliğiyle, böylesi zaferler kazanmak bir yana, bu

fetihlerin rüyada bile görülemeyeceği herkesin malumudur.

Sultan Fatih'i tanımak adına, kısaca da olsa bazı önemli başlıklar altında ondan kısaca bashsedelim:

Sultan Fatih fevkalade dehası sayesinde yaşadığı devrin bir çok ilmini hızla öğrenmiş, bir çok ilim dalında da alim olmuş hatta deha eseri göstermiştir. Sultan Fatih bütün şehzadelere öğretilen Çağatay lehçesi ile Farsça ve Arapça'nın dışında, o devrin geçerli dilleri olan Yunanca, Latince, Sırpça, İtalyanca ve İbranice'yi de öğrenmiştir. Osmanlı sultanlarının çocuklarına baktığımızda, Sultan Fatih'in derecesinde çeşitli alimlerden ders gören başka bir şehzade olmadığını görüyoruz. Hatta ilme olan merakı sebebiyle, padişah olduktan sonra bile hocalarından ilim tahsil etmeye devam etmiştir.

Türk an'anesinde hocaya hürmet etmek, adeta bir ibadet gibi telakki edilen geleneklerdendir. İşte bu geleneğe Fatih Sultan Muhammed Han en güzel şekilde uyumuş, hocalarına gösterdiği hürmet, itaat ve inkiyad, tarihte hoca-hükümdar münasebetlerinde rastlanan misallerin en şahane örneklerini dahi gölgede bırakacak kadar muhteşem olmuştur.

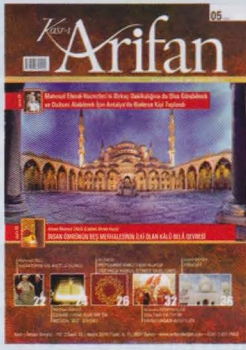
Osmanlı sultanları içinde hem en büyük asker, hem en büyük devlet ve siyaset adamı, hem de en alim olanı Sultan Fatih'tir. Denilir ki: Askerlikte; Yavuz Sultan Selim Han, Siyasette; Kanuni Sultan Süleyman Han, İlimde ise; Yıldırım Beyazıt Han ona yaklaşmışlar fakat yetişememişlerdir.

Sultan Fatih, vasıfları ve meziyetleri anlatmakla bitirilemeyecek kadar çok olan, büyük bir şahsiyet ve büyük bir kahramandır. Yani onun Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in övgüsüne mazhar olması hiç de boşuna değildir.

Yeni Fatihler yetişmesi ve yeni fetihler yaşanması temennisiyle, başta Sultan Fatih olmak üzere, bütün fetih şehitlerini rahmetle anıyorum.

Mustafa Özsimsekler

mustafaozsimekler@arifandergisi.com

Mahmud Efendi Hazretleri'ni Birkaç Dakikalığına da Olsa Görebilmek ve Duâsını Alabilmek İçin Antalya'da Binlerce Kişi Toplandı

6

Mayıs 2010 - Yıl 3 Sayı 32
ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Barış SEZEK

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Grafik Uygulama
Fatih ARAZ

Genel Koordinatör
Hakan SELÇUK

Muhasebe Müdürü
Mustafa YARTAŞI

Temsilci Sorumlusu
İlhan GÖRÜR

Abone Dağıtım
Murat Erdoğan

Avrupa Temsilcisi
İtibarhaber

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
60,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
60 Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Türkiye İş Bankası (Fatih Şb.)

EUR IBAN: TR820006400000210200732462

Bank Asya (Fatih Şb.)

TL IBAN: TR830020800022023097800001

EUR IBAN: TR290020800022023097800003

USD IBAN: TR560020800022023097800002

POSTA ÇEKİ

Hesap No: 5911942

Hesap Sahibi: Arifan Yayın Film

Adres

Defterdar Mah.

Meşatlık Sk. No: 8 (Halk Ekmek Fabrikası Yanı)

Eyüp/İST.

Tel: 0212 521 93 92

Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Türmatsan 2010

İNSAN ÖMRÜNÜN BEŞ MERHALESİNİN İLKİ OLAN KÜLÛ BELÂ DEVRESİ

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

HAYATIMIN EN MUTLU GÜNÜ!
Mehmet TALÛ

20

CENAB-I HAK KUR'ÂN'DA NEDEN "BİZ" DİYOR?

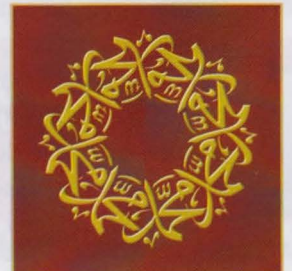
Mehmet PAKSU

24

**PEYGAMBERİMİZ'I BİR HUKUK
DEFINESİ KABUL ETMEK
YANLIŞMIŞ...**

Ali EREN

26

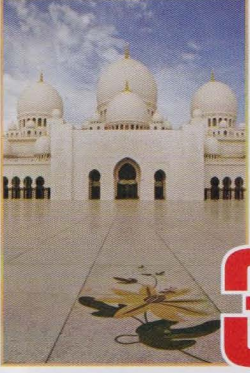
*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

SULTAN FATİH'İN HAYATINDAN
KESİTLER

Mustafa Özşimşekler

32

FİRASET

Adem ŞENER

36

EĞİTİMDE TERBİYENİN ÖNEMİ

-2-

Ali Ulvi UZUNLAR

42

CİNLERİN İNSANLAR
ÜZERİNDEKİ BELİRTİLERİ

SALİH MEMİŞOĞLU

44

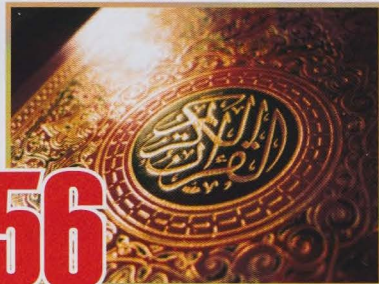
FIKHÎ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

Ahmet Mahmut ÜNLÜ

48

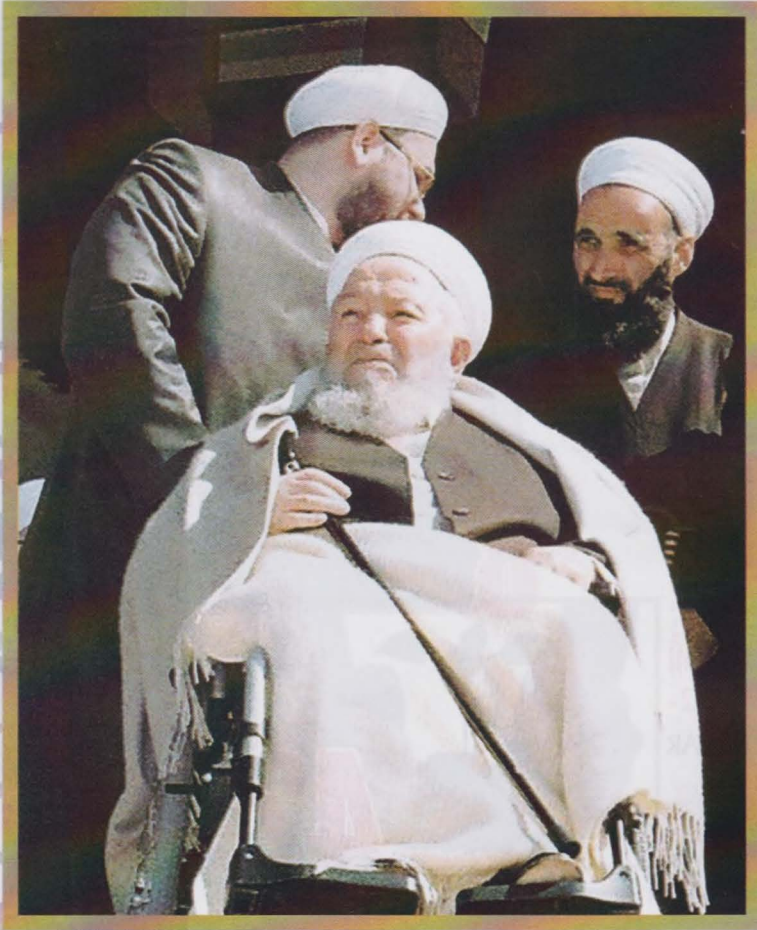
DUÂLAR VE ZİKİRLER

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

56

Mahmud Efendi Hazretleri'ni Birkaç Dakikalığına da Olsa Görebilmek ve Duâsını Alabilmek İçin Antalya'da Binlerce Kişi Toplandı

Mahmud Efendi Hazretleri Antalya bölgesinde bulunan ihvan-ı kirâmın yıllardır tekrarladıkları ısrarlı davet üzerine 8 Nisan Perşembe günü Antalya'yı teşrif ettiler Duâcı mevkiinde müstakil bir binada misafir oldular. 9 Nisan günü Cuma Namazı için Yeşil Bayır mevkiinde bulunan Havva Nuri Avcı Camii Şerifine çıktılar, orada kendisini bekleyen birçok kadın-erkek ihvan ile birlikte Cuma Namazını edâ ettiler. 10 Nisan Cumartesi günü ise Kepez ilçesinde bulunan Hacı Ali Uyaroğlu Camii Şerifinin geniş avlusunda ve civarındaki geniş sahada toplanan on bine yakın ihvanı selamlamak üzere büyük bir konvoy eşliğinde hareket ettiler.

Efendi Hazretleri'nin teşrifini haber alan birçok ihvan Konya'dan, Mersin'den, Afyon'dan, Manisa'dan, İzmir'den, Denizli'den, Uşak'tan, Tokat'tan, Bursa'dan vs. vilayetlerden ve ilçelerden, imanının en üstün derece olan "Hubbu Fillâh (Allâh için sevmek)" makamının bir alameti

olan "Allâh dostlarını Allâh için ziyaret etme" makamını ihrâz etme niyetiyle saatler önce o alanda yerlerini almıştı.

Üstadımız Hazretleri'ni karşılarında görünce çok feyizlendiler, kimileri cezbeye gelerek: "Kuru toprağın yağmura hasreti gibi size hasret çekiyoruz, Allâh sizi başımızdan eksik etmesin" diye bağırmaktan kendilerini alamadılar.

Efendi Hazretleri: "Selâmün Aleyküm! Hoş geldiniz, safa geldiniz. Zahmet çektiniz. Allâh adımlarınıza hac sevâbi ihsân eylesin." diye selamlamada ve duâda bulununca kadın-erkek ayrı ayrı bölümlerde duran ihvanın bir çoğu ağlamaya başladılar.

Gerçekten de bu duâyı alabilmek için dünyanın bir ucundan gelirse az bile olurdu. Zirâ **"Allâh dostlarını bir kere olsun görebilmenin ve huzurlarında bir an olsun durabilmenin başka yerlerde parçalanıncaya kadar ibadette bulunmaya denk olduğu"** hadîs-i şerifte bildirilmiştir. (*Nebhânî, Cevâ-hiru'l-bihâr, 4/385*)

İNSAN ÖMRÜNÜN BEŞ MERHALESİNİN İLKİ OLAN KÂLÛ BELÂ DEVRESİ

Allâh-u Te‘âlâ’ya Kendi Zât’ının Kendisine yaptığı hamdlerle hamdeder, kulu ve Rasûlü olan **Muhammed Mustafâ** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*), Ehl-i Beyt’ine, muhâcîr ve ensârdan oluşan eshâbına, bir de cezâ gününe kadar iyilikte onlara uyanlara **Allâh-u Te‘âlâ**’nın ilminin kuşattıkları adedince salât-ü selâm ederim!

Bilindiği üzere; **Allâh-u Te‘âlâ Habîbine**, kullarına öğüt vermeyi emretmiştir. Nitekim bir âyet-i kerîmesinde: **“Öğüt ver! Çünkü nasîhat müminlere mutlaka fayda verir”** (*Zâriyât Sûresi:55*) buyurmuştur. Rivâyete göre; bundan bir önceki âyet-i kerîmede **Allâh-u Te‘âlâ Habîbine**: **“Sen onlardan yüz çevir! Artık**

sen kınanmazsın” (*Zâriyât Sûresi:54*) buyurunca **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) ümmetinin azâbı yaklaştı ve hidâyet-lerinden ümit kesildi zannına kapılarak çok üzölmüş ve korkmuş, ama daha sonra vaaz etmeyi emreden âyet-i kerîme inince çok sevinmiş ve sıkıntısı açılmıştır. Zîra **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in âlemlere karşı rahmet ve şefkat fitratı üzere yaratıldığı bizzât yaratan tarafından birçok âyet-i kerîmede açıklanmıştır.

Allâh-u Te‘âlâ başka bir âyet-i kerîmesinde de vaaz-u nasîhatten tesirlenmeyi, Kendisine yönelen kimselerin vasfı olarak zikretmek üzere: **“Ancak inâbe sâhipleri öğütlenir”** (*Ğâfir Sûresi:13*) buyurmuştur.

Dolayısıyla bu ve bundan sonraki dört yazımız insanın öğütlenmesi ve yaşadıklarından ibret alması husûsunda olacaktır. **Allâh-u Te‘âlâ** cümlemize tesirlenmeyi nasip eylesin.

Bilindiği üzere insan bu dünyada sürdüğü ömür içerisinde yaptıklarına göre âhirette karşılık görecektir. **Habîb Abdullâh el-Haddâd** (*Rahimehullâh*) gibi bâzı meşâyih insanın, **Âdem** (*Aleyhisselâm*)’ın sulbünde bulunduğu devreden başlayan ve cennet veyâ cehennemden ibâret iki yurdun birinde yerleşmesiyle son bulacak olan ömür müddetini beş kısma ayırmışlardır ki her insanın bu ömür müddetlerinde diğer kısımda yaşamadığı farklı halleri ve tavırları mevcuttur ve her bir ömrün eceli

söz konusudur. Bu ömürleri kısaca özetleyecek olursak; birinci ömür; **Allâh-u Te‘âlâ**’nın **Âdem** (*Aleyhisselâm*)ı yaratıp, sa‘îd ve şakî tüm zürriyetini onun sulbüne tevdi etmesinden başlayıp, o zürriyetin bir sulpten bir rahime, bir rahimden bir sulbe intikali devam ede ede her bir insanın kendi anne-babasından dünyaya çıkmasıyla son bulan ömürdür.

İkinci ömür; insanın anne babasından çıkışıyla başlayıp ölümle dünyâdan çıkmasıyla nihâyet bulan ömürdür. Üçüncü ömür; insanın ölümle dünyâdan çıkmasıyla başlayıp **Allâh-u Te‘âlâ**’nın Sûr’a üfürüldüğünde onu diriltmesiyle son bulacak olan berzah müddetidir. Dördüncü ömür, insanın kabrinden ya da **Allâh-u Te‘âlâ**’nın dilediği herhangi bir yerden diriltilecek çıkarılmasıyla başlayıp hesap ve mîzan, sıratın geçiş ve defterlerin alınması gibi kıyâmet ahvâlini görerek ebedî kalacağı yurda girmesiyle nihâyet bulan müddettir. Beşinci ömür ise, insanın ebedî kalmak üzere cennete girmesinden başlayıp, sonsuza kadar sürüp gidecek olan ömürdür. Cehenneme sonsuz kalmak için girecek olan kâfirlerin de oradaki hayatları ebediyen devâm edecektir.

Bâzı Müslümanların muvakkaten cehenneme girmeleri burada farklı bir bölüm teşkiline sebep olamaz. Çünkü onların beşinci merhaledeki hayatları ebedî cen-

net sınıfına dâhildir. İşte bu yazımızdan itibaren her bir yazımızda bu ömürlerden her biri, laf çok uzatılmadan, anlaşılacak derecede çok da kısaltma yoluna gidilmeden beyân edilecektir.

BİRİNCİ ÖMÜR

İnsanın ilk ömrü **Allâh-u Te‘âlâ**’nın **Âdem** (*Aleyhisselâm*)ı halkedip, defterini sağdan ya da soldan alacak olan ashâb-ı yemîn ve ashâb-ı şimâli onun mübârek sulbüne tevdi etmesinden başlamaktadır. **Allâh-u Te‘âlâ** **Âdem** (*Aleyhisselâm*)ın sulbüne bütün zürriyetini yerleştirdikten sonra, vahdâ-niyyeti ve rubûbiyyetini ikrar etmeleri hususunda kendilerinden ahd-ü mîsâk almak için onları Arafat’a yakın bir vâdi olan Na‘mân vâdisinde onları tek bir çıkarışla def‘aten çıkartmıştır ki bu husus:

“**Hani Rabbin Âdem**(in sulbünden, bizzat ondan yaratacağı çocuklarını, onun) **oğullarından** (da), **onların sırtlarında** (bulunan sulplerinde)n (kıyâmete kadar yaratacağı) **zürriyetlerini** (asır be asır doğacakları tertip üzere çıkarıp) **almış ve** (zerrecikler halinde huzuruna topladığı o nesillere, hayat, anlayış ve konuşma kabiliyeti verip,) **onları** (birbirlerine değil de bizzat) **kendi nefislerine karşı: ‘Ben sizin** (yaratıcınız ve yöneticiniz olan) **Rabbiniz değil miyim?’ diye şahit tutmuştu.**

Onlar da (cevâben): **‘Evet**

(Rabbimiz ancak Sensin)! Biz (Senden gayri **Rabbimiz** olmadığına ve Senin birliğine dâir ikrarda ve) **şâhitlikte bulunduk’ demişlerdi.**” (*A’râf Sûresi:172’den*) âyeti kerîmesinde açıklanmıştır.

Eserde vârid olduğuna göre: “**Allâh-u Te‘âlâ** zerrecikler hâlinde **Âdem** (*Aleyhisselâm*)ın sulbünden çıkarılmış olduğu bu zürriyetten aldığı ahd-ü mîsâkı bir kitaba yazıp onu Hacerü’l-Esved’e yutturmuştur.” (*Süyûtî, ed-Dürri’l-mensûr:6/667-668, Hâkim, el-Müstedrek:1/457, Beyhakî, Şu‘abü’l-îmân, no:4040, Semerkandî, Bahru’l-ulûm:1/580, Âlûsî, Rûhu’l-me‘ânî:6/159*)

İşte Hacerü’l-Esved’i istilâm edenin: “Ey **Allâh!** Sana inanarak, ahdine vefa göstererek ve kitabını tasdik ederek istilâm ediyorum” demesinin mânâsı budur. Bu rivâyetten anlaşıldığı üzere **Âdem** (*Aleyhisselâm*)ın sulbünden alınan zerrecikler hâlindeki bu zürriyetin, kendine has bir varlığı, iştiraki ve konuşması vardır, lâkin bu, varlık mertebelerinin farklı bir mertebesinde mevcuttur ki o mertebe, dünyevî varlık merâtibinden biri değildir.

Ehlince malum olduğu üzere; varlığın birçok mertebesi vardır. Nitekim “**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in **Âdem** ruh ile cesed arсындаyken peygamber olduğu, o dünyaya indirilirken onunla birlikte indiği, gemiye bindiğinde **Nûh** (*Aleyhisselâm*)la birlikte olduğu, **Nemrud**’un ateşine

atıldığı zaman **İbrâhîm** (Aleyhisselâm)la beraber bulunduğ" hususu rivâyetlerde vârid olmuştur. (Tirmizî, no:3609, 5/585, Habîb Abdullâh ibni Alevî el-Haddâd, Sebîlü'l-iddikâr, sh:18)

Bu husus, bahsi geçen peygamberlerin sulplerinde bulunan zürriyetin tamamı hakkında umûmî ise de **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in varlığının daha

ahd-ü mîsâk alındığı anda bir nevi şuura mâlik olmuşlar fakat **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) hakkında kalıcı olan o şuur onlarda bâkî olmamıştır.

Âdem (Aleyhisselâm)ın sulbünde bulunan o zürriyetin cennette buldukları da bilinmektedir. Nitekim **Mûsâ** (Aleyhisselâm)ın **Âdem** (Aleyhisselâm) ile çekişirken ona söylemiş olduğu: "Sen değil

"Şüphesiz Allâh, Âdem'in zürriyetini onun sulbünden çıkardı, nihâyet onlar yeryüzünü doldurdular ve onlar böylece sıkıştılar.-(Bu sırada Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)) iki elinin parmaklarını birbirine kenetledi-" (Taberânî, el-Mu'cemü'l-Kebîr, no:898, 19/383, Heysemî, Mecma'u'z-zevâid:7/187, Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr:6/664) hadîs-i şerîfi de bu görüşü desteklemektedir.

Ebû Hureyre (Radyallâhu Anh)-dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Allâh-u Tebârake ve Te'âlâ Âdem'i yaratınca onun sırtını sıvazladı, bunun üzerine kıyâmet gününe kadar yaratacağı her canlı ondan çıktı, sonra onun kaburgalarından bir kaburgayı ondan söküp aldı da ondan Havvâ'yı yarattı, daha sonra onlardan:

'Ben sizin (yaratıcınız ve yöneticiniz olan) Rabbiniz değil miyim?' diye ahit aldı. Onlar da: 'Evet (Rabbimiz ancak Sensin)! Biz (Senden gayri Rabbimiz olmadığına ve Senin birliğine dâir ikrarda ve) şahitlikte bulunduk!' dediler.

Sonra Âdemoğulların-

mükemmel ve daha tam olduğunda şüphe yoktur. Bundan dolayı **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) dünya âleminde zuhur edeceği zamana kadar geçirdiği varlık mertebesinde kendisinin farklı bir ilim ve şuurla mümtaz olduğuna dikkat çekmek için kendisinin o dönemde de peygamber olduğunu beyan etmiştir. Diğer zürriyet ise kendilerinden

misin ki insanları bedbaht kıldın ve hatân sebebiyle onları cennetten çıkardın?!" sözü de buna delâlet etmektedir. (Buhârî, Tefsîrü'l-Kur'ân:228, no:4459, 4/1764, Müslim, Kader:2 no:2652, 4/2042, İbni Mâce, Mukaddime:10, no:80, 1/31, Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:7639, 3/93)

Mu'âviye (Radyallâhu Anh)dan rivâyet edilen:

dan gelecek her canlıyı yüzündeki nûruyla belirleyerek (babalarının sulplerinden) aldı, sonra dünyâda onu mübtelâ kılacağını yazdığı hastalıkları ve belâları ona yerleştirdi, daha sonra onları (babaları olan) Âdem'e sundu da: 'Ey Âdem! İşte bunlar senin zürriyetin' buyurdu. Âdem bir de baktı ki onlar içerisinde cüzamlı, abraş, kör ve türlü türlü hastalıklar(a tutulanlar) var. O zaman Âdem: 'Yâ Rabbi! Zürriyetime bunu ne hikmetle yaptın?' deyince Allâh-u Te'âlâ: 'Benim nîmetlerime şükretsiner diye ey Âdem!' buyurdu. Âdem: 'Yâ Rabbi! İnsanlar içerisinde nûru en parlak gördüğüm şu kimseler de kim?' deyince Allâh-u Te'âlâ: 'Ey Âdem! Bunlar senin zürriyetinden peygamber olacaklar' buyurdu.

Âdem: 'Peki ya onlar içerisinde bana nûru en belirgin olarak gösterilen şu zat da kim?' deyince Allâh-u Te'âlâ: 'Bu âhir ümmetler içerisinde gelecek olan Dâvûd'tur' buyurdu. Âdem: 'Yâ Rabbi! Onun ömrünü ne kadar kıldın?' deyince Allâh-u Te'âlâ: 'Altmış sene' buyurdu. O: 'Yâ Rabbi! Benim ömrümü ne kadar tâyin ettin?' diye sorunca Allâh-u Te'âlâ: 'Şu kadar şu kadar (bin sene)' buyurdu. O: 'Ey Rabbim! Ona benim ömrümden kırk sene ilâve et de ömrü yüz sene olsun' deyince Allâh-u Te'âlâ: 'Ey Âdem! Bunu yapmaya kararlı mısın?' diye sordu.

O: 'Evet yâ Rabbi!' deyince Allâh-u Te'âlâ: 'O zaman yazıp mühürlüyoruz. Şüphesiz ki Biz (bir şeyi) yazıp mühürlediğimiz zaman artık değiştirmeyiz' buyurdu. O da: 'Olur ya Rabbi! Böyle yap' dedi."

Rasûlüllâh (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle devam etti: "Ölüm meleği canını almak için Âdem'e geldiği zaman o: 'Ey ölüm meleği! Ne istiyorsun?' dedi. O: 'Senin rûhunu kabzetmek istiyorum' deyince Âdem: 'Benim ecelimden kırk sene kalmamış mıydı?' dedi. O: 'Sen onu Dâvûd oğluna vermemiş miydin?' deyince Âdem: 'Hayır!' dedi."

Ebû Hureyre (*Radıyallâhu Anh*): "İşte Âdem (verdiği sözü) unuttu, zürriyeti de unuttu" derdi. (*İbni Ebî Hâtim:5/1614, Tirmizî, Tefsîr:8, no:3076, 5/267, Ebû Dâvûd, et-Tayâlesî, Müsned:2/15, no:1935, İbnü Mende, er-Redd ale'l-Cehmiyye, sh:53, Ebu's-Şeyh, Kitâbü'l-'Azame, no:1027, İbni Asâkir, Târîhu Medînet-i Dımeşk:7/395, Sa'lebî, el-Keşfü ve'l-be-yân:4/305, Süyûtî, ed-Dürru'l-mensûr:6/658-659*)

Bir sonraki başlık altında kaynaklarını vereceğimiz rivâyetlerden anlaşıldığı üzere; "Mûsâ (*Aleyhisselâm*) Tevrat'ta üstün sıfatlarla mevsuf olan bir ümmet görünce Rabbine o ümmetin kim olduğunu sormuş ve onları kendi ümmeti yapmasını dilemiştir. Allâh-u Te'âlâ da: "O Ahmed'in ümmetidir" diye

cevap buyurmuştur. O zaman **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*) **Rabbinden** o ümmeti kendisine göstermesini niyaz etmiş, **Allâh-u Te'âlâ** da o ümmeti kendisine izhâr etmiştir." Bu rivâyetin tamamı bir sonraki başlık altında zikredilecektir.

İşte bütün bu rivâyetlerden ve bu mânâda nakledilen diğer tüm rivâyetlerden anlaşılan odur ki, **Âdem** (*Aleyhisselâm*)'ın nesli bu dünya âlemine çıkmadan önce ruhlar âleminde o âleme mahsus bir varlığa nâil olmuşlardır. Ama bu varlık içerisinde **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in vücûdu (var oluşu) ve zuhûru etem ve ekmel (daha tam ve daha mükemmel) olmuş ve onun varlığı henüz dünyaya teşrif etmemişken dahi bir takım âlâmetlerle zâhir olmuştur.

Nitekim: "Âdem (*Aleyhisselâm*) sulbünde bulunan **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in nurunun tesbihini işitirdi" diye rivâyet olunmuştur. (*Habîb Abdullâh ibni Alevî el-Haddâd, Sebîlü'l-id-dikâr, sh:20*)

Yine böylece: "**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)'in **Allâh-u Te'âlâ**'yı zikretmesi ve **Allâh-u Te'âlâ**'ya telbiye getirmesi dedesi İlyas'ın sulbündeyken işitilirdi" diye naklolunmuştur. (*Ca'fer ibni Hasen Berzenci, Mevlidü'n-Nebî, sh:7*)

MUHAMMED ÜMMETİ- NİN VARLIK ÂLEMİNE ÇIKMADAN ÖNCEKİ ÖM- RÜNÜN GEÇMİŞ KİTAP- LARDAKİ BEYANI

Ümmeti Muhammed bu dünyaya gelmeden önce ruhlar âleminde diğer ümmetlerden seçkin bir halde yaşamıştır ve kütüb-ü semâviyenin tamamını bu ümmeti levhalarında ve sayfalarında yaşatmıştır.

İşte bu yaşantı hakkında birçok rivâyetler mevcuttur ki biz de burada bunların bir kısmını nakletmeye çalışacağız.

Katâde (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

“**Mûsâ** (Aleyhisselâm): ‘Ey Rabbim! Ben (Tevrât) levhalar(ın)da bir ümmet buluyorum ki onlar sonuncular iken kıyâmet günü öne geçenlerdir; yaratılıştan sonra gelmişlerken, cennete girmekte öne geçicidirler. Onları benim ümmetim yap!’ dedi. **Allâh-u Te‘âlâ**: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.”

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey Rabbim! Ben (Tevrât) levhalar(ın)da bir ümmet buluyorum ki onlar, insanlar(ın menfaati) için çıkarılmış olan en hayırlı ümmettir; iyiliği emrederler, kötülükten nehyederler ve **Allâh**’a îmân ederler. Onları benim ümmetim yap!’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ**: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey Rabbim! Ben (Tevrât) levhalar(ın)da bir ümmet buluyorum ki onlar, önceki kitaba

da îmân ederler, sonraki kitaba da îmân ederler ve o **Şaşı Sahtekâr** (Deccal) ile savaşmaya kadar dalâlet önderleriyle savaşır. Onları benim ümmetim yap!’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ**: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey Rabbim! Ben (Tevrât) levhalar(ın)da bir ümmet buluyorum ki, onların İncil’leri kalplerindedir onu (ezbere) okurlar. Onları benim ümmetim yap!’ dedi. **Allâh-u Te‘âlâ** da: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.”

–**Katâde** (Radiyallâhu Anh) bu arada şu îzâhı yapmıştır: ‘Sizden öncekiler kitaplarını bakarak okurlardı, ama onu (kapatıp) kaldırıncaya kendisinden hiçbir şey ezberlemezler ve bellemezlerdi. Ey (âhir zaman) ümmet(i)! Gerçekten **Allâh** size hıfz (ezberleme) hususunda öyle bir şey verdi ki, sizden önceki ümmetlerden hiçbirine onu vermedi. Bu bir husûsiyettir ki **Allâh-u Te‘âlâ** onu size tahsis etmiş ve bu kerâmeti sâdece size ikrâm etmiştir.’-

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey Rabbim! Ben (Tevrât) levhalar(ın)da bir ümmet buluyorum ki onlar sadakalarını kendi karınları içerisinde (tıka basa) yiyorlar, hem de ondan sevap alıyorlar. Onları benim ümmetim yap!’ dedi. **Allâh-u Te‘âlâ**: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

–**Katâde** (Radiyallâhu Anh) bu arada şu îzâhı yapmıştır:

‘Sizden öncekiler bir sadaka tasadduk ettiğinde bu ondan kabul edilirse, **Allâh-u Te‘âlâ** ona bir ateş gönderir de o ateş o sadakayı yerd, ama reddedilirse sadaka ortada bırakılır, onu da yırtıcılar ve kuşlar yerd. Şüphesiz ki **Allâh-u Te‘âlâ** sadakalarınızı zengininizden alıp fakirinize verdi. İşte bu, size acıdığı için lütfettiği bir rahmet ve size hafiflik olsun diye ikram ettiği bir tahfif olmuştur.’-

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey Rabbim! Ben (Tevrât) levhalar(ın)da bir ümmet buluyorum ki onlardan biri güzel bir amel yapmak ister de, sonra onu yapmazsa ona bir hasene yazılır. Yaptığında ise on misli yazılır ve yedi yüz kata kadar katlanır. Onları benim ümmetim yap!’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ**: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey Rabbim! Ben (Tevrât) levhalar(ın)da bir ümmet buluyorum ki onlardan biri kötü bir şey yapmak istediğinde onu yapmaya kadar kendisine bir şey yazılmaz. Yaptığında ise bir kötülük yazılır. Onları benim ümmetim yap!’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ**: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey Rabbim! Ben (Tevrât) levhalar(ın)da bir ümmet buluyorum ki onlar (Hakk’ın dâvetine) icâbet edenler ve kendilerinin (isteklerin) icâbet olunanlardır. Onları benim ümmetim yap!’ dedi. **Allâh-**

u Te'âlâ: 'Onlar Ahmed'in ümmetidir!' buyurdu."

Katâde şöyle anlatmıştır: Bize nakledildiğine göre; **Allâh**'ın elçisi **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*) (Allâh-u Te'âlâ ile arasında geçen bu muhâvereden sonra) levhaları bırakarak: "Ey **Allâh**! O zaman Sen beni **Ahmed**'in ümmetinden yap!" dedi.

Bunun üzerine kimseye verilmemiş olan iki haslet **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*)a verildi. **Allâh-u Te'âlâ: "Ey Mûsâ! Şüphesiz Ben risâletlerimle ve kelâmımla seni diğer insanlara karşı seçkin kıldım!"** buyurdu. **Allâh**'ın peygamberi de bundan râzı oldu!

Sonra ikinci olarak:

"Mûsâ'nın kavminden de bir topluluk vardı ki, hak üzere bulunarak (insanları) hidâyete eriştirecekler ve ancak onunla (hüküm verip, zulme sapmayarak) adâletli davranacaklar." müjdesi ona verilince **Allâh**'ın peygamberi **Mûsâ** tam bir memnûniyetle rızâ gösterdi." (*Abd ibni Humeyd, Ebu's-Şeyh, Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr:6/572-573, İbni Cerîr et-Taberî, Câmi'u'l-beyân:10/452-454, İbni Ebî Hâtim, no:8967, 5/1564-1565, Beğavî, Me'âlimü't-Tenzîl:2/198-199, İbni Kesîr, et-Tefsîr:6/399-400, Hâzin, Mecmû'atü't-tefâsîr:2/633, Kazî Senâullâh, et-Tefsîru'l-Mazharî:3/407-408*)

Bu mânâdaki başka bir rivâyeti **Ebû Nu'aym "ed-De-lâil"** isimli eserinde **Ebû Hu-**

reyre (*Radıyallâhu Anh*)dan hadîs-i şerîf olarak nakletmiştir. **İbni Abbâs** (*Radıyallâhu Anhümâ*) şöyle demiştir:

"Mûsâ (*Aleyhisselâm*) Tevrât'ı okuduğunda onda **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in ve ümmetinin vasıflarını görünce, **Allâh-u Te'âlâ**'nın **Muhammed** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e ve ümmetine bahsettikleri husûsunda **Rabbine** münâcatta bulunurken:

'Ey **Rabbim**! Kendisini ve ümmetini hem önce hem sonra yaptığın o peygamber kimdir?' deyince **Allâh-u Te'âlâ: 'O, Nebiyy-i Ümmiyy-i Arabî olan Tihâmeli ve Haremli Muhammed'dir ki; Kâzer ibni İsmâ'îl'in neslinden gelecektir. Ben onu mahşerde birinci yaptım, (dünyâda) sonuncu yaptım! Peygamberleri onunla sonlandırdım.**

Ey Mûsâ! Şerî'atleri onun şerî'atiyle, kitapları onun kitabıyla, sünnetleri onun sünnetiyle, dinleri de onun dîniyle sona erdirdim.' buyurdu.

Mûsâ (*Aleyhisselâm*): 'Yâ **Rabbim**! Ama Sen beni seçtin, benimle konuştun!' deyince **Allâh-u Te'âlâ: 'Ey Mûsâ! Gerçekten sen Benim Safiyy (seçkin) kulumsun, o ise benim Habîbim'dir. Kıyâmet günü onu yüksek bir yer üzerine yerleştireceğim, onun havuzunu havuzların en geniş ve ziyâretçisi en çok olanı yapacağım ve onu, tâbîleri en kalabalık olan biri kılacağım!'** buyurdu.

Mûsâ (*Aleyhisselâm*): 'Ey **Rabbim**! Demek kesinlikle Sen onu üstün kıydın ve şereflendirdin!' dediğinde **Allâh-u Te'âlâ: 'O Benim onu mükerrerem kılmamı ve kendisini de, ümmetini de fazîletli kılmamı hak etti. Çünkü onlar Bana da, bütün peygamberlerime de, tüm kitaplarıma da, bütün gayplarım da îmân edecekler. O peygamber onların arasında şâhit olduğu müddetçe, onun ölümünden sonra da kıyâmet gününe kadar (bu böyle devâm edecek)!'** buyurdu.

Mûsâ (*Aleyhisselâm*): 'Rabbim! Onların vasıfları budur, öyle mi!' deyince **Allâh-u Te'âlâ: 'Evet!'** buyurdu.

Mûsâ (*Aleyhisselâm*): 'Yâ **Rabbim**! Cumâyı onlara mı bağışladın, benim ümmetime mi?' deyince **Allâh-u Te'âlâ: 'Hayır! Cumâ onlara âittir, senin ümmetine değil!'** buyurdu.

Mûsâ (*Aleyhisselâm*): 'Ey **Rabbim**! Ben Tevrât'ta, elleri, yüzleri ve ayakları beyaz ve pırıl pırıl olan bir kavmin vasfına baktım, onlar İsrâîloğullarından mıdır, yoksa başkalarından mıdır?' dediğinde **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar, Ahmed'in ümmetidir ki, kendileri abdest eser (iz)lerinden dolayı elleri, yüzleri ve ayakları beyaz ve pırıl pırıl olanlardır.'** buyurdu.

Mûsâ (*Aleyhisselâm*): 'Rabbim! Ben Tevrât'ta sıratı

şimşek ve rüzgâr gibi geçecek bir kavmi buldum, peki ya onlar kimdir?’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey **Rabbim!** Ben Tevrât’ta beş vakit namaz kılan bir kavim buldum, onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ **Rabb!** Ben Tevrât’ta yarı bellerine kadar peştemal giyen bir kavim buldum, onlar kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey **Rabbim!** Ben Tevrât’ta (namaz vakitlerini tespit için) güneşi gözleyen bir kavim buldum, onların münâdîsi (müezzini) hava boşluğunda (yüksek bir yerde ezan okumakta)dır, onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘**Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir kavim buldum ki, onlar her yüksek yerde ve vâdide Seni zikrediyorlar, onlar kim?’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ **Rabb!** Ben Tevrât’ta bir kavim buldumki, onların güzel bir ameli on sevapla karşılık bulur, kötü işleri ise bir yazılır, bunlar kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar**

Ahmed’in ümmetidir!’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey **Rabbim!** Ben Tevrât’ta (Senin yolunda cihat için) kılıçlarını sıvamış olan ve hiçbir dilekleri boş çevrilmeyen bir kavmin vasfını buldum, onlar da kim?’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘**Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir kavim buldum ki, onlar bir şey istedikleri zaman Sana (mürâcaat etmek üzere) istihâre yaparlar, sonra o işi yaparlar, onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ **Rabb!** Ben Tevrât’ta iyileri kötülerine şefaatchi kılınan bir kavmin vasfını buldum, onlar da kim?’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey **Rabbim!** Ben Tevrât’ta Beyt-i Harâm’ı hacceden ve ondan hiçbir zaman uzak durmayan bir kavmin özelliğini buldum, onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir ki, hiçbir zaman Beyt-i Harâm’dan ihtiyaçlarını bitiremezler!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘**Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir kavmin na‘tini buldum ki, kurbanları kanlarıdır (şehit olarak kendilerini Senin yoluna kurban ederler), onlar da

kim?’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ **Rabb!** Ben Tevrât’ta bir kavmin vasfını buldum ki onlar, Senin yolunda çok kalabalık ordular hâlinde saf saf savaşır, onların üzerine sabır tam mânâsıyla boşaltılır, onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘**Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir kavmin sıfatını buldum ki, onlardan biri bir günah işler sonra hemen abdest alır da kendisi için o bağışlanır, bir de namaz kılar, bu sefer de günahsız kalarak namazı ona fazladan sevap yazılır, onlar da kim?’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ **Rabb!** Ben Tevrât’ta bir kavmin vasfını buldum ki, tebliğ ettiklerine dâir rasûllerine şahitlik ediyorlar, onlar kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘**Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir kavmin vasfını buldum ki, sadakalarını karınlarının içlerine yerleştiriyorlar (zenginlerinin verdiği fakirleri yiyebiliyor), onlar da kim?’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey **Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir

kavmin na'tini buldum ki, eski ümmetlere haram olan ganîmetler onlar için helâldir, onlar da kim?' dediğinde **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar Ahmed'in ümmetidir!'** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): 'Yâ Rabbi! Ben Tevrât'ta bir kavmin özelliğini buldum ki, toprak onlar için temizleyici ve mescit kılınmıştır, onlar da kim?' deyince **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar Ahmed'in ümmetidir!'** buyurdu.

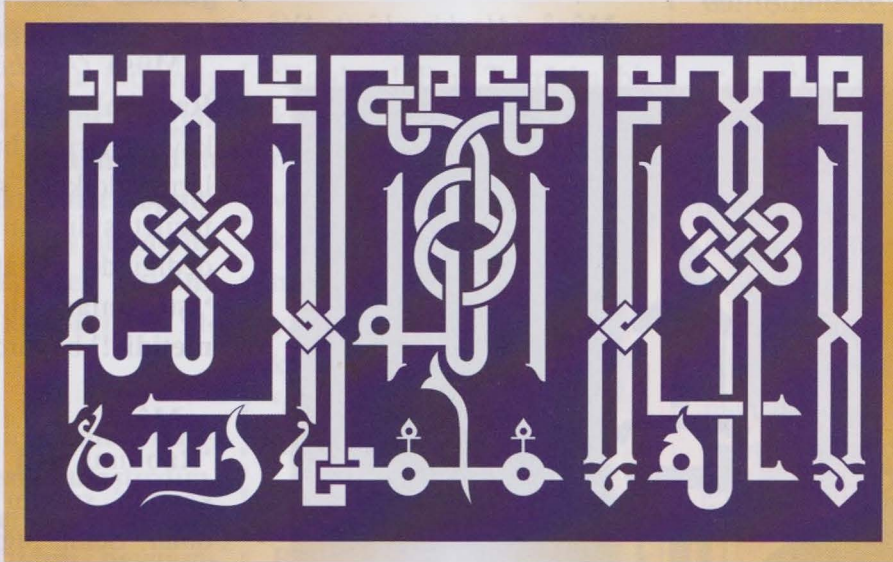
M û s â
(*Aleyhisselâm*):
'Rabbim!
Ben Tevrât'ta bir kavmin sıfatını buldum ki, onlardan bir adam kendilerinden öncekilerin otuzundan hayırlıdır, onlar kim?'

dediğinde **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar Ahmed'in ümmetidir! Ey Mûsâ! Geçmiş ümmetlerden bir adam Muhammed (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in ümmetinin herhangi birinden otuz kat fazla ibâdet eder, ama onlar (âhir zaman ümmeti) bütün kitaplara inanmaları sebebiyle ondan (eski ümmete mensup birinden) otuz kat hayırlıdır.'** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): 'Ey Rabbim! Ben Tevrât'ta bir

kavmin na'tini buldum ki, kartallar yuvalarına sığındıkları gibi onlar da Senin zikrine sığınıyorlar ve o uğurda birbirlerini seviyorlar, onlar da kim?' dediğinde **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar Ahmed'in ümmetidir!'** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): 'Yâ Rabbi! Ben Tevrât'ta bir kavmin vasfını buldum ki, kızdıkları zaman Seni tevâhid ediyorlar, çekiştiklerinde Seni tesbîh ediyorlar, onlar kim?' dediğinde **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar Ahmed'in**

ümmetidir!' buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): 'Rabbim! Ben Tevrât'ta bir kavmin târifini buldum ki, savaşçı kaplan kendisi için kızdığı gibi onlar da Senin için gazaplanırlar, onlar da kim?' deyince **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar Ahmed'in ümmetidir!'** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): 'Ey Rabbim! Ben Tevrât'ta bir kavmin vasfını buldum ki, onların amellerine ve ruhları-

na gök kapıları tamâmen açılır ve melekler onlarla müjdenir, onlar kim?' dediğinde **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar Ahmed'in ümmetidir!'** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): 'Yâ Rabbi! Ben Tevrât'ta bir kavmin sıfatını buldum ki, (her yerde) Seni tesbîh ve takdîs ettikleri için onlar yanlarından geçerken ağaçlar ve dağlar birbirini müjdeler, onlar da kim?' dediğinde **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar Ahmed'in ümmetidir!'** buyurdu.

M û s â
(*Aleyhisselâm*):
'Rabbim!
Ben Tevrât'ta bir kavmin vasfını buldum ki, Sen onlara musîbet ânında istircâ' (innâ lillâh... du â s ı n ı okumayı)

bahşettin, böylece musîbet vaktinde onlara salât, rahmet ve hidâyet lütfettin, onlar kim?' deyince **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar Ahmed'in ümmetidir!'** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): 'Ey Rabbim! Ben Tevrât'ta bir kavmin sıfatını buldum ki, Sen meleklerinle birlikte onlara salât ediyorsun, onlar da kim?' dediğinde **Allâh-u Te'âlâ: 'İşte onlar Ahmed'in ümmetidir!'** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ **Rabbi!** Ben Tevrât’ta bir kavmin niteliğini buldum ki, güzel amel işleyenleri cennete hesapsız giriyor, orta yollu gideni kolay bir hesapla muhâsebe ediliyor, günah işleyenleri de bağışlanıyor, onlar kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ:** ‘**İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

O zaman **Mûsâ (Aleyhisselâm):** ‘Ey **Rabbim!** Beni de onlardan kıl!’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ:** ‘Sen onlardansın, onlar da sendendir, çünkü şüphesiz sen Benim dînim üzeresin, onlar da Benim dî-

nim üzeredir, lâkin Ben seni risâletlerimle ve kelâmımla üstün kıldım, artık sen şükredenlerden ol!’ buyurdu.

Mûsâ : ‘Ey **Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir kavmin târifini buldum ki, kıyâmet günü diriltilecekler ve onların safları doğuyla batı arasını saf saf dolduracak, mahşerdeki durduruluş onlara hafifletilecek, ümmetlerden hiçbirinin fazîleti onlara erişemeyecek, onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ:** ‘**İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ

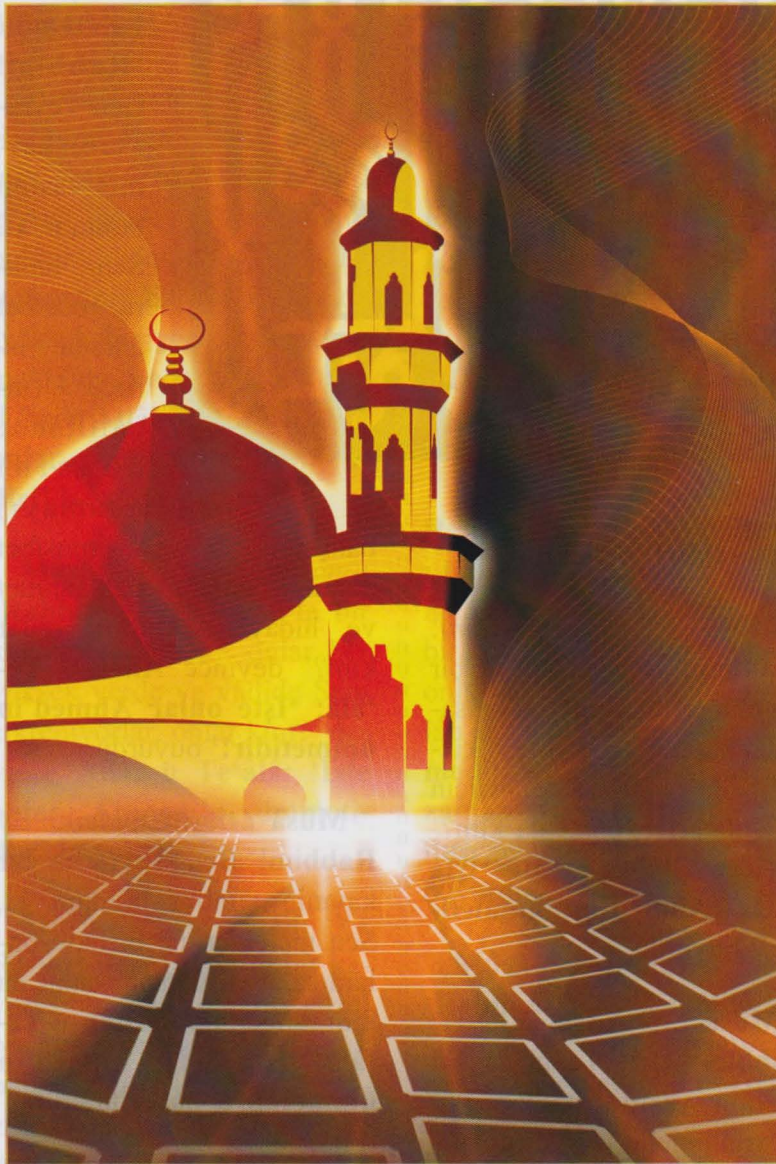
Rabbi! Ben Tevrât’ta bir kavmin sıfatını buldum ki, Sen onların canlarını yatakları üzerinde alırsın, ama onlar Senin katında şehitlerdir, onlar kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ:** ‘**İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘**Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir kavmin vasfını buldum ki onlar müminlere karşı zelildirler, kâfirlere karşı çok serttirler, onlar da kim?’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ:** ‘**İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey **Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir kavmin târifini buldum ki, onların sıdıkları, sıdıkların en fazîletlisidir, onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ:** ‘**İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘**Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir kavmin sıfatını buldum ki, onlar Senin uğrunda hiçbir tenkitçinin kınamasından korkmazlar, onlar da kim?’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ:** ‘**İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.

Bunun üzerine **Mûsâ (Aleyhisselâm):** ‘Yâ **Rabbi!** Gerçekten Sen onu çok fazîletli ve şerefli kıldın!’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ:** ‘Ey **Mûsâ!** **İşte o öylece Benim Nebiyyim, Safiyyim ve Habîbim** (peygamberim, seçkin kulum ve sevgilim)**dir, ümmeti de en hayırlı ümmettir.**’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ Rabbi! Ben Tevrât’ta bir kavmin na‘tini buldum ki, onların peygamberi ve ümmeti girinceye kadar cennete girmeleri bütün ümmetlere haram kılınmıştır, onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

O zaman **Mûsâ (Aleyhisselâm):** ‘Rabbim! Peki ya İsrâ-îloğullarının durumu nedir?’ deyince, **Allâh-u Te‘âlâ:**

‘Şüphesiz İsrâîloğullarından olan senin kavmin senin ardından dînini değiştirecekler, sana indirmiş olduğum kitabını taşıyacaklar. Muhammed’in ümmeti ise kıyâmet kopuncaya kadar onun sünnetini değiştirmeyecekler ve ona indirdiğim kitabı iptal etmeyecekler.

İşte onun için onları ikrâmımın zirvesine ulaştırdım, diğer ümmetlere karşı onları üstün kıldım, peygamberlerini enbiyânın efdali, haşrda onların evveli, (diriltilirken) toprağın (üzerinden) yarıl(ıp açıl)masında onların birincisi, şefaati etmekte onların evveli ve şefaati kabul olunmakta onların ilki yaptım!’ buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey Rabbim! Ben Tevrât’ta öyle bir kavmin târifini buldum ki onlar ilim ve hilim (aceleci olmama vasfının) sâhibidirlere, (dînin ahkâmına o derece vâkıftırlar ki) fıkıhlarıyla neredeyse peygamber olma-

ya yaklaştırmışlardır, onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir! Onlara önceki ilim de sonraki ilim de verilmiştir.’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Yâ Rabbi! Ben Tevrât’ta bir kavim buldum ki, önlerine sofralar konulur da bağışlanmadıkça onu kaldırmazlar (sofrayı kaldırmadan gerekli hamdleri yaparak mağfret olurlar), onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Rabbim! Ben Tevrât’ta bir kavmin vasfını buldum ki, onlardan biri elbiseyi giyer ve bağışlanmadıkça onu çıkarmaz (elbisesini giyer giyemez teşvik edilen hamdleri yaparak bağışlanır), onlar da kim?’ deyince **Allâh-u Te‘âlâ: ‘İşte onlar Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.

Mûsâ (Aleyhisselâm): ‘Ey Rabbim! Ben Tevrât’ta bir kavmin sıfatını buldum ki, hayvanlarının sırtlarına yerleştikleri zaman Sana hamdederler ve bu sebeple bağışlanırlar, onlar da kim?’ dediğinde **Allâh-u Te‘âlâ: ‘Ey Mûsâ! İşte onlar Ahmed’in ümmetidir! Onlar benim öyle dostlarımdır ki ateşlere ve putlara tapanlardan onlarla intikam alacağım!’** buyurdu.” (Ebu’s-Şeyh, Süyûtî, ed-Dürri’l-mensûr:6/575-580)

Abdurrahmân el-Me‘âfirî’nin, babasından (Radi-

yallâhu Anhümâ) rivâyetine göre, **Kâ‘bu’l-Ahbâr (Radiyallâhu Anh)** bir Yahudi âlimini ağlarken görünce ona: “Seni ağlatan nedir?” dedi. O: “Bâzı işler hatırladım!” deyince **Kâ‘b** ona: “Seni **Allâh’a** salıyorum (O’nun adına yemine çağırıyorum)! Eğer seni ağlatan şeyi sana bildirirsem bana kesinlikle doğruyu söyleyecek misin?” dedi. O: “Evet!” deyince **Kâ‘b (Radiyallâhu Anh):**

“Seni **Allâh’a** salıyorum! **Allâh’ın** indirilmiş kitabında: ‘Şüphesiz **Mûsâ** Tevrât’ta baktı da: ‘Ey Rabbim! Ben Tevrât’ta iyiliği emreden, kötülükten nehyeden, önceki kitaba da sonraki kitaba da îmân eden, Şaşı **Deccâl’le** savaşıncaya kadar dalâlet ehlinin tümüyle muhârebe eden ve insanlar(ın menfaati) için çıkarılmış olan ümmetlerin en hayırlısı olan çok değerli bir ümmet buluyorum, ey Rabbim! Onları benim ümmetim yap!’ dedi.

Allâh-u Te‘âlâ da: ‘Onlar **Ahmed’in ümmetidir!’** buyurdu.’ diye (yazılı) buluyor musun?” deyince o Yahûdi âlimi: “Evet!” diye cevap verdi.

Kâ‘b (Radiyallâhu Anh): “Seni **Allâh’a** salıyorum, **Allâh’ın** indirilmiş kitabında: ‘Şüphesiz **Mûsâ** Tevrât’ta baktı da: ‘Ey Rabbim! Ben Tevrât’ta bir ümmet buluyorum ki, onlar çok hamdedicidirler, (namaz vakitlerini tespit için) güneşi gözleyicidirler ve (müşriklerin ellerine düş-

tüklerinde küfür kelimesini telaffuz etmek ile öldürülmek arasında) hakem tâyin edile-(rek seçim yapmaya mecbur bırakıldıklarında ölümü tercih ede)n kimselerdir. Onlar bir iş yapmak istediklerinde de: ‘İnşâallâh onu yapacağım!’ derler. Onları benim ümmetim yap!’ dedi.

Allâh-u Te‘âlâ da: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.’ diye (yazılı) buluyor musun?” deyince o Yahûdi âlimi: “Evet!” diye cevap verdi.

Kâ‘b (*Radiyallâhu Anh*): “Seni **Allâh**’a salıyorum! **Al-lâh**’ın indirilmiş kitabında: ‘Şüphesiz **Mûsâ** Tevrât’a baktı da: ‘Ey **Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir ümmet buluyorum ki, onlardan biri bir tepeye yükselse **Allâh**’ı tekbîr eder, bir vâdiye indiğinde **Allâh**’a hamdeder, toprak onlar için temizleyicidir, yeryüzü onlar için mescittir, buldukları her yerde cünüplükten temizlenirler, suyu bulamadıkları yerde toprakla temizlenmeleri gibi-dir, abdest izlerinden dolayı elleri, yüzleri ve ayakları beyaz ve pırl pırl kılınmıştır! Onları benim ümmetim yap!’ dedi.

Allâh-u Te‘âlâ da: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.’ diye (yazılı) buluyor musun?” deyince o Yahûdi âlimi: “Evet!” diye cevap verdi.

Kâ‘b (*Radiyallâhu Anh*): “Seni **Allâh**’a salıyorum!

Allâh’ın indirilmiş kitabında: ‘Şüphesiz **Mûsâ** Tevrât’a baktı da: ‘Ey **Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir ümmet buluyorum ki, onlar rahmete mazhar kılınmış ve zayıf tutulmuş kimselerdir, kitaba vâris (ve sâhip) olurlar, Sen onları seçmişindir, onlardan kimi nefesine zulmedicidir, kimi orta yol tutucudur, kimi de hayırlarda ileri gidicidir. Ben onlardan rahmete nâil olmamış hiçbirini bulamıyorum! Onları benim ümmetim yap!’ dedi.

Allâh-u Te‘âlâ da: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.’ diye (yazılı) buluyor musun?” deyince o Yahûdi âlimi: “Evet!” diye cevap verdi.

Kâ‘b (*Radiyallâhu Anh*): “Seni **Allâh**’a salıyorum! **Allâh**’ın indirilmiş kitabında: ‘Şüphesiz **Mûsâ** Tevrât’a baktı da: ‘Ey **Rabbim!** Ben Tevrât’ta bir ümmet buluyorum ki, mushafları göğüslerindedir, cennet ehlinin rengârenk elbiselerini giyerler, namazlarında meleklerin safları gibi saf tutarlar, mescitlerindeki (tilâvet ve zikir) sesleri arı uğultusu gibidir, onlardan hiçbiri cehenneme girmeyecektir, ancak taş, ağaç yaprağından berî olduğu gibi, güzel amellerin tamâmından uzak olan müstesnâ (o, cehenneme girecektir)! Onları benim ümmetim yap!’ dedi.

Allâh-u Te‘âlâ da: ‘**Onlar Ahmed’in ümmetidir!**’ buyurdu.’ diye (yazılı) buluyor musun?” deyince o Yahû-

di âlimi: “Evet!” diye cevap verdi.

Mûsâ (*Aleyhisselâm*) **Al-lâh-u Te‘âlâ**’nın **Muhammed** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) ve ümmetine verdiği hayırlara şaşınca: “Keşke ben de **Ahmed**’in ümmetinden olaydım!” dedi. Bunun üzerine **Allâh-u Te‘âlâ** ona kendisini râzı edeceği üç âyet vahyetti de:

“**Ey Mûsâ! Şüphesiz Ben risâletlerimle ve kelâmımla seni insanlar üzerine seçtim!**”,

“**Biz onun için levhalarda her şeyden bir vaaz ve tafsîlat yazdık!**”,

“**Mûsâ’nın kavminden öyle bir ümmet vardır ki hak ile hidâyet ederler ve ancak ona göre adâletli olurlar!**” buyurdu. İşte o zaman **Mûsâ** tam bir memnûniyetle râzı oldu. (*Süyûtî, ed-Dürru’l-mensûr:6/581-583, Ebû Nu‘aym, Hülyetü’l-evliyâ:5/384-386, Sa’lebî, el-Kesfü ve’l-beyân:4/281-282*)

Bu ayki yazımızın hitâmına erdiğimiz şu noktada bizi en şerefli ümmetten kılan **Al-lâh-u Te‘âlâ**’ya hamdeder ve: “**Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)’in dînine girmeden de Ehl-i Kitab cennete girer” hezeyanını savuran sapık görüşlü kişilere hidâyetler dileriz.

HAYATIMIN EN MUTLU GÜNÜ!

Elhamdülillah! Mevlit kandili münasebetiyle yaptığımız umre dönüşünde çok sevdiğimiz Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimizi ziyaret etmek için Efendi Hazretlerimizin değerli bacanağı Muhammed Hoca efendiyi telefonla aradım. Münasip bir saatte Efendi Hazretlerimizi ziyaret etmek istediğimi söyledim. Kendisi de bana: **"Efendi Hazretleri ile birlikte, Cumartesi günü bize geleceklerini"** söyledi.

Bunun üzerine bende büyük bir sevinç ve heyecan oluştu. Ne kadar sevdiğimi ifade edemem. Çünkü bir aradan sonra Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimiz bize gelecekti. Fatih'te iken oradaki hanemizi zaman zaman şerefendirirlerdi. Artık bu düşünce ve heyecan ile yaşıyordum. Aile efradım, beraberce Fıkıh-kelam ihtisası yaptığımız hoca arkadaşlarımın her birinde aynı heyecan ve mutluluk vardı.

03 Nisan 2010 Cumartesi günü saat 14.00 sıralarında Muhammed Hoca Efendi telefon etti ve: **"Efendi Hazretleri ve Hacı Anne ile birlikte geliyoruz"** dedi. Artık heyecan doruk noktasındaydı.

Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimizin bu ziyaretini, vaki rica üzerine belli kimseler dışında du-

yurmamaya gayret ettik. Fakat buna rağmen epey cemaat, Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimizi yakından görebilmek için binanın önünde toplanmıştı.

Nihayet beklenen an geldi ve Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimizin arabası, refakat eden arabalarla birlikte binamızın önüne teşrif etti. Arabadan önce Efendi Hazretlerimizin değerli bacanağı Muhammed Hoca Efendi indi. Kendisini karşıladım. Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimizin kapısını açtı, beni takdim etti, ben de büyük bir sevinç ve heyecanla Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimize hoş geldiniz dedim, hatırını sordum. Rabbime çok şükrettim. Çünkü Sultanımızın sağlığının yerinde olması, bizleri ziyaret etmesi büyük bir lütuftu.

Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimizi arabasından Muhammed Hoca Efendi ile Nezir efendi indirdiler. Efendi Hazretlerimiz dikildi ve bir-kaç adım atarak yürüdü. Sonra arabasına bindirilerek binamızın beşinci katında kendisine mahsus odaya çıkardılar. Bu arada muhterem validemiz de bizim hanım ve kızlar tarafından heyecanla karşılandılar. Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimizle birlikte zamanımızın büyük fıkıh âlimlerinden **Mehmet Emin ER Hoca Efendi** de teşrif etmişlerdi.

Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimiz üzerinde hiçbir yorgunluk veya rahatsızlık eseri görünmüyordu. Çok tatlı sohbetler yaptı. Çalışmalarımızı anlattık. Çok memnun oldular, dua buyurdular. Bu arada vaki silahlı saldırı sebebiyle:

“Geçmiş olsun! Senden ne istediler, bir düşmanın var mıydı? Rabbim seni korudu, bana başısladı, sen bana ve Müslümanlara lâzımsın, Sen boş durmazsın, Rabbim seni muhafaza etsin!” buyurdular ve dua lütfettiler.

Bu sözleri, bu duaları duymak beni o kadar memnun etmişti ki, ifade etmem mümkün değil. Hatta o esnada saldırıyı yapanlar karşıma çıksalardı, o atmosferde onları bile affedebilirdim.

Sonra kendisine hazırlanan yemeklerden ve özellikle de karalâhana çorbasından yediler. Mehmet Emin ER hoca efendiyi hiç ihmal etmediler. Bu esnada Muhammed Hoca Efendi ile Nezir efendinin gülererek, güzel kelimeler ederek yaptıkları hizmetlerine hayran kaldım. Hizmet ve koruma ekibinde bulunan diğer bütün arkadaşlar da koşarak, coşarak hizmet ediyorlar ve elleri de, dilleri de, gönülleri de bu hizmete yakışıyordu.

Gerçekten de Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimize çok güzel hizmet ediyorlardı. Onların yaptığı hizmeti bizler kesinlikle yapamayız. Muhammed Hoca Efendiye çok dualar ettim. Mevla Teâlâ kendisini ve diğer hizmette bulunanları her türlü zarar ve ziyandan korusun. Âmin. Bu esnada görevliler ve hanımlar tarafında da yemekler yendi, sohbetler edildi.

Derken caminin içi ve binanın etrafı kadın-erkek cemaatle dolup taştı. Yukarıya ancak mahdut sayıda kimseleri alabildik. İmkân dâhilinde görüşme oldu.

Teşrif edeli henüz iki saat olmuştu ki, Muhammed Hoca Efendi, Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimize: Müsaade isteyelim mi? Diye sordular. Buna tarif edilemeyecek derecede üzüldüm. Kavuşmak ne kadar güzel amma, ayrılık olmasa! Bu arada şunun da altını çizerek belirtmek istiyorum ki: **“Her şey Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimize soruluyor ve O’nun onayı ile yapılıyor. Bu böyledir.”**

Sonra Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimiz de: “Gidelim” buyurdular. Bu arada Muhammed Hoca Efendi beraberce resim çekilmek için izin istedi. Müsaade buyurdular. Hole çıkınca önce orada toplanan aile efradımıza, kadın cemaate, sonra da erkek cemaate dua buyurdular, yeni doğan çocuklar için tahnik yaptılar yani hurma çiğnediler. Bu arada yeni doğan 9. torunumuz **Mehmet Affan**, Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimizin kucağına oturmakla şereflendi.

Sonra Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimiz yavaş yavaş indirildi. Benim de üzüntüm iyice arttı. Binanın önüne indiğimizde, binanın etrafı kadın-erkek cemaatle dolup taştı. Cadde trafiğe kapandı. Binamızın önünde bir miktar duran Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimizi, nasibi olanlar görebilmişlerdi.

Daha sonra Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimiz büyük bir titizlikle arabasına bindirildi. Kendisine dua ederek ve dua isteyerek gözyaşlarıyla uğurladık.

Toplanan cemaatin her birinin simasında mutluluk ve heyecan okunuyordu. Rabbim, Sultanımız, Mürşidimiz, Efendi Hazretlerimize sağlık, sıhhat ve afiyet içerisinde hayırlı uzun ömürler ihsan eylesin. O’nu başımızdan eksik eylemesin. Bizlere de kendisini tekrar misafir edebilmeyi nasip eylesin. Âmin!

Cenab-ı Hak Kur'ân'da neden "Biz" diyor?

Cenab-ı Hak, Kur'ân-ı Kerim'de bazen "Ben" bazen "Biz" hitabını kullanıyor. Her zaman "Biz" demiyor. Konunun gelişine, meselenin anlatılışına ve manaya göre hitap tarzları değişebiliyor.

Meallerini okuyacağımız şu ayet-i kerimelere dikkat edilirse mesele açıkça görülür:

"Ey İsrailoğulları! Size ihsan ettiğim nimetlerimi hatırlayın ve son peygambere iman edeceğinize dair 'Bana' verdiğiniz sözü yerine getirin ki, 'Ben' de size verdiğim sözü yerine getirip mükâfatınızı vereyim. Ve sadece 'Benden' korkun."1

"Kullarım senden 'Beni' sordukları vakit de ki; muhakkak 'Ben' çok yakınım. 'Bana' dua ettiği zaman, dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse onlar da 'Benim' davetime uysunlar. 'Bana' iman etsinler ki, doğru yolu bulmuş olsunlar."2

"'Bana' dua edin, cevap vereyim."3

"Ben, cinleri ve insanları an-

cak 'Bana' ibadet etsinler diye yarattım"4

Bu ayetler gibi daha birçok ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz, kendi Zat'ını "Ben" anlamına gelen kelimelerle dile getiriyor. Bu ayetlere dikkat edilirse, "Bana verdiğiniz sözü", "Kabul ederim", "Beni sordukları vakit", "Benden korkun" gibi ifadelerin doğrudan Cenab-ı Hakk'ın Zat'ıyla ilgili olduğu anlaşılır, arada hiçbir vasıtayı kabul etmeyeceği görülür.

Yüce Allah'ın, kendisinden "Ben" diye bahsettiği ayetlerin büyük çoğunluğu Zat'ıyla ilgilidir.

"Biz" diye hitap edilen ayet-i kerimelerde ise, genellikle arada bir vasıta vardır. Mesela; Kur'an'ın indirildiğini haber veren bütün ayetlerde "Biz indirdik" buyrulur. Bütün ayetler vahiy yoluyla indirildiğine göre, burada Allah ile Peygamber (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) arasındaki vasıta, bilindiği gibi Hz. Cebrail (Aleyhisselam)'dır.

Yine "Bulutla gölge yaptık"5

gibi ayetlerde de bu durum göze çarpar. İş yaptıran Allah, işi yapansa bir çeşit Allah'ın emrinde çalışan, Onun memuru konumunda, emri altında çalışan görevliler mesabesinde meleklerdir.

Ancak burada, meleklerin "memur"luğunu insan memurluğuyla karıştırmamak lazım. Çünkü insanlar âcizliklerinden dolayı memur çalıştırmıyorlar. Cenab-ı Hak ise, kâinatta hükmeden kudretinin icraatını ilan etmek, onlar aracılığıyla azametini, büyüklüğünü, haşmetini ve yüceliğini bildirmek için melekleri istihdam ediyor, çalıştırıyor.

Cenab-ı Hak, Esmâü'l-Hüsna'sı ve sıfatlarıyla birlikte hitap ederek, kendi büyüklüğünü ve celalini "Biz" kelimesiyle ders veriyor. Birçok müfessirimiz, bu tür ayetlerde Cenab-ı Hakk'ın kendi azamet ve kudretini bildirmek için bu tarz bir hitabı tercih ettiğini bildiriyorlar.

Mesela; "Kur'an'ı kesinlikle Biz indirdik, elbette onu yine Biz koruyacağız"6 mealindeki ayet-

te "biz" anlamına gelen dört kelime vardır. Burada hem Cenab-ı Hakk'ın büyüklüğünün ifadesi söz konusudur, hem de meselenin önemi zamirlerle kuvvetlendiriliyor.

Müfessir Ebu's-Suud Efendi, bu ayeti açıklarken, "Biz, şânımızın büyüklüğüyle yüce katımızdan Kur'an'ı indirdik" der.

Kevser Suresi'nde geçen ve "Biz" anlamına gelen "İnna"nın tefsirinde ise Fahrüddin Razi, "Buradaki 'Biz'den murad, Cenab-ı Hakk'ın azametini (büyüklüğünü) göstermektedir" der. "Çünkü Kevser'i Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e hediye olarak veren, yerin ve göklerin tek sahibi olan Cenab-ı Hak'tır. Hediye edilen şey de, verenin büyüklüğüne göre bir değer kazanır."

Bediüzzaman, Bakara Suresi'nin 34. ayetini açıklarken "Ben" anlamına gelen "İnnî" ve "Biz dedik" anlamına gelen "Kulnâ" kelimelerini birlikte ele alır ve şu açıklamayı yapar:

"Cenab-ı Hakk'ın halk (yaratma) ve icat (var etme) fiilinde vasitanın bulunmadığına, kelim ve hitabında vasitanın bulunduğuna işaret eder."

Devamında ise "Muhakkak ki Biz, Allah'ın sana gösterdiği şekilde insanlar arasında hükmedesin diye Kur'an'ı sana hak ile indirdik. Sen de hainlerin savunucusu olma" mealindeki Nisa Suresi'nin 105. ayetindeki "Biz" anlamına gelen "nâ" zamirini açıklar. Bu "nâ" zamirinin açıklamasında şu noktalara dikkat çeker:

"Bu ayette azamete delalet eden 'nâ' zamir-i cem'i, vahiyde vasitanın bulunduğuna işaret olduğu gibi, 'Allah'ın sana gösterdiği' mealindeki cümlede müfred hükmünde olan lafz-ı celal manaları ilham etmekte vasitanın bulunmadığına işaret eder."7

Yani, Allah'ın azamet ve büyüklüğünü gösteren "nâ" (biz) çoğul zamiri, vahiyde Cebrail gibi bir vasitanın olduğunu gösteriyor. "Allah'ın sana gösterdiği" anlamındaki cümlede ise teklik hükmündeki lafz-ı celal (Allah) manaları ilham edilmekle vasitanın bulunmadığına işaret ediyor.

Bu durumda, Yüce Allah bazı ayetlerde "Nahnü/Biz" diye hitap etmesinden, Cenab-ı Hakk'ın birden fazla olduğu (haşa) akla gelmemelidir. Zaten gelmez de...

Bazen insan olarak biz bile, kendi yaptığımız bir işten bahsederken "Biz yaptık" demez miyiz? İşte, Kur'an'da geçen bu "Biz" anlamına gelen zamirleri de böyle anlamak gerekiyor.

- 1.-Bakara Suresi, 40-41.
- 2.-Bakara Suresi, 186.
- 3.-Müminûn Suresi, 60.
- 4.-Zâriyat Suresi, 56.
- 5.-Bakara Suresi, 57.
- 6.-Hicr Suresi, 9.
- 7.-İşârâtü'l-İcaz, s. 230.

Ali EREN

İslam dini her mesele için hüküm koymuş ve Müslümanların bu hükümlere uymalarını emretmiştir. Bir hayat nizamı olan İslam dininin ilgisiz kaldığı ve hüküm koymadığı hiçbir mesele yoktur. Onun için, İslamın müslümanlara, **"Bu mesele benim ilgi alanım dışındadır. Bunu sen istediğin gibi hallet. Ben karışmıyorum"** dediği hiçbir mesele yoktur.

Bu dini tebliğ ile vazifeli olan Sevgili Peygamberimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem), 23 sene boyunca insan hayatıyla ilgili bütün meseleleri ashabına anlatıp öğrettiği gibi, bizzat yaşayarak da örnek olmuştur. Onun anlattıkları, öğrettikleri ve o güzel örnek hayatı, **hadis ve sünnet** olarak kitaplara geçmiş ve bizlere kadar da ulaşmıştır...

Dolayısıyla hadis ve sünnet, Kur'an-ı Kerim'in Peygamberimiz vasıtasıyla anlatımı ve yaşayış şeklidir. Bize düşen de buna uymaya çalışmaktır.

Cahiliye devrinde, İslam ve Kur'an muarızları Peygamberimiz'in şahsına itiraz ediyorlardı, şimdi de hadislerine itiraz ediliyor. Ancak şu farkla ki, zamanımızdaki itiraz, o günkü gibi açıktan açığa değil, gizli ve kurnazca, Kur'an'a sahip çıkılıyor gözükerek yapılıyor.

dukaları bu zehiri, maalesef diğer İslam ülkeleri de tattı. Bu ülkelerdeki Müslümanlardan birçokları da bu zehirli lokmayı yuttu ve yutuyor.

Bu aldatıcı zehir, **"Allah'ın kitabı Kur'an bize yeter. Başka hiçbir şeye ihtiyaç yoktur"** sözüdür. Bu sözün altında, hadis/sünnet, fıkıh ve tasavvufu inkâr planı yatmakta.

Oysa hadis/sünnet, fıkıh ve tasavvuf, hepsi her bir yönden Kur'an'ın yansımalarıdır.

Peygamberimiz'in hayatı/sünneti, Kur'an'ın emirlerinin eksiksiz hayata yansımalarıdır. Hadisleri de Kur'an'ın izahıdır. Peygamberimiz'in sözleri yani hadisler kabul edilmezse,

Kur'an nasıl anlaşılacaktır?

Hadis âlimlerinin Peygamberimiz'i anlatışı reddedilince Peygamberimiz de anlaşmaz.

Kaynağı âyet ve hadisler olan fıkıh da öyledir. Fıkıh olmayınca ibâdetler de yapılamaz.

Bunun açık misalini geçen asırdan beri Hindistan'da ve Hindistan'dan ayrılan Pakistan'da İngiliz tatbikatı olarak görmekteyiz. Ancak, oralarda başlatılan bu menfur faaliyet, başlatıldığı yerle sınırlı kalmadı. İslam ve Kur'an düşmanı olan İngilizlerin, üzerini cilalayıp tatlı bir lokma olarak sun-

Fıkıh âlimlerinin, Peygamberimiz'i anlatımını reddetmek, Peygamberimiz'in anlaşılmasına da engeldir.

Bazılarının mistik hayat dedikleri tasavvuf reddedilirse, Peygamberimiz'in o ciheti eksik kalır...

Gerçek bu...

Ama İngiliz planının bile tatbikçileri ile o tuzağa düşenler, bu gerçeği görüyor veya göremiyorlar. Göremedikleri için de, hadis, fıkıh ve tasavvuf âlimlerini toptan reddediyorlar...

Halbuki, bu üçü yani **hadis, fıkıh ve tasavvuf** ortadan kalkınca, fiilen İslam dini de ortadan kalkmış olacaktır. İngilizlerin ve İslam düşmanlarının gayesi de zaten budur...

İslamın bu üç vazgeçilmezini büyük bir hırsla inkâr edenlerin, o hırsla arka arkaya mantık hatalarına, vartadan vartaya düşmeleri ise ibretlik. Çünkü meşhur sözdür: **Hırs-la kalkan zararlar oturur...**

Siz değerli okuyucularımıza aşağıda hadis, fıkıh ve tasavvuf âlimlerine karşı yapılan tipik bir itirazı aktaracağım.

Peygamberimiz'e itiraz nasıl doğrudan Kur'an ve İslama itiraz ise, Peygamberimiz'in **"Benim ümmetimin âlimleri İsrail oğullarının peygamberleri gibidir"** buyurduğu İslam âlimlerine itiraz da doğrudan Kur'an ve İslama itiraz olacaktır. Çünkü hadis, fıkıh ve tasavvufa itiraz, İslamın üç boyutuna itiraz olur.

Yavaştan konumuza girelim...

Din insanın her hâl ve kâline, her söz ve hareketine müdahale ettiği için, peygamberler her konuda konuşmuş, dinin her konudaki hükümlerini bildirmişlerdir. Peygamberler insanlara dinî meseleleri el kol hareketiyle değil konuşarak tebliğ etmişlerdir. Tabii ki Sevgili Peygamberimiz (Sal-lallâhü Aleyhi ve Sellem)'de öyledir. O da her vesileyle İslamın hükümlerini ashabına konuşarak ve anlatarak bildirmiştir. Ve bu vazife, vefatlarına kadar tam 23 sene devam etmiştir. Hadisleriyle de hâlâ devam etmekte olup kıyamete kadar da devam edecektir.

Peygamberimiz'in, konuşması icap ettiği halde konuşmadığı, yapması icap ettiği halde yapmadığı ve yanlış bir şey gördüğü halde ikaz etmesi icap ettiği halde ikaz etmediği hiçbir mesele yoktur.

Ve onun sözleri -hâşâ- münasebetsiz ve durduk yerde bir konuşma değil, gerektiği yerde yapılan gerekli konuşmalardır. **"O arzusuna göre konuşmaz. O(nun sözleri, ilhamdan ve) vahiyle bildirilenden başkası değildir."** (Necm sûresi, âyet: 3-4)

Hadis âlimleri, Peygamberimiz'in söz ve tavırlarını eserlerinde toplamışlardır.

Akıl sahibi herkes bilir ve kabul eder ki, hangi insan olursa olsun, bir insanın 23 senede zaman zaman yaptığı konuşmalar yazıya dökülürse, bu sözler büyük bir yekün teşkil eder. Hele konuşan zat bir peygamber ise, onun konuşması daha da çok olacaktır. Çünkü peygamberler,

söylediklerine yer yer açıklama getirir, yer yer sorulan sorulara cevaplar verir, yer yer de geçmişe ve geleceğe ait bilgiler aktarırlar.

Böyle olunca da haliyle sıradan insanlardan daha çok konuşmuş olurlar. Bu durumda, onun vereceği bilgilerin sıradan bir insanın konuşmalarından çok olacağı açıktır...

Hazreti Resûlullah'ın bulunduğu mecliste, herkes susar o konuşurdu. İnsanlar sorar o cevap verirdi. Böyle olunca da haliyle onun mübârek ağzından çıkan sözler elbette büyük bir yekün teşkil etmiştir...

Gerçek bu iken, Müslümanlar içinde biri çıkar da, hadislerin çokluğuna itiraz ederse ona siz ne dersiniz?

Ne denilmesi icap ettiğini bir tarafa bırakalım da Müslüman câmia içinden hadis âlimlerini tenkit eden bir itirazcının garip bir itirazını nakledelim.

İtirazcı yazara göre, **"Hadisçilerin peygamber tasavvuru (düşüncesi)"** şöyle imiş:

"Hep konuşan bir peygamber. Görevi sanki sürekli konuşmak olan, hemen her meselede bir şey söyleyen, hakkında konuşmadığı konu hemen hemen hiç olmayan, durduk yerde münasebet gözetmeden söz söyleyen bir peygamber tasavvuru. Gerçekten garip bir tasavvur." (Üç Muhammed, sa: 197)

Yazarın bir taraftan abartılı, bir taraftan iftira dolu bu

cümlelerini teker teker ele alalım.

Hadis âlimleri Peygamberimiz'i güya, **"Hep konuşan bir peygamber"** olarak anlamış ve anlatmışlar.

Bi kere bu açık bir iftiradır. Çünkü Peygamberimiz'in hiç durup dinlenmeden, uyumadan, 24 saat boyunca, **"Hep konuşan bir peygamber"** olduğunu iddia eden hiçbir hadis âlimi yok...

Evet... Peygamberimiz (Sal-lallâhü Aleyhi ve Sellem) vazifesi icabı, İslamın inanç, ibâdet, muâmelât ve ukûbât velhasıl bütün meselelerini elbette ki anlattı. Bunu yaparken tabii ki susmadı, gerektiği kadar da konuştu. Çünkü onun görevi her meselenin İslamî şeklini anlatmak, önüne gelen, kendine sunulan ve sorulan hiçbir meseleyi halletmeden bırakmamaktı. Öyle de yaptı ve vazifesini tam ve eksiksiz olarak yerine getirdi...

Zaten bir müslümanın, inandığı peygamber hakkında taşıması gereken inanç da böyle olmalıdır. Ama Bay Yazar bu durumu nedense anormal görüyor. Ve itirazını da şöyle dile getiriyor:

"Görevi sanki sürekli konuşmak olan, hemen her meselede bir şey söyleyen, hakkında konuşmadığı konu hemen hemen hiç olmayan" bir peygamber...

Ya ne olacaktı Beyefendi? Peygamberimiz bazı meseleleri halletmeden muğlak mı bırakacaktı?

Ashabına, **"Benim bu hususta söyleyecek bir sözün**

yok. Bana ne kardeşim, ne haliniz varsa görün. Sizin bütün meselelerinizi ben mi halledeceğim!" mi demeliydi? Bu nasıl bir Peygamber inancıdır!

Siz, İslama göre, bir Müslümanın Peygamber inancının böyle olmaması gerektiğini bilmiyor musunuz?

Bir Peygamber, her meselede tebliğ ettiği dine uygun şeyler söylemeyecek de, ne yapacaktı? Susacak mıydı?

Ama siz bu itirazınızla da kalmıyor, bir de **"Durduk yerde münasebet gözetmeden söz söyleyen bir peygamber tasavvuru"** kabul ettiklerini söyleyerek İslam âlimlerine iftira ediyor, bununla da yetinmeyip kendi iftiranızı gerçek kabul ederek **"Gerçekten garip bir tasavvur"** diyorsunuz.

Bay İslamoğlu! Hadis âlimlerinin değil esas sizinki **gerçekten garip bir peygamber tasavvuru...**

Peygamberimiz'i, **"Durduk yerde münasebet gözetmeden söz söyleyen bir peygamber"** olarak anlatmak, -hâşâ- Peygamberimiz'i münasebetsiz bir kimse olarak göstermektir. Söyler misiniz, bu terbiyesizliği ve alçaklığı hangi hadis âlimi yapmıştır?

İnsan, asırlardır Peygamberimiz'in hadislerini bizlere ulaştıran hadis âlimlerine iftira ederken, biraz irkilir. On parmağına kara sürerek iftira yapmadan önce, iftira günahının cehennemdeki cezasını düşünür...

İftira ettiğinizi ve müfteri

olduğunuzu kabul etmiyor-sanız, kimin Peygamberimiz'i **"Durduk yerde münasebet gözetmeden söz söyleyen bir peygamber"** olarak anlattığını açıklamaya mecbursunuz. Yoksa bu yaftadan kurtulmanız mümkün olmayacaktır. Bu dünyada olsa âhirette olmayacaktır.

Değerli okuyucular, meseleyi toparlayalım!

Üç Muhammed kitabının yazarı **Mustafa İslamoğlu'nun**, hadis âlimlerine attığı bu iftiranın sebebini açıklayayım:

Yukarıda aktardığım yanlış satırlarından önce, kitabının aynı sahifesinde 6 madde halinde hadis kitaplarında geçen hadislerin adetlerinden bahsediyor. Kitaplarda tabii ki milyona varan hadis var.

Sayın yazarın akli bu kadar hadisin varlığını kavrayamıyor. Kavrayamadığı için de bu kadar hadisin varlığını kabul-le-ne-mi-yor.

Yani sizin anlayacağınız, itiraz ve iftirasını onun için yapıyor.

Belki diyebilirsiniz ki, **"E canım, anlayamıyorsa kabul ediversin. Bu zamana kadar yüzbinlerce âlim bir şey dememiş de itiraz Mustafa İslamoğlu'na mı kalmış!"**

Demek ki öyle...

Demek ki şimdiye kadar gelip geçmiş âlimlerin hiçbiri bunun farkında olamamış da bir o olmuş...

En iyisi bunu kendisine sormak...

Sormaya soralım da hangi birisini soracaksınız ki!

Bay Yazar'ın durup duracağı yok ki! İtirazı sadece hadisçilere değil ki. Fıkıhçılara da itiraz ediyor.

Onlar hakkında da diyor ki, **"Sanki bu yaklaşım sahiplerinin gözünde Hz. Peygamber, bir hukuk definesidir."** (Sa:198)

Ya nedir peki? Hazreti Resûlullah her ilimin hazinesi değildir de nedir!!!!

(Fıkıh, hukuk manasına da geliyor. Onun için hukuk kelimesini kullanıyor.)

Allahın kendisine gelmiş ve geleceğelerin ilmini verdiği Kâinatın Efendisi hukuk definesi değil de, ondan 14 asır sonra gelen zıırlar mı hukuk definesidir?

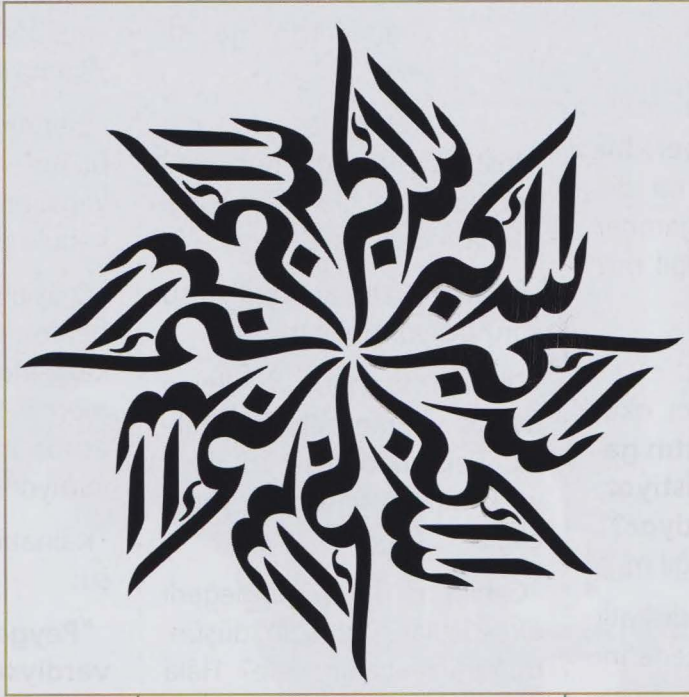
Siz nasıl biliyorsunuz? İnsanlık her şeyin en iyisini ve en doğrusunu O'ndan öğrenmeye muhtaç değil midir?..

Değerli okuyucular! Yukarıdaki itirazı yapan yazar, bir sahife sonra anlattığı bir hadisenin arkasından kullandığı bir cümleyle tam zıt bir tavır sergileyerek kendi sözlerine ters düşüyor. Anlattığı hadise şu:

Peygamberimiz zamanında ashabtan bir kısmı sefere çıkmış. Seferde, içlerinden birinin kafasına taş değip kafası yarılmış. Sonra bu zat cünüp

olmuş. Yanındakilere, **"Teyemmüm yapıp yapamayacağını"** sormuş. Onlar da suyu kullanabilecek durumda olduğunu ve teyemmüm yapmasının câiz olmayacağını söylemişler. O zat da su ile gusletmiş ama sonunda vefat etmiş.

Bu hadiseyi duyan Peygamberimiz buyurmuş ki, **"Yıkılıp ölesiceler; onu öldürdüler. Hadi bilmiyorlardı diyelim, o zaman soramazlar mıydı"**

Islamoğlu'nun anlattığı hadise bu. Buna itirazımız yok...

Ama biri çıkar da, **"Sanki bu yaklaşım sahiplerinin gözünde Hz. Peygamber, bir hukuk definesidir"** diyordunuz. Peki o zatlar, **"Hâşâ- Bir hukuk definesi olmayan bir peygambere mi soracaklardı?"** derse, Bay Yazar ne cevap verecek acaba?..

Sayın Yazar yazılarına de-

vam ederken kurnazlığı da elden bırakmıyor. Kurnazlığını anlatayım:

Hani İslama ve Müslümanlara dil uzatan bazı kimseler vardır. Kendilerince kurnazlık yaparak, **"Biz İslama değil şeriata karşıyız"** derler, **"Biz Müslümanlara değil İslamcılara karşıyız"** derler. Bay Yazar da öyle yapıyor. Fakih(fıkıh âlimi) olanları değil fıkıhçı olanları tenkit ettiğini söylüyor. Açık vermemek için, **"İslam medeniyeti "fıkıh medeniyeti"dir"** demeyi de ihmal etmiyor. İlâveten, **"İslam toplumu için fıkıhsızlık sadece hukuksuzluk değil, aynı zamanda hayasızlıktır"** diyor.

Bu sözü elhak doğrudur. Ama sormadan geçemeyiz:

Peki, Hanefî olduğunuzu söylediğiniz halde Hanefî fıkıhına niçin uymuyorsunuz?

Bir kimsenin, bağlı olduğunu söylediği mezhebin fıkıhına uymaması fıkıhsızlık olmaz mı?

Niçin şiîleri herkes gibi şiî olarak anmıyor da, şiîliklerini gizleme gayretiyle onları **"Ehl-i beyt imamları"** diye anıyorsunuz?

Ehl-i sünnet imamları, ehl-i beyt imamı değil de ehl-i beyte karşı mıdır?

Hepsi neyse de, **"Sanki bu yaklaşım sahiplerinin gö-**

zünde Hz. Peygamber, bir hukuk definesidir” ne demek? Sizce Hz. Peygamber bir hukuk definesi değil mi? O değilse kim?

Değerli okuyucular?

Yazar'ın bu satırlarını okuyunca aklınıza, **“Bu zatın gayesi ne, ne yapmak istiyor, nereye varmak istiyor?”** gibi sorular geliyor değil mi?

Kullandığı ifadeleri dikkatli okursanız, gaye ve hedefini anlamakta zorlanmıyorsunuz.

Herkesin bildiği gibi, Müslümanlar asırlardır ibâdetlerini 4 mezheb imamının tedvin ettiği fikhî ölçülere göre yerine getiriyorlar. Ve inanıyorlar ki, bu mezheplerin hükümleri sadece bir asra göre değil bütün zamanlara göredir de.

Ama Bay Islamoğlu öyle demiyor. Ağzındaki baklayı çıkararak bakın ne diyor:

“Başta İmam Ebû Hanife ve İmam Mâlik olmak üzere

re büyük imamlar, sünnet ve hadis mirasını kendi çağları için geçerli bir hayata dönüştürmenin yollarını aramışlardır.” (Sahife:200)

Şimdi anlaşıldı mı gayesinin ne olduğu, ne yapmak istediği, nereye varmak istediği?

Demek ki ona göre, Mezhepler sadece mezheb imamlarının çağları için geçerli imiş...

Şimdi faş oldu mu Mustafa Islamoğlu'nun sünnet/hadis ve fıkıhçılara karşı çıkmasındaki gaye?

İyi ama o zaman da akla şu soru geliyor değil mi:

Diyelim ki onun dediğine uyduk ve mezhepleri bıraktık. Peki ibâdetlerimizi neye ve kimin tarifine göre yapacağız?

Canım o da iş mi değerli okuyucular? Şu sizin düşündüğünüze bakın hele? Hâlâ anlamadınızsa yazık...

Hadis, fıkıh ve tasavvufçulara karşı çıkan böyyük zaman âlimleri ne güne duruyor? Onlara uyacaksınız.

Değerli okuyucular! Yukarıdan beri yazdıklarımızı okuyupta hâlâ ağzınız açık kalmadıysa, buyurun Islamoğlu'nun bir de şu cümlelerini okuyun:

“Hz. Peygamber'in her davranış ve sözünü yasa ya da norm olarak ortaya koyan formel bir değere

indirgeyen bir damar hep olagelmıştır.” (Sa. 200-201)

Gördüğünüz gibi Bay Yazar, Hazreti Peygamber'in her davranış ve her sözünün yasa ve norm olarak kabul edilmesini de ka-bul-le-ne-miyor.

Yasanın kanun demek olduğun biliyorsunuz. Norm ise, **“Davranış prensibi, ölçü, kural, nizam”** demek. Yazara bakarsak, Peygamberimiz'in her söz ve davranışını ölçü ve kural olarak almamız yanlış. Ona göre demek ki, Peygamberimiz'in davranış ve sözlerinin bazısını alıp bazılarını kayıtsız kalmalıyız.

Efendim herkes kendi kabülünü ortaya koyuyor. Ne yapalım, demek ki Yazarın kabulü de böyle işte.

O öyle söylüyor da, Peygamberimiz'in söz ve davranışları karşısında nasıl hareket etmemiz icap ettiği hakkında acaba kâinatın sahibi ne buyuruyor?

Kâinatın sahibinin emri de şu:

“Peygamber size neyi verdiyse onu alın, size neyi yasak ettiyse ondan da vazgeçin.” (Haşr sûresi, âyet: 7)

Öyleyse kim ne derse desin, bizim için her hareketine uyulacak tek örnek Sevgili Peygamberimizdir. Çünkü rabbimiz öyle buyuruyor:

“Allah'ın resûlünde sizin için pek güzel bir örnek vardır.” (Ahzab sûresi, âyet: 21)

Öyleyse biz, başkalarına değil en güzel örneğe uymaya çalışırız.

SULTAN FATİH'İN HAYATINDAN KESİTLER

Her sene Mayıs ayı geldiğinde, aklımıza Dünya Tarihinin en önemli olaylarından biri olan İstanbul'un fethi de gelir. Tabii İstanbul'un fethi deyince de ilk akla gelen hiç şüphesiz Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sella-m)'in övgüsüne mazhar olan Fatih Sultan Muhammed Han'dır. Bir Çağ açıp bir çağ kapayan Sultan Fatih; kahranmanlığı, yiğitliği, ilmi üstünlüğü ile gönüllere taht kurmuş, genç yaşına rağmen şehvi arzuları ve ihtirasları peşinde koşmayıp büyük başarılar imza atması sebebiyle de adeta efsaneleşmiştir. Onun hakkında kitaplarda birçok tarihi kayıtlar mevcuttur. Çocukluğundan gençliğine kadar, yaptığı savaşlardan fetihlerine ve nihayet ölümüne kadar, hayatıyla ilgili pek çok mesele tarihçiler tarafından incelenmiş, araştırılmış ve tarih kitaplarına kaydedilmiştir.

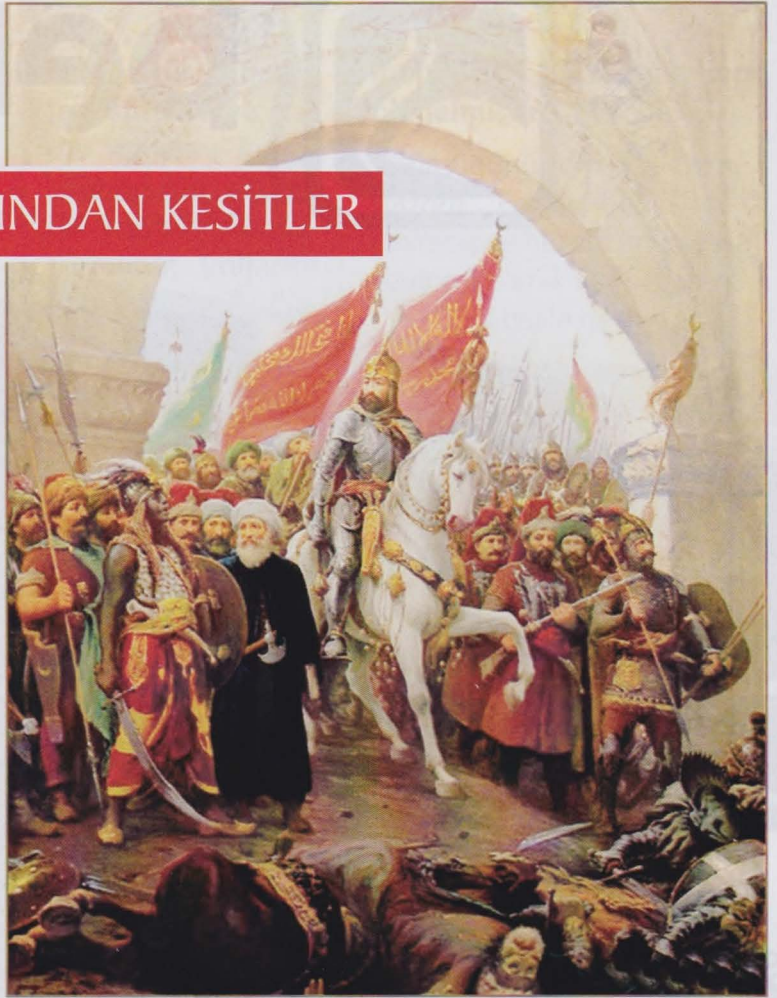
Tarihi bir üslupla yazılan ve anlatılanların dışında yine Sultan Fatih'le alakalı halk arasında birçok efsanevi kıssalar nakledilmektedir ki, bunlar dilden dile, nesilden nesile anlatıla anlatıla bir rivayetler zinciri şeklinde günümüze kadar gelmiştir. Bu rivayetlerin bir kısmı bize tebessüm ettirir, bir kısım da ibret vererek düşünmeye sevk eder.

İşte bunlardan bir kaçını İstanbul'un Fethi'nin seneyi devriyesi sebebiyle, ceddimiz Sultan Fatih'in anısına sizlerle paylaşmak istedim.

O'DA HERKES GİBİ İMTİHANLA ODA SAHİBİ OLDU

Sultan Fatih İstanbul'u fethettikten sonra, oraya kendi ismiyle anılan bir cami şerif bina ettirdi. Etrafında da ilim ehli için büyük bir medrese yaptırdı. O günün en gözde ilim merkezlerinden biri olan bu medresede, bazı hocalar için ayrıca özel odalar yapılmıştı. Herkes yapılan bu özel odalardan bir tanesinin kendisine tahsis edilmesini istiyordu. Fakat odalar sınırlı sayıda olduğundan, medresenin ilim heyeti tarafından bir imtihan yapılması ve bu imtihanda başarılı olanların buradan oda almaya hak kazanması kararlaştırıldı.

Sultan Fatih ulemayı çok sever, onlarla oturup onlarla kalkardı. Dolayısıyla ulemaya daha yakın olabilmek düşüncesiyle kendisine de orada bir oda tahsis edilmesini arzu ediyordu. Fakat medresenin ilim heyeti, almış oldukları karar sebebiyle medresede özel odaya sahip olmak için şartların belli olduğunu ve

mutlaka imtihanda başarılı olmak gerektiğini, bunun dışında kimseye oda tahsis etmenin kesinlikle mümkün olmadığını, aksi takdirde bunun haksızlık olacağını ifade ettiler.

Bunun üzerine Sultan Fatih'de bu şarta riayet etti ve medresenin ilim heyeti önünde yapılan imtihanı başarıyla verdikten sonra, kendi yaptırdığı medresede bir odaya sahip olabildi.

124 BİN PEYGAMBER HÜRMETİNE

Sultan Fatih çok cömert bir insandı. İsteyeni boş çevirmez az çok bir şeyler verirdi. Tabii Sultan Fatih'in bu huyunu bilen ve bunu sūistimal ederek haddi aşanlar da yok değildi. Fakat o bunlara pek kızmaz, keskin zekasıyla kimseyi kırmadan meseleyi hallederdi.

Bir gün Sultan Fatih dolaşırken, hemen birisi yanına yaklaştı ve:

-Sultanım yüz yirmi dört bin Peygamber hürmetine ne olur bana sadaka verin,

Diyerek kendisine bir şeyler verilmesini istedi. Sultan fatih ona biraz sadaka verip yoluna devam edecek ki, adam:

-Sultanım bu çok az değil mi? Yüz yirmi dört bin Peygamber aşkına verdiğin

sadaka bu kadcarcık mı? deyince, Sultan Fatih:

-Peki, Kendileri aşkına sadaka istediğin Peygamberleri bana şöyle bir say bakalım.

Ne kadar sayarsan o kadar sadaka vereceğim, deyinince, böyle bir cevap beklemeyen adam çok şaşırıldı. Saymaya başladı ama ancak birkaç tanesinin ismini ancak zikredebildi.

DIĞER KARDEŞLERİN DUYMASIN

Sultan Fatih yine bir gün yolda fakir bir dervişle karşılaştı. Fakir derviş ihtiyacı olduğu için bir şeyler vermesini istedi. Sultan Fatih ona biraz tasaddukta bulununca, adam bunu az gördü ve:

-Sultanım Senin gibi büyük bir padişahın, fakir olan kardeşine bu kadar az sadaka

vermesi yakışık alır mı? dedi, Sultan Fatih ona:

-Seninle nereden kardeş oluyoruz? diye sorunca, adam:

-Allah-u Teala Kur'an-ı Kerimde **'Bütün müminler kardeşidir'** buyurmadı mı?

Hem hepimiz Hz. Adem'in çocuklarıyız, dedi.

Bunun üzerine Sultan Fatih adama doğru eğilip gizli bir şey söyler gibi:

-Aman sessiz ol! Sakın diğer kardeşlerin duymasın yoksa payına bu kadar sadaka da

düşmez! dedi.

SAMAN ÇÖPÜNÜ NİYE KOYDU

Sultan Fatih bir yolculuk sırasında, dinlenmek amacıyla yol üzerindeki bir çiftliğe uğradı. Çiftlikteki işleyle meşgul olan yaşlı bir nene, Sultanın geldiğini görünce hemen onları karşıladı ve buyur edip, yorgunluklarını alsın diye ayran ikram etti.

Sultan Fatih yaşlı kadının getirdiği tastaki buz gibi ayranı içerken bir hayli zorlandı. Çünkü ayranın üzerinde dönüp dolaşan bir saman çöpü vardı. O saman çöpü ağzına girmesin diye dikkat etmek mecburiyetinde kaldığı için, şöyle lıkır lıkır bir dikişte içememişti. Tabi Sultan Fatih, yaşlı kadının ayranın üzerindeki bu saman çöpünü niçin almadığını merak etti ve sordu:

-Ana! bu ayranı getirirken üzerindeki saman çöpünü görmedin mi? Niçin onu

almadın da böyle getirdin?

Sultanı şefkatle seyreden yaşlı kadın hemen cevap verdi:

-Sultanım! Belli ki uzak yoldan geliyorsunuz. Yorgunsunuz, üstelik terlisiniz de.

Şayet o buz gibi ayranı birden kafanıza dikip içererseniz, size dokunabilir. Onun için o saman çöpünü ayranın üzerine bilerek attım ki, yavaş yavaş içesiniz de zarar görmeyesiniz.

BEN BU MİLLETLE DÜNYAYI BİLE FETHEDE-RİM

Sultan Fatih İstanbul'un fethi için gerekli olan bütün hazırlıkları sürdürüyordu. O zaman başkent olan Edirne'de fetih hazırlıkları devam ederken, Sultan Fatih bir ara kontrol maksadıyla, tebdili kıyafetle Edirne çarşısına çıktı. Bir dükkana girip oradan alışveriş yaptı. Yağ, un, şeker ve pirinç gibi bazı şeylerin siparişini verdi. Dükkan sahibi verilen bu siparişten, sadece ne kadar yağ istenildiyse tarttı, paketledi ve onu takdim etti. Sultan Fatih dükkan sahibine sadece yağ değil, bunun yanında diğer siparişlerinin de olduğunu söyleyince, dükkan sahibi dedi ki:

-Efendim, ben size yağ satmakla bu gün siftah etmiş oldum. Diğer alacaklarınızı da

henüz siftah etmemiş olan komşularımdan yapınız, dedi.

Bunun üzerine Sultan Fatih, hemen yandaki dükkana girerek orada da alışveriş listesini sundu. O da komşusunun yaptığı gibi sadece bir kalem malı satıp, diğerlerini siftah etmeyen komşularından almalarını rica etti.

Sultan Fatih bu tavırlardan ve duyduklarından öylesine memnun olmuş ve gurur duymuştu ki. O gün girdiği her dükkanda buna benzer olaylar yaşayan Mevla Teâlâ'ya niyazla şöyle dedi:

-Ya Rabbi! Sana sonsuz hamd-u senâlar olsun! Ben bu milletle değil İstanbul'u

dünyayı bile fethederim!

ÜÇ TEKBİRLE KILDIRILAN NAMAZIN HİKMETİ

İstanbul fethedilince, zafer alameti olarak Ayasofya camiiye çevrilmiş ve Fetih ordusu ilk Cuma namazını burada kılmışlardır. İşte ilk Cuma namazını kıldırma için "Her kim bu güne kadar ikinci namazının sünnetini dahi terk etmediyse namazı o kıldırsın" denildi. Fakat bu çağrıya icabet edip hiç kimse ortaya çıkmamıştı. Fetih ordusunda elbette ne kıymetli zatlar, Allah katında nazlı olan nice kullar vardı ama kimse kendini ifşa etmemek için öne çıkmıyordu.

Bunun üzerine Sultan Fatih öne geçti ve kendisinin de bu güne dek ikinci namazının sünnetini kaçırmadığını beyan ederek Cuma namazını kıldırdı. İşte Sultan Fatih bu namazı kıldırırken iftitah tekbiri için "Allahüekber" diyerek ellerini kaldırdı, fakat ellerini göbeği üzerinde bağlamayıp yanlara saldı. Tekrar tekbir aldı yine aynı şekilde ellerini yana saldı ve ancak üçüncü tekbirden sonra ellerini bağlayıp namazı kıldırdı. Tabi bu harekete kimse bir anlam veremedi. Ve namazdan sonra sordular:

-Sultanım kıldığımız Cuma namazıydı, oysa siz sanki bayram namazı kılmış gibi üç tekbir alıp namaza öyle başladınız. Bunun sebebi neydi?

Bunun üzerine Sultan Fatih şöyle dedi:

-Şayet bu fethi kabul buyurduysan, namaz kılarken Kabeyi gözümün önüne getir,

diye Rabbime niyazda bulunmuştum. Fakat ilk tekbiri aldığım zaman gözümün önünde Beytullah'ı göremedim. İkinci tekbiri aldım yine Allahın Beytini müşahede edemedim. Ancak "Allahükerber" diyerek üçüncü tekbiri alınca, Kâbetullah'ı karşımda gördüm ve böylece namaza devam ettim.

HERKES YEDİĞİNDEN İKRAM EDER

Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan İran, Irak ve Azerbeycan'ı fethedip Suriye'nin bir kısmını ele geçirerek topraklarını büyütmüş, böylece cihangirlik hevesine kapılmıştı. Fatih Sultan Muhammed Han, Osmanlı topraklarına akınlar yapıp Devleti Âliyye'yi rahatsız eden Akkoyunlu devletini ortadan kaldırmak için Erzincan'a doğru harekete geçmişti.

Uzun Hasan bunu duyunca alaycı bir ifadeyle "Osmanlı Devleti'nin sonu geldi" diyerek güya hafife aldı. Bu arada Sultan Fatih'e de bir hediye gönderdi. Sultan Fatih kendisine gönderilen bu hediye paketini açınca, baktı ki içinde akrep var.

Bunun üzerine kendisi de bir paket hazırlattı ve içine bal koyup gönderdi. Bir de küçük bir not ilıstirdi. Notta şöyle diyordu: **"Herkes yediğinden gönderir ve ikram eder."**

Batıl bir emel peşinde koşan Uzun Hasan, Otlukbeli savaşında Sultan Fatih'in karşısında çil yavrusu gibi dağılıp, canını zor kurtardı. Daha sonra da bu yenilginin üzüntüsüyle hastalandı ve üzüntüsünden öldü.

PADIŞAH SEN İSEN ORDUNUN BAŞINA GEÇ!

EĞER BEN İSEM EMREDİYORUM ORDUNUN BAŞINA GEÇ!

Sultan Fatih'in kıymetli babası Sultan Murad Han'ın birçok arzuları yerine gelmişti. Osmanlı Devleti'nin çevresinde kıpırdayan ve tehlike olabilecek düşmanlara baş eğdirilmiş, sükûnet sağlanmış, gerek içerde, gerekse dışarda emniyet ve asayiş temin edilmiş, Osmanlı ülkesi imparatorluk olmaya yüz tutmuştu.

Sultan Murad Han komşularıyla sulhu sağladıktan sonra ülkesinin iç işlerini de rayına oturtmuş, artık bundan böyle kendini ibadetin manevi havasına verip ruhunu her dem cilalamak arzusunda idi. Yerine Hacı Bayram Velinin de işaret buyurduğu oğlu Fatih Sultan Mehmed'i de veliaht olarak gösterip, "Yaşadığımız sürece evladımızın padişahlığını görelim." diyerek, mülkü saltanatı bu üstün yetenekli şehzadeye teslim etmişti. Böylece Saltanattan feragat edip Manisa'ya çekildi ve orada sükûnet içinde ibadet ve niyazla bir derviş gibi yaşamaya başladı. Sultan Fatih o sıralarda çok küçük yaşlarda idi. Dolayısıyla bu iş babasının ısrarıyla olmuştu.

Tabi düşmanlar, Sultan Murad Hanın, tahtını çocuk yaştaki oğluna bırakmasını fırsat bildiler. Bu durum Macaristan kralı Ladislas'ı harekete geçirdi. Ladislas'ın idaresindeki Macar, Alman, İtalyan, Çek, Slovak, Sloven, Hırvat, Roman, Litvanya Devletleri askerlerinden kurulu orduyla hareket geçip, beşinci haçlı seferini yapmaya karar verdi. Osmanlıları Rumeli'den çıkarmanın tam zamanı olduğunu, bundan iyi fırsatın bir daha ele geçmeyeceğini düşündüler. Ve Osmanlılarla yaptıkları "Segedin Anlaşması" üzerinden çok zaman geçmeden, bu sulh anlaşmasını tek taraflı bozdular.

Tabi Sultan Fatih on iki yaşlarında çocuk denecek bir yaşta. Ama daha o yaşlarda bile çok zeki ve çok firasetli. Bu durum üzerine derhal harp erkanını topladı ve istişarede bulundu. Sonuç olarak babası İkinci Muradın, Devletin ve ordunun başına getirilmesine

karar verildi. Bu karar bir heyetle Sultan Murad Han'a bildirildi.

Fakat babasının Devletin başına geçmeye hiç niyeti yoktu ve cevaben: "Ben ülke idaresini oğluma bıraktım ve çekildim. Şimdi Padişah odur, ne yapması gerekiyorsa yapsın ve başının çaresine baksın!" diyordu.

Fatih Sultan Mehmet Han baktı ki babası bu teklife yanaşmıyor, derhal bir haber daha gönderdi:

-Şayet Padişah siz iseniz, buyurun devletinizin ve ordunuzun başına geçiniz.

Yok eğer Padişah ben isem, öyleyse size emrediyorum derhal teşrif edip ordumuzun başkomutanı olarak ordunun başına geçin!"

Bunun üzerine derhal gelip ordunun başına geçen İkinci Murad bu haçlı ordusunu öyle bir bozguna uğrattı ki, tüm Avrupa, Türklerin kesin olarak Rumeliden atılamayacağını kesin olarak anlamış oldu.

İşte Sultan Fatih daha küçük yaşlarından itibaren, her haliyle ve hareketiyle, ileride ne büyük bir şahsiyet olacağını adeta haber veriyordu.

Bir olay daha anlatıp bitirelim.

PEDERİ NE DER KADERİ NE DER

Sultan Fatih malum olduğu üzere çok akıllı ve çok zeki idi. Bu zekasının emaresi olarak da çocukluğunda yaptığı bir yaramazlıktan ötürü babası ona:

-Ne kadar yaramaz çocuksun. Böyle devam edersen adam olamazsın, diye çıkışınca, o

sırada orada bulunan büyük veli Akşemseddin Hazretleri tebeşüm ederek şöyle dedi:

-Pederi ne der, kaderi ne der!

Fî emanillah!

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

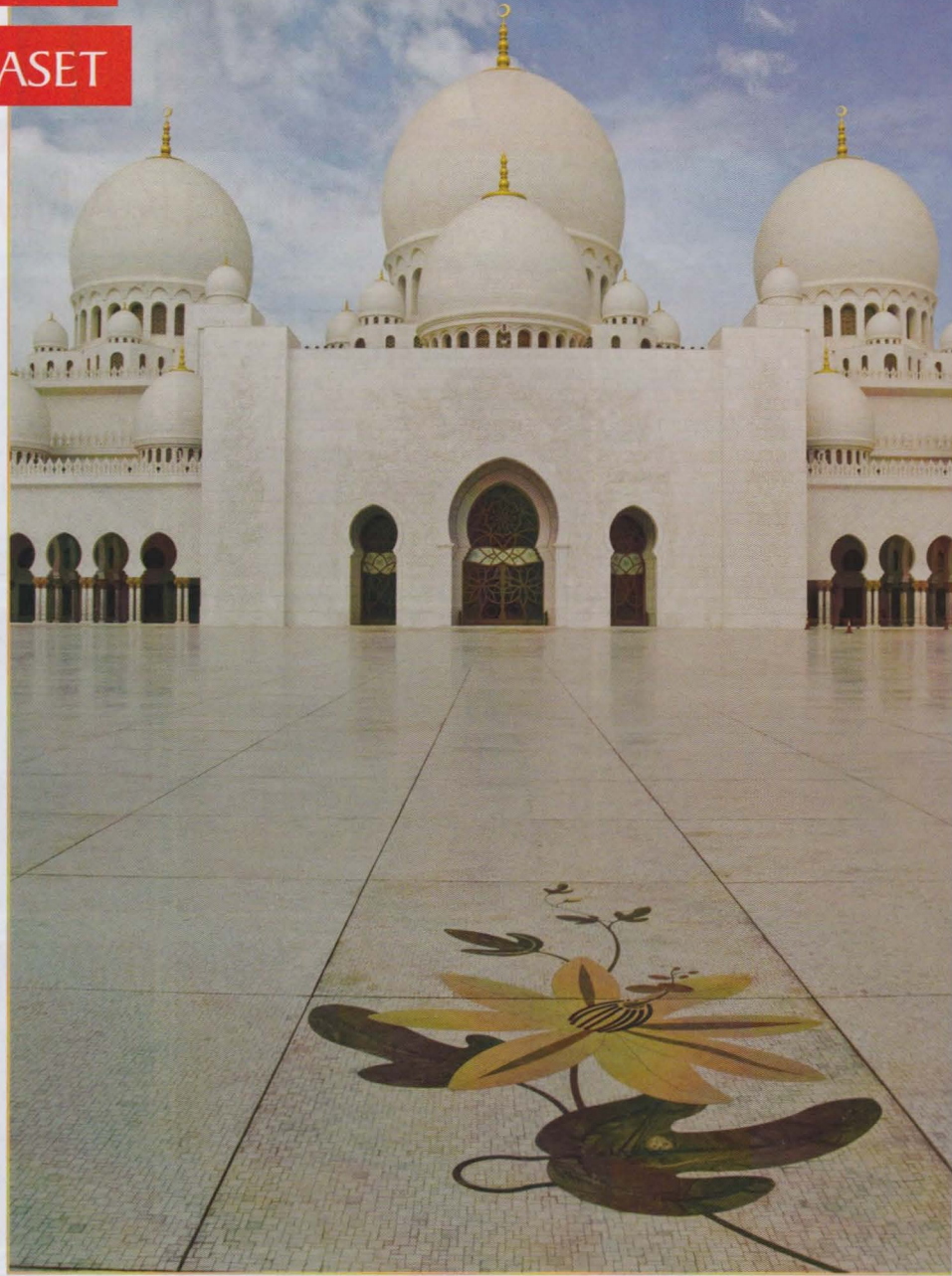
Halk arasında ferâset olarak telaffuz edilen firâset, sözlükte "düşünerek anlamak ve bakmak" manasında bir isimdir. Ferâset masdar olup "Ata binmede mahir" anlamında "mahir, uzman" manalarına gelmektedir. İstılahatta ise firâset, "Keşfetme, sezme ve ileri görüşlülük" anlamlarıyla beraber, "İnsanların, diğer varlık ve olayların iç yüzünü keşfetme, gelecek hakkında doğru tahminlerde bulunma melekesi" anlamında bir terimdir.

Bu anlamda bir kimsenin dış görünüşüne bakarak onun ahlak ve karakteri hakkında tahminde bulunma da bu terimin kapsamı içindedir. Dolayısıyla firâset, akıl ve duyu organlarıyla bilinemeyen, ancak sezgi gücüyle ulaşılan bilgilerdir.

Bu, iki şekilde cereyan etmektedir:

1- Allahü Teâlâ tarafından veli kullarının kalbine konan nurla onların, bir nevi kerâmet olarak, insanların ahvâlini doğru olarak sezmeleri, bilmeleridir. Bu ilâhî bir vergi, bir ilhâm olduğu için zahirî sebebi gösterilemez. Bazı hadislerde bu çeşit insanlara "Muhaddis" denmiş ve bu ümmetten "Muhaddis"lerin çıkacağı belirtilmiştir. Bunun en güzel örneği Hz. Ömer'dir

2- Delile, tecrübeye, mukteseb ilme dayanarak, gözle görülen renk, şekil, fiil, söz, mizaç ve ahlâkî durumu değerlendirip insanların iç halini keşfetmek. Bu ikinci ferâset, kâmil mü'mine

has olmayıp, belki bir sanattır.

Firâset tabirinin çoğu kez kendisi ile karıştırıldığı keramet ise sözlükte "iyi, ahlaklı ve cömert olmak" anlamına gelmektedir. Terim olarak "Allahü Teâlâ'nın salih, takva sahibi, veli kullarından zuhur eden olağan üstü hal" manasında kullanılmaktadır. Keramet, tıpkı mucize gibi tabiat kanunlarıyla açıklanamayan olağanüstü ve sıra dışı bir olay olup, mahiyeti itibariyle mucizeden çok da farklı sayılmaz. Mucize peygamberlerden, keramet ise tam olarak ona bağlı velilerden zuhur eder. Keramete

nail olan veli, bunun Allahü Teâlâ'nın bir lütfü olduğunu bilir ve şükreder, O'na daha çok bağlanır ve sorumluluğundan çekinir, halini kimseye ifşa etmez. Bununla birlikte harikulade haller mü'min-kâfir, dindar-günahkâr herkeste görülebilir. Böyle haller kâfir ve günahkârlarda zuhur ederse buna istidrac (derece derece helake sürüklenme) denir. Bu halin, inançsız ve fasık kişilerde meydana gelmesi onların şırmalarını ve azgınlıklarını arttırarak ahiretteki azabın şiddetlenmesine sebep olmaktadır. Fakat dinine bağlı, ahlaklı ve iyi hal

sahibi müminlerde görülen harikulade hallere keramet, sıradan müminlerde görülen bu tür hallere ise maunet (İlahi yardım) denilmektedir.

Ebû Bekir el-Vâsîfî "Fîrâset, kalplerde parlayan ışıkların yükselmesidir. Kalpte yerleşen marifettir. Bu ışık ve marifet vasıtasıyla gayb âleminin gizli sırları bir gaybdan başka bir gayba iletilir. Hatta o marifet sahibi eşyayı Hak Teâlâ'nın gösterdiği cihetten müşahede eder. Bundan dolayı halkın kalbindeki şeylerden konuşur" buyurmuştur.

Kettânî ise fîrâseti şöyle tarif etmiştir: "Fîrâset, yakîn mükâşefe etmek ve gaybı gözden geçirmektir. Fîrâset imanın makamlarındandır."

Şah Şücâ Kirmânî "Harama bakmaktan gözünü muhâfaza edenin, kendini nefsin arzularına kapılmaktan koruyanın, sünnete uyarak zâhirini (dışını) süsleyenin, helâl lokma yemeyi alışkanlık edineenin fîrâseti şaşmaz" demiştir.

Seyyid Abdülhakîm Arvâsî ise "Fîrâset, î mân kuvvetinden doğar. Kimin î mânı daha kuvvetli ise o nisbette fîrâseti keskin yâni isâbetli ve doğru olur" buyurmuştur.

Ebû Saîd el-Harrâz; "Kim fîrâset nuru ile bakarsa Hak'ın nuru (Hak Teâlâ tarafından verilen özel bir nur) ile bakar. İlmin aslı Hak'tan olur. O halde onun için yanılma ve gaflet olmaz. Belki kulun dilinde Hak'ın hükmü cereyan etmiştir" buyurmuştur.

Sevdiğiniz kişiyi ne denli tanırsanız, O'nun ne yap-

cağını o denli iyi bilirsiniz. Çünkü artık O siz, siz de O olmuşsunuzdur. Bunu sağlamak, fîrâset sahibi olabilmek için Rabbimizi çok ama çok seviyor olmamız gerekiyor. Ne kadar iman eder isek Rabbimizi o kadar çok sever ve yakınlaşırız, ne kadar seversek o kadar iman ederiz. Her şeyin özü sevgidir.

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) **"Mü'minin fîrâsetinden kaçının. Çünkü o, Allahü Teâlâ'nın nuruyla bakar"** buyurup sonra şu ayet-i kerimeyi okudular: **"Elbette bunda basîret ve fîrâseti olanlar için ibretler vardır"**^{1,2}

Mü'minin Allah'ın nuruyla bakması; onun Allah'ın emir ve yasaklarına ya da rızasına uygun işler yapması anlamına gelmektedir. Ve o nur ancak böyle kazanılır. Zira bir başka hadiste belirtildiği gibi, **"Allah bir kulu sevdi mi meleklerine de sevdirir"**³ ve yeryüzünde o **"Allah'ın gözü ve eli olur"**⁴ yani gözüyle, eliyle, kısaca bütün azalarıyla Cenab-ı Hakk'ın iradesi ve rızası dâhilinde işler yapar.

Yine bu çerçevede; fîrâsetin, iman nûruyla yakın ilişkisini göstermesi bakımından aşağıdaki âyet mealini de burada belirtmek gerekmektedir:

"Ey iman edenler, eğer Allah'a karşı hep takvâ dairesi içinde bulunursanız, O size

furkan (açık-kapalı, hakkı bâtıldan, doğruyu eğriden, iyiyi kötüden, güzeli çirkinden temyiz ve tefrik edecek bir kabîliyet, bir ışık) verir."⁵

Bir Müslüman kalbini kin, nefret, münafıklık, çekeme mezlik, düşmanlık gibi her türlü kalp hastalıklarından temizleyip, iman nuru ile takva muhabbetiyle doldurduğunda, aynaya akseden eşyanın sureti gibi bazı sırlar adeta cilalanmış olarak kalbine akseder, başkalarının gönüllerindeki saklı olan şeyleri de keşfedebilir ki, işte bu gerçek fîrâsettir.

Günahlarla hayatını karartan, şehvetin, hırsın, öfkenin, hasedin kulu haline geldiği halde işin farkına varamayan insan ise fîrâset yoksuludur.

Nitekim Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): **"Her günah kişinin kalbinde siyah bir leke meydana getirir"** buyurarak, günahların fîrâsetin yok edicisi olduğunu haber vermektedir.

Fîrâset; ister mü'minin Allah'ın nuruyla bakması; onun Allah'ın emir ve yasaklarına ya da rızasına uygun işler yapması anlamında; ister kalbin, Hazreti Allah'ın ilim ve füyûzâtına açılması ve bu nura sahip olanların, görüş, düşünce ve hükümlerinde isabet kaydetmeleri şeklinde; isterse, bilgi birikimi, tecrübe, bir işte uzmanlaşma, sezi enginliği yoluyla veya karakter bilgilerinin değerlendirilerek elde edilen neticeler olarak yorumlansın, o tamamen Al-

1 Hicr Suresi: 75

2 Tirmizî, Tefsir, Hicr: 3125

3 Müslim, Birr: 157

4 Buhârî, Rikak: 38

5 Enfâl Suresi: 29

lahü Teâlâ'nın bir hediyesidir ve bu ilâhî hediye en çok nasipleneler de, hiç şüphesiz evliyâlar ve müttakî kullardır.

Yukarıda tarifini yapmış olduğumuz firâsetin Kur'an-ı Kerim'de, asr-ı saadette ve sonraki dönemlerde birçok örnekleri mevcuttur. Bunlardan bazılarını şu şekilde beyan edebiliriz:

- Mısır Azizi Hz. Yusuf (Aleyhisselâm) için **"Ona güzel bak ve hoş tut. Ümit edilir ki, bize faydası dokunur veya evlat ediniz"** demiş ve onun ileride faydalı bir kimse olacağını firaseti ile bilmişti.

- Hz. Şuayb (Aleyhisselâm)'ın kızı, Hz. Musa (Aleyhisselâm) hakkında **"Babacığım! Onu ücretle yanında tut. Zira o, ücretle çalıştıracakların en hayırlısıdır"**⁶ tesbitinde bulunmuştu.

- Firavun'un hanımı olan Hz. Asiye (Radiyallahü Anha), Hz. Musa (Aleyhisselâm)'ı ırmakta bulunca **"Sana ve bana göz aydınlığı. Öldürmeyin; bize faydalı olacağı ümit edilir. Ya da onu evlat ediniz"**⁷ diyerek firâsetini göstermişti.

- Hz. Ömer (Radiyallahü anh)'ın Allah Rasulü'ne yaptığı bazı teklifler, hemen akabinde inen ayetlerle desteklenmiş ve Hz. Ömer'in engin firâsetinin bir nişanesi olmuştur. Nitekim Hz. Ömer "Üç şey hakkındaki dileğim Allahü Teala'nın vahyine uy-

gun geldi"⁸ diyerek kendisine Mevla Teala'nın ikramını izah etmektedir. Bu üç hususu da Hz. Ömer (Radiyallahü anh) şu şekilde beyan etmektedir:

1- "Ya Rasulallâh! Kâbe-i Muazzama'daki Makam-ı İbrahim'i namazgâh (tavaf-tan sonra iki rekat namazın burada kılınmasını veya dua edilmesini) ittihaz etseniz" dedim. Bunun üzerine **"Siz de İbrahim'in makamından bir namaz yeri edinin, orada namaz kılın!"**⁹ ayet-i kerimesi nazil oldu.

2- "Ya Rasulallâh! Huzuruza iyi niyetli veya fasık kişiler gelip sizlerle (veya hanımlarınızla) görüşebiliyorlar. Hanımlarınıza söyleseniz de (ihtiyaten) örtünseler!" dedim. Bunun üzerine **"Ey Peygamber! Hanımlarına, kızlarına ve mü'minlerin kadınlarına söyle, örtülerini üzerine alsınlar!"**¹⁰ ayet-i kerimesi nazil oldu.

3- Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in bazı hanımları, bir defasında kendisine kıskançlık göstermede ittifak etmişler ve megafir koktuğunu belirterek nereden geldiğini sormuşlardı. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Zeyneb b. Cahş (Radiyallahü anha)'nın yanında bal yediğini belirtmişti. Ben bu hadiseyi duyunca kadınların yanına giderek: "Ey kadınlar! Ya bu hırçınlığınızdan vazgeçin yahut Allah, sizin yerinize daha hayırlı hanımlar verir" demiştim. Bilahare **"Eğer o sizi**

boşayacak olursa belki de Rabbi ona sizden daha hayırlısını verir" ayet-i kerimesi nazil oldu.¹¹

Bu belirtilenler haricinde Hz. Ömer (Radiyallahü anh)'ın on beş civarında temennisi veya görüşü ayet-i kerimeler ile desteklenmiştir.

- Hz. Ömer (Radiyallahü anh) müthiş firâseti ile bir sukaste maruz kalacağını bile sezmişti. Çünkü bir gün mecusi bir köle, Medine-i Münevvere çarşısında Hz. Ömer (Radiyallahü anh)'a müracaat ederek, efendisinin kendisinden ağır yevmiye aldığını ve bunun azaltılmasını ister. O da yevmiyenin miktarını sorunca, köle "iki dirhem" cevabını verir. Bunun üzerine Hz. Ömer (Radiyallahü anh) sanatını sorar, o da "Dülger, demirci ve nakkâş" der. Bu defa Hz. Ömer, ücretinin fazla olmadığını ve kendisinden ücretle yel değirmeni yapmasını talep eder. Köle de, "Sana bir yel değirmeni yapayım ki doğuda ve batıda dillere destan olsun!" deyip gider. Hz. Ömer (Radiyallahü anh) onun bu cevabı üzerine yanındakilere "Köle beni tehdit etti!" der. Bu sözyle Hz. Ömer şehid olacağını hissettiğini ortaya koymuştur. Nitekim ertesi gün sabah namazını kıldırmak için mihraba geçtiği vakit bu köle tarafından hançerlenerek şehid edilmiştir.

- Bir gün İmam eş-Şafiî (Rahmetullahi aleyh) ile Muhammed b. Hasen (Rahmetullahi aleyh), Kâbe-i Muazzama'nın

8 Buhârî, Tefsir: 1/9

9 Bakara Suresi: 125

10 Ahzab Suresi: 59

11 Tahrim Suresi: 5

6 Kasas Suresi: 26

7 Kasas Suresi: 9

avlusunda otururken içeriye giren bir adam dikkatlerini çeker. Bunun üzerine Imam Şafii, bu kişinin marangoz olabileceğini söyler. Imam Muhammed ise bu kişinin demirci olabileceğini beyan eder. Her biri kendi görüşünde ısrar edince adamın yanına varırlar ve nereli olduğunu sorduktan sonra mesleğini sorarlar. Adam: "Daha önceleri marangoz idim, şu anda demirciyim" cevabını verir.

- Bir gün Imam Azam Ebu Hanife (Rahmetullahi aleyh), bir mecliste vaaz ederken yanına bir kadın gelir. Kadın, yanında getirdiği bıçak ile bir tarafı kırmızı diğer tarafı sarı olan elmayı Ebû Hanife'nin önüne bırakıp geri çekilir. Bir firâset âbidesi olan koca İmam, elmayı bıçakla ortasından kestikten sonra elmanın içini kadına gösterip geri verir. Kadın gittikten sonra bu hâdisenin izahını isteyen cemaate Ebu Hanife, şu cevabı verir:

"Kadın bana bir tarafı kırmızı diğer tarafı sarı olan elmayı getirerek, kırmızı kanda mı yoksa sarı kanda mı hayızdan temiz olacağını sormak istedi. Ben de elmayı ikiye bölüp ona beyaz olan iç kısmını göstererek ancak akıntı beyazlaştığında temiz olabileceğini söylemek istedim."

- Bir genç Abdülhâlik Gucdüvânî (Kuddise Sirruhu)'na geleerek **"Mü'minin firasetinden sakının"** hadisinin sırrını sorar. O da "Sırrı belindeki zünnarı çıkarmandır" der. Genç, "Zünnarım yok, ondan Allah'a sığıyorum" der.

Abdülhâlik Gucdüvânî (Kuddise Sirruhu) "Öyleyse çıkar kaftanını" der.

Kaftanın altından zünnarı (Hristiyanlık alameti olan kuşak) görülen genç mahcup olur ve iman eder.

Bunun üzerine Abdülhâlik Gucdüvânî (Kuddise Sirruhu): "Bu genç maddî zünnarını belinden çıkarıp attı. Biz de manevî zünnarımızı, gurur, kibri atalım" der.

- Yine asr-ı saadette yaşayan şu çobanın firâseti de takdire şâyandır:

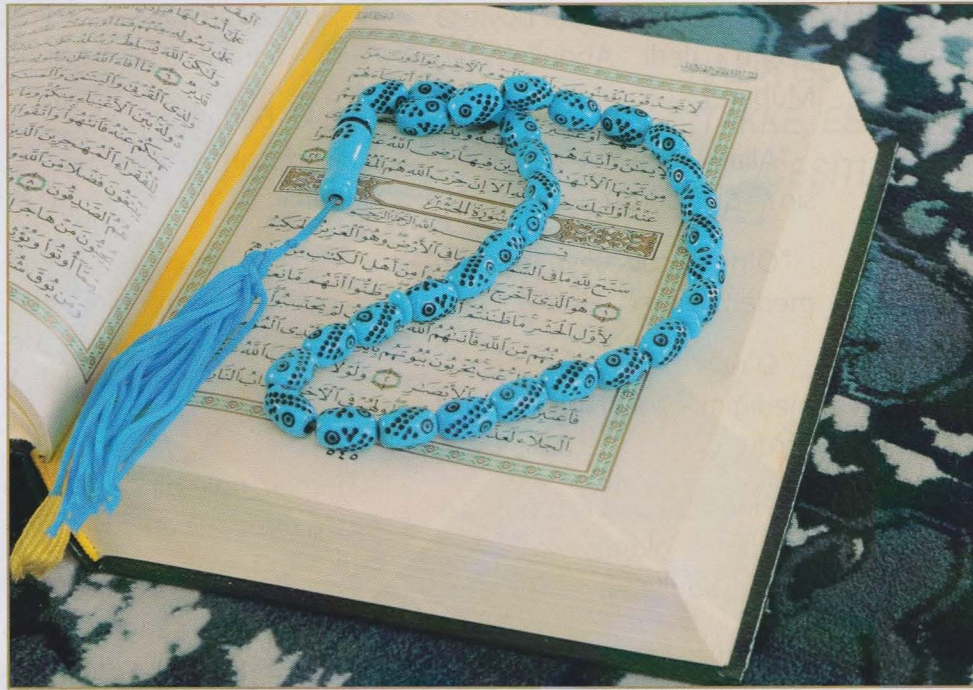
"Evladım, Allahü Teâlâ'yı bilir misin?" diye sordu. Çoban;

"Kul sahibini nasıl bilmez?" dedi. Abdullah bin Mübarek;

"Allahü Teâlâ'yı ne ile nasıl tanıdın, kim öğretti?" diye sordu. Çoban;

"Bu koyunlarımla tanıdım" dedi. Abdullah bin Mübarek;

"Bu koyunlarla O`nu ne şekilde tanıdın ki? diye sordu. Çoban;

Hz. Abdullah bin Mübarek (Rahmetullahi aleyh) bir gün Medine-i Münevvere dışında seyahat ediyordu. Yolda koyun otlatan genç bir çoban gördü. Gence acıdı. "Bu zavallı genç, çocuklukta çobanlık yaparsa büyüyünce Allahü Teâlâ'nın ibadet ve marifetini nasıl öğrenir" diye düşündü ve kendi kendine, "Gideyim, ona Allahü Teâlâ'yı tanıması için bazı şeyler söyleyeyim, bir kaç mesele öğreteyim" deyip genç çobanın yanına geldi. Ona selam verip tanıştıktan sonra;

"Düşünsene, bu bir kaç koyun sahipsiz ve çobansız olmaz, olan da bir işe yaramaz. Bunlara su ve ot verecek, kurttan ve diğer tehlikelerden koruyacak birisi lazımdır. Bundan anladım ki kâinat, insanlar, cinler, hayvanlar, diğer canlılar ve şu üzerimde uçan kanatlı kuşlar bir koruyucuya muhtaçtır. Hem bunlar kendi kendine olmaz. Şu âlemdeki binlerce çeşit varlıkları yaratan, koruyan, kollayan, hepsine gücü yeten biri vardır. Bu Allahü Teâlâ'dan başkası de-

ğildir. İşte bu koyunlarla Allahü Teâlâ'nın varlığını böylece bildim" dedi. Abdullah bin Mübarek;

"Allahü Teâlâ'yı nasıl bilirsin?" diye sordu. Çoban;

"O'nu hiçbir şeye benzemedim bilirim" dedi.

"O'nun hiçbir şeye benzemediğini nasıl bildin?" diye sordu. Çoban;

"Yine bu koyunları düşünerek böyle olduğunu bildim" dedi. Abdullah bin Mübarek;

"Nasıl düşündün?" diye sordu. Çoban;

"Şöyle düşündüm: Ben bu koyunların çobanıyım, onları sevk ve idare ediyorum. Bakıyorum, ne onlar bana benziyor, ne de ben onlara. Bundan anladım ki, bir çoban koyunlarına benzemezse, bütün varlıkların sahibi olan Allahü Teâlâ'da kullarına benzemez" dedi. Abdullah bin Mübarek;

"Güzel, doğru söyledin. İlimden bir şey öğrendin mi?" diye sordu. Çoban;

"Ben bu sahralarda nasıl ilim tahsil edebilirim ki?" dedi. Abdullah bin Mübarek;

"Peki, bu firasetle başka ne öğrenmişsin?" diye sordu. Çoban;

"Yüce Allah'ın yardımı ile üç çeşit ilim öğrendim. Bunlar; gönül ilmi, dil ilmi ve beden ilmidir" dedi. Abdullah bin Mübarek;

"Bunlar nelerdir?" diye sorunca genç çoban şöyle açıkladı:

"Gönül ilmi şudur: Allahü Teâlâ bana kalp verdi. Orayı kendisine muhabbet ve marifet yeri yaptı. İsted ki bu kalp ile O'nu bileyim, tanıyayım ve seveyim. Ayrıca O'nun sevdiklerini de seveyim, sevmediklerine kalbimde yer vermeyeyim, onlardan uzak kalayım.

Dil ilmi şudur: Allahü Teâlâ bana dil verdi. Bu dilimle kendisini zikretmemi, adını anmamı ve nimetlerini anlatmamı istedi. Dilime kötü sözü yasakladı.

Beden ilmi şudur: Yüce Allah bana beden verdi. Onunla kendisine hizmet ve ibadet yapmamı istedi. Hayırda koşmayı, kötü işlerden uzaklaşmayı emretti."

Genç çobandan bunları dinleyen Abdullah bin Mübarek işittiklerine hayret etti. Çok memnun oldu. Çobanı tebrik etti ve ona;

"Ey genç! Senin bu söylediklerin, öncekilerin ve sonrakilerin bilmesi gereken ilimdir. İlimin aslını ve herkese lazım olanı sen söyledin. Şimdi o temiz gönlünle bana bir nasihat et" dedi. Genç çoban şunları söyledi:

"Efendi! Yüzünüzden âlim bir zat olduğunuz belli oluyor. Eğer ilmi Allah rızası için öğrendi iseniz artık insanlardan bir şey istemeyin, onlardan bir menfaat beklemeyin. Eğer din ilmini dünya kazanmak için öğrenmişseniz ahirette bir faydasını göremezsiniz, cennete giremezsiniz. Ayrıca vebali de sana kalır" dedi.

Abdullah bin Mübarek genç çobana dua ederek ve Allahü Teâlâ'ya şükrederek oradan ayrıldı.

Rabbim bizleri, Mevla Teâlâ'nın nuru ile bakabilen, gönlünü Mevla Teâlâ'nın sevgisi ve muhabbeti ile donatabilen ve O'nun rızası doğrultusunda yaşayan kullarından eylesin...

Rabbim yar ve yardımcımız olsun...

EĞİTİMDE TERBİYENİN ÖNEMİ 2

Kovulmuş ve taşlanmış şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım. Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Muhterem okuyucularım Rab-bimize hamd, Doğumuyla ve hayatıyla aydınlık saçan Resûlu Zîşan (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimize salatu selam olsun. Allah'ın selamı mağfireti üzerinize olsun. Geçen yazımızda terbiye kavramını, ne ölçüde sorumluluklar yüklediğini, hayatımızdaki yerini ve önemini izah etmiştik. Konumuza Taberânî'de geçen bir hadisi şerifle beraber devam edelim.

Babaiğit bir genç peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e uğrar. Sahabe bu genci görünce keşke bu adam Allah yolunda cihad etse dediler. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

"Eğer bu adam küçük çocuğu için çalışıyorsa, anne babası için çalışıyorsa, iffet ve izzetini korumak için çalışıyorsa bunla-

rın hepsi Allah yolundadır. Ancak tefahur ve övünmek için çalışıyorsa tağut (şeytan) yolundadır." buyurmaktadır. Yani bir babanın çocuklarına, hanımına helal rızık yedirmesi, iffetini ve izzetini muhafazası cihaddır. Bu konu terbiye etmenin, edep sahibi kılmanın en önemli temel taşıdır. Vücutta haram lokma et olarak görev yaptıktan sonra, soy bozulduktan sonra terbiye müessesesini çalıştırmak çok zordur. Ahlaklı dürüst nesiller yetiştirmek, neslin temellerinin sağlam olmasına bağlıdır. Tabii ki bu noktada problem olmaması sorumluluğumuzu yerine getirdik manası ile de algılanmamalıdır.

Halife Mansur zamanında hapis ehline sorarlar :

- Hapis sırasında size en zor gelen şey nedir? Şöyle cevap verilir:

- Çocuklarımızın eğitiminden mahrum kaldık.

Ibn Ömer (Radıyallahü anh) Efendimiz bir cihad esnasında çevresindekilere sorar: "Şu cihaddan daha faziletli bir amel biliyormusunuz? Sonra cevaben yine kendisi şöyle buyurur: "İffetli bir adam düşünün ki geceleyin kalker çocuklarını kontrol eder, üstlerini örter. İşte bu kişinin ameli bizim amelimizden daha üstündür."

Terbiye yani bir anlamda öğretim ve bilginin mücessem hale geldiği eğitim, müslümanın vicdanın da çok yüksek mevkilerde olmalıdır. Efendimizin şu sözleri de bu durumu desteklemektedir :

- Çocuklarınıza ikram edin ve terbiyelerini de güzel yapın.

- Bir baba evladına güzel edepten daha efdal bir şey hediye etmez.

- Kişinin çocuğunu bir kere te'dip etmesi, kendi hakkında 1

sa' (2220 gr yiyecek) ikram etmesinden daha hayırlıdır.

- Öldükten sonra amel defterini devam ettiren unsurlardan biri de hayırlı evlattır.

- Çocuğun babasının üzerindeki haklarından biride ismini ve edebini güzel yapmasıdır.

Tabii Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in belirttiği bu sözlerle birlikte, son maddedeki hakla beraber çocuğun da anne-baba üzerinde bir çok hakkı vardır. Dünyaya getirmekle beraber anne babanın üzerinde bu haklar sorumluluk olarak ortaya çıkmış oluyor.

Terbiye gerekli olmakla beraber ne zaman, nasıl davranılacağını bilmek yani terbiye etmeyi öğrenmek çok önemlidir. "Terbiye ne zaman başlar?" sorusunu insanımıza yöneltsek çok farklı cevaplar alırız. "Çocuk üç yaşındayken, doğduktan sonra, 7 yaşındayken, hatta büyü çağında başlar" diyenler dahi olabilir. Halbuki terbiye, tedbir devresi dediğimiz devirle başlar. Tedbir devresi evlenmeye karar vermekle başlayıp çocuğun doğum anına kadar olan devredir. Tabii burada nikah akdinden önceki zaman dilimi önemlidir. İşte burada eş seçimi söz konusudur ki, dinimiz bu konuda önemli kriterleri tespit etmiştir. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) evlenecek hanımla ilgili "dört şey için evlenilir" buyurarak bunları; malı, güzelliği, soyu ve dini olarak belirtmekle beraber "Siz dindar olanı tercih ediniz. Dindar, kulağı kesik, siyahi bir kadın öbüründen efdaldır" buyuruyor. Dindarlık ahlaken ve ibadet alışkanlığı açısından iyi olan anlamındadır. İbadet boyutu belki bireysel gözükse de, ahlaki boyut sadece bireyle ilgili değildir. Efendimiz (Sallalla-

hü Aleyhi ve Sellem) "çöplükte yetişen kırmızı gülden sakının" buyururlar. "Bu da nedir ya ya resulallah" diye sorulunca "Kötü muhitte yaşayan güzel kadındır." cevabını verir. Bir topluluğun adet ve gelenekleri insan üzerinde galebe çalar ve fitrî bir vasıf hükmüne geçer. Bu da ileride doğacak çocuğa farklı şekillerde yansiyabilir.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) evlenilecek hanımlarda aranacak vasıflar arasında bekareti ve doğurganlığı da zikretmiş, sahabe efendilerimize bekarlarla ve kısır olmayan hanımlarla evlenmeyi tavsiye etmiştir.

İmamı Gazali Hazretleri ihyasında dini nasrlara göre hanımda aranacak vasıfları şu şekilde sıralamıştır: Diyanet, Ahlak güzelliği, Yüz güzelliği, Az mehir talebi, Veludiyet (Doğurganlık), Bekarlık, Dindar asıldan olmak, Akriba olmamak...

Nikahtan doğuma kadar olan devrede ise dikkat edilecek hususlar çok önemlidir. Cinsel ilişkinin zamanı hakkında ahlak hocaları ve bazı fukaha, Cuma günü ve gecesinin bu konuda müstehab kabul etmişler bu bu hükmü de Cuma günü gusül alarak Cuma namazına gitmenin ehemmiyetini bildiren hadisten çıkarmışlardır. Cinsel münasebetin usûlü hakkında da eşlerin çıplak olmaması gerektiği, birbirlerinin avret yerlerine bakmamaları gerektiği ve bilhassa Buhari ve Müslim olmak üzere muteber kaynaklarda zikredildiğine göre Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Sizden biriniz ehline temas için yaklaşıncı : 'Allah'ın adıyla başlarım. Allah'ım, şeytanı benden ve bize vereceğin çocuktan uzak tut.' derse ve Allah da bu temastan dolayı bir çocuk verecek olursa, şeytan

ona ebediyen zarar vermez." hadis-i şerifin bir başka rivayetinde ise şeytan zarar vermez yerine 'salih bir çocuk olur.' ifadesi geçer.

Tabii ki hamilelik devresi dediğimiz devrede çok önemlidir. Hatta Buhari ve Müslimde geçen bir kısım hadisler, çocuk daha cenin safhasındayken neler olduğunu bildirmektedir. 'Herbirinizin yaratılışı annenizin karnında 40 günde cemedilir. Bir o kadar günde kan pıhtısı, bir o kadar günde de "mudgam" yani bir çiğnem et parçası olur. Sonra bir melek gönderilerek ruh üflenir. Sonra meleğe emredilir: 'onun rızkını, ecelini, amelini bedbaht ve bahtiyar olacağını yaz.' Hadiste ki şaki mi, yoksa said mi yazılacağı kader açısından çok tartışılmakla beraber konumuz açısından yani çocuğun terbiyesi açısından bu durumu değerlendirirsek annenin yaşayış tarzı, aldığı gıda, biyolojik ve ruhi hali, çocuğun üzerinde sabit kalarak fitrat, huy haline gelebilir. Bir takım sıhhat veya hastalıklara vesile olabilir sonucu çıkartılabilir.

Hülasa annenin seçimi ve akabindeki tedbirler çok önemli olup, terbiyede başarıyı sağlamada en temel tedbirlerdir. Rabbim cümlemizi iyilerle karşılaştırsın.

Selam ve dua ile...

CİNLERİN İNSANLAR ÜZERİNDEKİ BELİRTİLERİ

Bu konuda daha önceki yazılarımızdan yola çıkarak ve birazda akli selim olarak iyi düşünüp iyi okumamız lazımdır. Dünyada bazı insanlar ve kavimler görülmeyen ve elle tutulmayan aslının ne olduğundan emin olmadığı için bu tür varlıklara bioenerjetik algılar veya (cin) tabiriyle anlasalar bile adını net koyamazlar. Bu hususta bir okul bir üniversite var mı diye sorsak acaba diye düşünürüz.

Bu konuda doktorlarımız yani tıp öyle anlar öyle zamanlar olur ki bakarsınız oradan da ümitsiz ayrılırsınız. Bunları ayrıntılı yazmanın tek anlamı biz her ne olursa olsun önce tıp sonra alternatif tıp olmalıdır diyoruz. Şimdi bu konuda anlatacaklarımı iyi okuyun çünkü yukarıda

belirttiğimiz gibi bu bioenerjetik algılama veya (cinlerin) insanlar üzerindeki etkilerini sayacağız ve çoğu zaman insanımız acaba bende de bir şey varmı diye vesvese kuşkuyla kapılacaklardır.

Onun için akli selim olalım. Bu konuda doktor Hamdi Kalyoncunun bir kitabında şöyle yazıyor; Bioenerjetik algılamalı veya halk tabiriyle cin çarpmış uğrama uğramış hastalarda sık rastlanan hastanın, hastalanmadan önce inanan ibadet eden namaz kılan kuran okuyan veya okunurken saygıyla dinleyen dua eden ve ezana toparlanarak kulak veren kimseler bu tür hastalıklara yakalandıktan sonra ibadet edemez namaz kılamaz kuran okuyamaz yanında kuran okuyan kimseden rahatsızlık duyan

ezandan sıkıntı duyan hatta ezan okunurken kulaklarını kapatıp pencereleri de örtecek kadar ileri giden namaz veya boy abdesti almak için banyoya girdiğinde aşırı bir huzursuzluk hisseden ve bütün bunları kendilerine musallat olduğunu ifade ettikleri varlıklara bağlayan o varlıkların böylesi durumlarda kendilerine daha fazla hatta dayanılmaz bir sıkıntı verdikleri gibi şikayetlerle geldiklerini belirtmektedir.

Dini metinlerde ki cinni şeytanlarla ilgili olarak anlatılan arasındaki bu paralellik kutsal metinlerin teyidi açısından önemli olduğu kadar bizim 5 duyumuzla algıladığımız somut görünür alem dışında bir başka alemin varlığı ihtimalini akla getiriyor. Bu konuya biraz daha açıklama ve örnek

vererek anlatmak istiyorum. Şöyle ki:

Bu konuda yaptığımız araştırmalarda önce bir doktora sorduk, bunlar nasıl bir şey ve siz bu konuda ne dersiniz . Doktorun söylediği onlar birer mikrop olabilir veya hasta öyle algılayabilir biraz daha ayrıntılı anlattıktan sonra şunu söyledi, ben alanımla ilgilenirim evet yani bu önemli bazen onlarda işin içinden çıkamaz hale gelebilir çünkü olanlar elle tutulmayıp gözle görülmeyince böyle olur . evet konumuza dönelim hasta bu konularda neler hisseder :

- 1- Bazen kendi kendine güler.
  - 2- Bazen de ağlar.
  - 3- Bazen ezan sesi duyduğunda bağırır ve kullaklarını tıkar.
  - 4- Duvarlarda resim veya kişiler görürü.
  - 5- Kulağına sesler gelir.
  - 6- Kuran okuyamaz veya dinleyemez.
  - 7- Doktorlardan ve hocalardan kaçar.
  - 8- Evliyse eşinden kaçar veya zinaya tevessül eder.
  - 9- Kurani inkar edici her şeyi savunur.
  - 10- Ağzından değişik sesler yani kalın çatallı sesler çıkartır.
  - 11- Banyoda aynada kendi resmine bakamaz.
  - 12- Tuvalette birileriyle konuşur.
  - 13- Gece veya gündüz hayvanlar görüp bazen de ağlayarak bayılır.
- Bunun gibi değişik örnekleri vardır.

Şimdi bunları okuyan kişiler çok akıllı olmalı akıllı selim olmalı hemen tamam bunlar bende var ben hemen bir hocaya gideyim dememeli ve eğer gerçekten böyle rahatsızlıkları varsa önce doktora gitmeli ve önceki yazımızda yazdığımız korunacak duaları okumalı zaten bunları doktor dinlerse tıp dalında kimine şizofreni veya obsesif veya kendi dallarıyla bir hastalık adı veririler.

Eğer bilgili ise ve gerçekten doktorluk bir vaka

ise onların tedavilerine cevap verir ama eğer değilse onlarda elbette bazı yöntemler kullanırlar. Çünkü ben araştırdım kuran şifadır tamam ama Lokman süresi de bize doktorların ne kadar faydalı olduğunu gösteriyor. Bunu açıkça yine söylüyorum Allah cc insanı yaratır ona zeka akıl verir okur doktor olur ve Allah cc o insana bir hasta yaratır ve ona doktor Allahın izniyle şifa verir.

Oysa hastayı da Allah cc yarattı ve şifayı da Allah ona doktor kanalıyla verdi.Onun için bu işi çok iyi bilen çok iyi doktorlar ve alternatif tıpçılar ve gerçekten iyi hocalar veya bionerjiciler var akıllı selim olalım ve bunları seçelim.

Bu konuda araştırmalarımızdan ve yaşadıklarımızdan birkaç misal vereyim.

Bir gün bir arkadaşımız hastalandı ve bir şeyler gördüğünü gece kalbinin sıkıştığını ve yatağına bir kişinin gelip yattığını anlattı. Bir hocaya gitti döndüğünde sordum hoca ne söylediğine tavsiyelerde bulundu diye. Duyduklarıma inanamadım öyle ki duymam aslında tecrübelerimiz artırdı ve dinledim hoca şunu söylemiş:

1- akşamları 7 adet sağ ve sol tırnaklarından kes onları bala koy ve 7 gün birer tane ye.

2- yeni vefat etmiş bir ölünün mezarından toprak al yastığının altına koy.

3- i drarından 7 damla al 7 camiden de su al karıştır evinin etrafına dök.

Ben duramadım o hocaya gittim şunu sordum bunların islamda ki yeri ne tıptaki yeri ne neye dayanarak bunları söylüyorsun dedim çünkü Allahın necis saydığı şeylerden fayda olmaz dinlerde yeri yok tıpi bilemem ama araştırdığım kadarıyla tıpta da yeri yok.

Bana verdiği cevap: cinlerim söyledi.

Bu arada bir kişi onunla münakaşa ediyordu sordum nedir?

Adama çocuğum uykuda bayılıyor sol tarafa kasılıyor ağzından köpük geliyor ve o anda altını ıslatıyor bizi de duymuyor. Sordum nöroloji ne dedi: emar ve bulgularda sara yani epilepsi teşhisi koydular tepakin diye ilaç verdi bayıl-

maları 6 ay kesildi. Bana bu hocayı biri tavsiye etti bende geldim bana çocuğumun ilacını kes dedi 3 gün sonra bir şey kalmaz bu iş hocalık dedi ve ben ilacını kestikten sonra çocuğum saatte bir bayılmaya başladı şimdi çapa da yatıyor. İşte işin ehli olması doktorluk ise hocalık deyip insanları kandırırsa ona da Allah Celle Celâluhu bir azap hazırlar üstelik adı hoca ismine yazık

Yine yaşadığım bir olayı anlatayım: bundan 10 sene önce bir kadın evinde 3 kişi olduğunu onlarla yaşadığını ve her gece ona eziyet ettiklerini ilişkiye girdiklerini söyledi.

O kadını 10 sene sonra gördüm sordum hiçbir şey düzelmedi ve toplam 18 çeşit ilaç kullandığını söyledi ve kilosu bir hayli arttı yürüyemez hale geldi. Onu çok sevdiğimiz bir zatla görüştürdüm bende bildiğim birkaç tavsiyede bulundum o kadın düzeldi. O görüntüler kayboldu, bitkisel çaylar önerdim, Allah Celle Celâluhu şifasını verdi. Bunun için doktora giderken bu çeşit

Konumuzu fazla dağıtmadan toparlarsak bu haller insanlarda var diye herkes hasta olmaz, vesveseye kapılmayın ama akli selim olmaktan da vazgeçmeyin. Bu belirtiler yorgunluktan sinirsel ve çeşitli bazı sebeplerden olabilir. Mesela adamın biri bana Fransa dan telefon etti şunu söyledi ben namaz kılıyorum namaz kılariken önüme bir

maymun killarıyla oynar şekilde görüyordum . Burada bir kiliseye gittim papaz beni tütsüledi bana : isa nın havarilerinden birini çağırdım konuştum bir daha sana zarar vermeyecekler ini söylediler , ama senden bir talepleri var sormuş nedir ? 101 tane çeyrek altın üzerine ben incilden davetiye kurup gece isanın havarileri bunları alacak göğe çıkaracak 3 gün sonra bu altınlar kendiliğinden eve gelecek dedi.

Adam çeyrek altınları papaza vermiş , 3 gün sonra adam papaza sormuş altınlar gelmedi papazın verdiği cevap sen günah işlemişsin onları havariler senin adına hayır işlerinde kullanmış günahlarından arınasın diye ...

İşte bütün dinlerde maalesef bu istismar var. Dinimize bakarak eğer islamı yaşıyorsak insanlar zaten günlük ibadetlerinde muavvizeteynleri okuyor ve Allaha cc tüm kötülüklerden sığınıyorsa Allah cc ona muhakkak şifa verir, O nun ganimeti boldur.

Söylemeden geçemiyorum bir gün bir araştırma yapmak üzere Kastamonu ya gittim. Kadının biri bir at nalı çakan nalbanta gitmiş orada ona bu adama bütün ağrıları dindiriyor demişler ve kadının dişi ağrıyor, sordum ne yapacaksın ? nalbant kuran da bulunan (cim) harfini bir kağıdın üzerine yazmış ve nallara çakılan çivilerden üzerine çakmış. Bunu eve götür duvara çivile demiş dişinin ağrısı kesilecek . Çıkarken ka-

dına şunu sordum abla ağzına bakabilirmiyim , baktım ki diş falan kalmamış çürümüş simsiyah olmuş. Sabah kadını aradım abla ne oldu dişinin ağrısı diye. Kocasının dediğini aynen söylüyorum; evdeki atın nalının çivis eksikti onu çaktım karımı da gece dişçiye götürdüm dişini çekirdim çok şükür rahatladı. Bunun için yine söylüyorum Allah Celle Celâluhu bizi akli selim olmaktan alıkoymasın. Netice de toparlayacak olursak enerjiler cinler vs. insanlara musallat olabilirler bizde hem Allahın Celle Celâluhu ipine sarılarak hem de doktorun kapisını zorlayarak şifamızı arayacağız.

Bu yazımızda sadece belirtilerden bahsettik, unutmadığımız bir şey var ki bunların etkileri olan bir de sihir büyü var.

Biz bu konuda gelecek yazımızda sihir büyü nedir, belirtileri nelerdir, gerçekten sihir büyü var mıdır , dinlerde sihir büyüünün konumu ve korunma yollarını yazacağız.

Allahın Celle Celâluhu şifası rahmeti bereketi selamı üzerinize olsun...

Saygılarımla.

SORU

SORU: Şeyhlerin ellerini öpmek caiz midir?

CEVAP: Sahabeyi kiram, Efen-dimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in elinden hatta ayağından öperdiler. Sahabeyi kiram müte-addid defalar şu mealde şeyler anlatmışlardır: "Uzaktan geldik Rasullullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i ziyaret ettik. Kendisiyle sarıldık, kucaklaştık, ellerini öptük, ayaklarını öptük."

Peki, bu durum sadece peygambere mahsus mudur?

Tabi ki değildir. Neden? Çünkü sahabeyi kiram da, İbni Abbas (Radiyallahü anhüma) gibi fıkıhçı, müçtehid büyük âlim olanların ellerini, ayaklarını öpüyorlardı, dizlerini öpüyorlardı. Sahabeden de birbirlerine karşı el öpme hatta bir nokta da ayak öpme icraatı varid olduğuna göre, demek ki bu durum sadece peygambere karşı yapılan has bir şey değildir.

Hanefî fikhinin temel eserlerinden olan İHTİYAR diye bir Fıkıh kitabı vardır. Mavsili Hazretlerinin telif ettiği "El-Ihtiyar li ta'lili el-Muhtar" isimli bu eser Hanefi fikhinde çok önemli ve kıymetli bir kitaptır. Ben onda gördüm. Ama diğer kitaplarda da vardır. Diyor ki: "Âlimlerin elini öpmek, birde adaletli devlet reislerinin, yöneticilerinin elini öpmek sünnettir."

Buradan anlaşıldığına göre, câiz olup olmamasını bırak bilakis sünnettir. Ama şunu da ifade etmek gerekir ki, âlimler de kürek gibi elini uzatıp öptürmemelidir, tevazulu olmalıdır. Hatta gerek

Ali Haydar Efendi Hazretlerimiz olsun, gerekse Hacı Mahmut Efendi Hazretleri üstadımız olsun onların bu konudaki tatbi-katları, ellerini öpenlerin ellerini öperler. Karşı taraf senin elini öpmeye eğildiyse onlarda o kadar eğilirler. Onlar öperlerse zorla ellerini çekerler, çekmeye çalışırlar, el öptürmemek için çok zorlarlar. Bir gaflet anında boş bulundu illa karşı taraf elini öptüyse, o zaman onlarda onun elini öperek aynı şekilde muka-belede bulunurlar. Bu tevazu ve edeptendir. Ama yukarıda da ifade edildiği üzere âlimlerin elini öpmek zaten sünnettir ama alimler; "ben o âlimlerden değilim" tevazusunda bulunmuşlardır, şimdi de bulunmalıdırlar bu ayrı bir mesele. Ama ulemânın, sulehânın elini öpen kimse, sün-net işlemiş olur.

Birde âlimler çocukların ellerini de öperler, çocuklar günahsız diye. Hani "günahsız el bulsak da öpsek" denir ya, işte saffet sahibi, hiç günah işlememiş diye çocukların elini öpmek de âlimlerin adettir.

Alimlerin, şeyhlerin eli öpülür derken şunu da ifade edeyim ki, halkımız bu konuda biraz araştırmacı olsunlar. Günümüzde insanları kandıran bazı sahtekarlar, sapıklar, hokkabazlar da yok değil. Yani iyi araştırılmalı ve her önüne gelenin de "hocadır, şeyhtir" diye de eli öpülmemeli, sözü dinlenmemelidir. Ama Ehli Sünnet nezdinde müteber olan, müslümanların kabulüne mazhar olmuş insanlar vardır ve bu kimseler kıyamete kadar da olacaktır. İşte bunların elleri öpülür. Allah-u Teala eli öpülesi

âlimlerden bizleri mahrum etmesin.

SORU

SORU: Daha önce tövbe aldım. Fakat daha sonra şeytana uyup zina ettim, dergâha gidecek yüzüm kalmadı ne yapayım?

CEVAP: Soruyu soran kardeşimiz "tövbe aldım" derken, herhalde bir zikir dersi aldım demek istiyor. "Dergâha yüzüm kalmadı ne yapayım?" diye soruyor. Eğer Allah'a yüzün varsa, dergâha yüzün vardır. İnsan hangi günahı yaparsa yapsın tövbe kapısı açıktır. Hemen tövbe eder, halini islah eder.

Efen-dimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): "Günahlarından tövbe eden, Allah'ın sevgilidir." buyurmuştur. Bir başka Hadisi şerifte ise: "Günahından tövbe eden hiç günah işlememiş gibidir." buyurmuştur.

Bir adam çok kıymetli bir malını kaybetse, sonra ummadığı anda balsa buna ne kadar sevinir. Bir insan kısır olsa 20-30 sene çocuğu olmasa bundan çok mahzun olsa, sonra Allah ona çocuk verse buna ne kadar sevinirse, günahkar kulun, içki içen, faiz yiyen, zina eden kulun tövbe etmesine Allah daha çok sevinir. O yitiğini bulandan da çok sevinir. Bu ne demektir? Allah'ımız tövbe etmemizi bekliyor demektir. Hadisi şerifte: "Gündüz günah işleyenler tövbe etsin diye Allah gece rahmet kanatlarını gerer. Gece günah işleyen tövbe etsin diye gündüzlerin de rahmet kanatlarını açar." Demek ki gece-gündüz rahmet

kapısını açık tutuyor. Bundan dolayı hangi günah olursa olsun Allah'ımız bizi kabul ediyor, tövbeye davet ve teşvik ediyor, tövbeyi emrediyor. O zaman "dergaha gidecek, mürşidime gidecek, hocama gidecek yüzüm yok" gibi sözler, şeytanın vesvesesidir ki o kişiyi Allah'ın yolundan tümünden alıkoymak istiyor. Bir daha geri dönmemesini sağlamak istiyor. Onun için şeytanın vesvesesine uymayacak. Evvelce hangi alimle görüşüyor sohbetine gidiyorduyorsa, hangi mürşidden ders, zikir almışsa, zina etmekle veya başka bir günaha düşmekle insan o kapıdan geri kalmamalıdır. Zikrine dersine devam etmelidir. Yani "dergâha yüzüm yok" diye de bir şey yok. Şöyle düşünecek "Eğer Rabbim kabul ediyorsa, Allahın dostları, Allahın kabul ettiğini nasıl reddedebilirler?" düşünceyle bu yolda sebat etmelidir. Tövbeye mühim olan sebat etmektir. Tövbe günahları sildirir ama tövbesinde sebat ederse, günahları sevaba çevrilir.

SORU: Hayızlı iken Kur'an'ı Kerim'i ders maksadıyla bir bayan okuyabilir mi, bir bez vasıtasıyla okuyabilir mi? Birde dişine dolgu yaptırabilir mi?

CEVAP: Bez vasıtasıyla Kuran-ı kerimi tutup açar ama okuyamaz, sadece gözüyle bakabilir buna müsaade vardır. Mesela hafızdır, adet dönemi uzun sürebilir ve ezberini unutması söz konusu olabileceğinden gözüyle bakar, kalbinden geçirir ama diliyle telaffuz etmesine yani okumasına cevaz yoktur. Yani hafızda olsa ben unutmamam lazım, mecburum, dersim kalıyor gibi mazeretleri de olsa, yine de hayızlı iken Kur'an okumasına biz fetva vermiyoruz.

Rasûlullah (Sallallâhü Aleyhi ve Selem)'den rivayet edilen şu hadisi şerif gâyet açıktır: **"Ne hayızlı kadın, ne de cünüp kimse Kur'an'dan hiçbir şey okuyamaz."** (Tirmîzî, Tahâret, 98, 131) Dolayısıyla hayızlı kadın hiçbir halükarda Kur'an'ı kerim okuyamaz. Hanefî mezhebinde olsun diğer mezheplerde olsun, hiçbir mezhepte buna müsaade yoktur. Sadece Malikî Mezhebinde şaz bir görüş vardır, o da İmam-ı Malikî'nin fetvası değildir. Mezhep içindeki şaz bir görüştür, onun için cevaz verilmez. Zaten kendi mezhebinin tamamen reddettiği bir konuda, bir başka mezhebin şaz görüşünü benimseyip o mezhebe göre amel etmek uygun değildir.

Hasılı kelam, az önce de ifade ettiğimiz gibi, bir kadın hayızlı iken Kur'an-ı kerimi bezle tutar, gözle bakar, dinler ama okuması caiz değildir. Ama her türlü zikir ve duaları yapabilir. Dua ayetlerini, dua niyetiyle okuyabilir.

Hayız halindeyken dişe dolgu yaptırmak meselesine gelince; diş dolgusunu hayız halinde yaptırmamasını tavsiye ediyoruz. Velâkin evvelce bunu bilmeden yaptırdıysa da "o dolguyu söktür de temiz halinde bir daha yaptır." demiyoruz. Çünkü burada tekellüf ve zorluk vardır.

SORU: Özel bir giyim firmasında çalışıyorum, her gün sakal traş olmam gerekiyor. Sakalımı kestiğim için günahkâr mıyım?

CEVAP: Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde: **"ALLAH'a ortak koşanlara muhalefet edin, benzemeyin..."** buyuruyor. Burada genel manada muhalefet edin, onların yaptıklarını yapmayın, gjydiklerini giymeyin gibi genel bir ifade vardır. Ama hadisi şerifin devamında hemen o cümlenin peşinden özel bir hüküm geliyor: **"...Sakalları bol bırakın bıyıkları kısaltın."** Bol bırakın buyurulmasından maksat bir tutamdır, o da enine boyuna bir kabzadır. Bir avuçla çenenin altından bir tutam yapılıdır. Sünnet budur. Hiçbir fıkıh âlimi bir tutamdan aşağı sakalı kısaltmayı serbest, mubah görmüştür. Ustura ile traş olması ise haram sayılmıştır. Çünkü hadisi şerifte: **"sakalları bol bırakın, bıyıkları kısaltın"** buyruluyor. Bu hadisi şerif gibi daha birçok hadisi şerif vardır. Fıkıh bu hadisi şerifleri işlemiş, işletmiştir. Müctehidler bundan hüküm çıkartmıştır. Yani bu mesele fıkıha yansımıştır. Hadisi şeriflerden çıkan hükme göre dört mezhebin fıkıhında; "bir erkeğin sakalını tıraş etmesi haramdır." diyor. Ancak İmam-ı Şafî'nin kendisine göre haram olmakla beraber, Şafî mezhebinin cumhur âlimlerine göre de mekruhtur. Şafî'de böyle bir istisna vardır. Ama ifade ettiğimiz gibi İmam-ı Şafî'nin bizzat kendisine göre değil de, Mezhep içindeki alimlere göre mekruhtur.

Hal böyle olunca dört mezhebe göre haram olduğunu, dört mezhep kitabı "Mezâhibü'l-Erba'a" da zikreder, daha birçok kitapta zikreder ve sakal kesmeyi; bir uzuv kesmek gibi, kulakburun kesmek gibi, müsle muamelesi gibi kabul eder. Fıkıhta geçer; bir adamın sakalını kesen, onun kulağını kesmiş gibi İslam hukukunda uzuv diyeti ödemesi gerekir. Yani insanın bir uzvunu kesmesine nasıl müsaade yoksa, sakal da böyledir.

Fakat çalıştığı işyeriyle alakalı olarak sakalı kesme mecburiyeti konusunda, Efendi babamız Hacı Ali Haydar Efendi (Kuddise Sirruhu) dört mezhep müftüsüydü. O buyururdu ki: "Sakal kesme konusunda memurlara

ma'zur diyelim." Sonrada: "Biz ma'zur deriz ama Allah'ımız ne der bilemeyiz," buyururdu. Bu mesuliyeti almak kolay değildir. Evet işyeri böyle şartlar getirmiştir ama yaratana isyan noktasında hiçbir yaratılana itaat yoktur. Eğer işyerinde sakalından sebep sana sürekli laflar söylenip, sözler edilip olay çıkıyorsa o zaman kendine başka iş aramalıdır. Yani bu sakal meselesi sünnet kabilinden bir ibadet değildir. Yani namazın sünnetini kılsan olay çıkıyor olsa, bizde deriz ki "madem öyle, o durumda namazın sünnetini terk eder sonra kılsarın" filan deriz. Ama farz terk edilemez. Bir kimse namazın farzını terk etme durumunda kalsa, biz ona; "o işte duramazsın" diyoruz. İşte sakal kesme meselesinde de bir haram işleme durumu mevzu bahistir, fazilet mevzu bahis değil ki. Bir fazilet veya müstehab olsa, "hadi bu ameli terk et, bu zamanda iş bulmak zordur" diyelim. Ama burada bir haram işlenmesi söz konusu, Allahın bir yasağı devreye giriyor. Allahın yasak ettiği bir meselede "idare edelim" demeye hakkımız yoktur. O zaman o haramı işlemesine sebep olmayacak helal bir iş aramalıdır, Allah ona rızık kapısı açacaktır. Allah rızka kefilidir. Nitekim bir ayeti kerimede şöyle buyurulmuştur: **"Kim Allah'tan korkar, haramlardan sakınırsa, Allah ona bir çıkış yolu yaratır ve onu ummadığı, beklemediği yerden rızıklandırır.."** (Talak: 2,3)

Eğer diyorsa ki, "ben çok dardayım, başka iş de bulamıyorum, o işyerinde çalışmaya mecburum." O zaman sakalını usturaya vurmasın. Çünkü jilet ve usturayla olan traş haramdır. Sakal makineyle iki numara veya üç numara alındığında, kökü ve dibi kaldığı için, bu durum Arapçada "halk" denilen, usturayla

kökünü kazıma anlamına gelmediğinden dolayı, hiç olmazsa böyle yaparak haramdan kurtarma yoluna başvursun.

SORU

SORU: İşim icabı gece çalışıp gündüz uyuyorum. Bu nedenle bazen Cuma namazlarını kaçırıyorum. Mesul olur muyum?

CEVAP: Tabi mesul olur. Cuma namazını kaçırmayı câiz olmaz. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde: **"Özürsüz üç Cuma'yı kasten terk edenin kalbi mühürlenir"** buyurmuştur.

Fakat uykuda kaldı, uyanamadı, ayılamadı gibi sebeplerle Cuma Namazını kaçırırsa o ma'zur olur. Velakin uykudan kalkmak için de gereken tedbirleri almalıdır. Mesela hanımını, şu veya bu kimseyi haberdar edip; "beni mutlaka şu saatte kaldırın, Cuma Namazına yetişeceğim." diye tembih etmelidir. Veya o saatte kalkmak için saatini kurar, cep telefonunu ayarlar ya da başka birini haberdar ederek, "beni Cuma Namazına şu kadar zaman kala telefonla ara" diye uyarır. Eğer bu tedbirleri aldığı halde yine uyanamamış, ayılamamış ve Cuma Namazını kaçırmışsa ma'zur olur. Yok eğer kalkmak için gereken tedbirleri almıyor ve Cuma Namazını kaçırıyorsa büyük günahkar olur.

SORU

SORU: Seferiyken namazın sünnetleri kılınacak mı? Bunun Hanefi fıkhındaki hükmü nedir?

CEVAP: Bu meseleyi Rûhu'l-Furkan Tefsiri'nde de yazdık. Önce seferliği ikiye ayıralım. Bir, yolculuk halinin devam etmesi durumu var yani yoldasın, araba veya uçaktasın, daha gideceğin adrese ulaşmamışsın.

Bir diğeri de, gideceğin adrese varmışsın ve orada 15 günden

daha az kalmaya niyet etmişsin. Burada da seferisin velakin gelip yerleşmişsin ve ikamet ediyorsun. Mesela Medine'ye gittin orada sekiz gün kalacaksın, seferisin ama otelin belli, yerin belli. Geldin rahat ettin, kalıcı hale geldin. Orada sünnetler terk edilmemelidir. İşte bu gibi durumlarda sünnetler kılınır. Farz gibi kılınması gerekli demiyoruz ama kılınır.

Fakat yolculuğun devam etmesi esnasında ise, farzları yarıya düşenler, mesela öğlen, ikindi ve yatsı namazlarının farzları dört rekattan iki rekata düşüyor. İşte farzı yarıya düşenlerin, önündeki ve sonundaki sünnetler kılınmayabilir. Eğer; "ben kılacağım" diyorsan, elbette kılsan daha efdaldir ama kılınmadı mı da, hani müekked sünneti terk edene sitem var ya, seferdeyken terk edene bu sitem yoktur.

Tabi sabahla, akşam namazının farzları düşmüyor. Sabah zaten iki rekat, akşam da üç rekat bunlar düşmüyor. Bunların sünnetleri, sabahın ilk sünnetiyle akşamın peşindeki sünnet düşmez. Bunlar kılınacak. Ama öbürleri kılınmayabilir. Seferlerde Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in kılmadığını İbni Ömer (Radiyallahü anhüma) rivayet ediyor.

SORU

SORU: Sadece anne sütü ile beslenen bebeğin kustuğu elbiseyle namaz kılınabilir mi?

CEVAP: Kılınamaz. Çocuk sadece anne sütü de alsa, kusmuk necistir, pistir. Bu

kusmuk el ayası kadar az bir şey olursa, vakit dar olup namaz vakti de çıkıyor ve değiştirmek için başka bir elbise de yoksa o zaman olur, el ayasına kadar muafıtır. Ama elbisedeki necaset el ayasını geçerse, o elbise namaza mani olur.

MUHAMMED BAHÂUDDÎN ŞÂH-I NAKŞİBEND -3- (Kuddise Sîruhu)

Şah-ı Nakşibend Hazretleri, Emir Külal Hazretlerinin sohbetlerinde ve hizmetlerinde bulunmaya devam etti. Fakat manada aldığı o "zikri hafi" talimatından sonra, Emir Külal'ın müridleri toplanıp cehrî zikre başladığında onların yanından ayrılıp dışarı çıkardı. Tabi bu durum diğer müridlere gayet ağır gelirdi. Bu sebeple onlardan bazısı Şah-ı Nakşibend hakkında iyi düşünmüyorlardı. Ancak O bunu umursamazdı, bununla beraber Emir Külal'ın hizmetinde en küçük bir gevşeklik göstermez, edebinde kusur etmezdi. Emîr Külal Hazretleri de Ona olan iltifat ve itimadını her geçen gün ziyadeleştirirdi.

Bu durum gün geçtikçe müridan arasında huzursuzluğa sebep olmaya başlamıştı. Cehri zikir başlayınca Şah-ı Nakşibend Hazretlerinin kalkıp gitmesi, ihvan arasında tartışmalara sebep oldu. Müridlerden önde gelen birkaç kişi, Şâh-ı Nakşibend'in cehrî zikirde meclislerini terk etmelerinden acı bir dille bahsettiler. İthamda bulundular ve nihayet işi, Nakşibend'i suçlayarak Emir Külal hazretlerine şikayet etmeye kadar vardırıdılar.

Bir gün Seyyid Emir Külal' Hazretlerinin beş yüz kadar müridi Suhar köyünde yapılan mescid ve imaretin inşası için toplanmıştı. Emîr Külal Hazretleri onlara şöyle hitap etti:

- Siz, oğlum Bahauddin hakkında kötü bir zanna düşmüş ve onu kusurlu görmüş bulunuyorsunuz. Bu haliniz Bahauddin'i anlayamamaktan kaynaklanıyor. Onun üzerinde Allah'ın hususi bir nazarı vardır. Kul-ların hali de işte Allah'ın bu nazarına b a ğ l ı -dır. Benim ona nazarım ise kendi irademle değildir.

Bu sözlerden sonra Emîr Külal, biraz ileride kerpiç taşımakla meşgul olan Nakşibend Hazretlerini yanına çağırıp şöyle dedi:

- Oğlum Bahauddin! Şeyhim Muhammed Baba Semasî'nin, Senin yetişmen konusundaki emirlerini yerine getirdim. Şu anda hem hâl bakımından, hem de ilim bakımından yüksek derecelere eriştiniz. Göğsümde ne varsa sana aktardım. Artık senin himmet kuşunu ben geçti. Bundan böyle kemâl semasında dilediğiniz gibi uçmağa tarafımdan mezunsun. Marifet kokusu burnuna hangi istikametten erişirse, oraya yönel ve dilediğini iste! diyerek icazet verdi.

Beş yüz müridin huzurunda gerçekleşen bu icazetten sonra, Şahı Nakşibend oradan ayrıldı. Kendisine hem ruhsat, hem de icazet verilmişti. Himmet kuşunun yükseklerde olduğu da bizzat şeyhi tarafından müjdelenmişti.

Emîr Külal Hazretleri ölüm döşeğinde yatarken müridlerine, Bahauddin Nakşibend'e bağlanmalarını vasiyet etti. Müridler sanki itiraz eder gibi bir tavırla: "Fakat Efendim o size, cehrî zikirde tâbi olmamıştır!" diyecek oldular. Emîr Hazretleri şöyle cevap verdi:

- Onda gördüğünüz her iş Allah'ın hükmüyledir ve tecelliler Ona Haktan gelmektedir.

Kendi iradesinin o işte payı yoktur. Böylece itirazlar tamamen kesilmiş oldu.

Şah-ı Nakşibend Hazretleri, beş yüz kadar müridin huzurunda kendisine verilen bu izinden sonra zamanın büyük şeyhi ve alimlerinden olan Mevlâna Arif Dikgerânî ile yedi sene sohbetinde bulundu. Bunun ardından on iki yıl kadar Yesevî şeyhlerinden Kusem Şeyh ile Halil Atâ'nın sohbetlerinde bulundu. Nice arif sırlarına vakıf oldu.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri şöyle anlatmıştır: "Bir gece rüyâmda, Türk âlimlerinden Hakîm Atâ, beni yetiştirmesi için talebelerinden birine havâle etti. Sâliha bir ninem var idi, rüyâmı ona anlattım. "Oğlum, senin Türk âlimlerinden nasîbin vardır." dedi. Bunun üzerine rüyâda gördüğüm o dervişin sîmâsını hatırımda tuttum ve karşılaşacağım günü bekledim. Bir gün Buhârâda Hakîm Atâ'nın rüyâmda beni yetiştirmesi için kendisine havâle ettiği zât ile karşılaştım. İsmi Halîl Atâ idi. Ben onu hemen tanıdım. Fakat bir türlü yanına yaklaşıp sohbet edemedim. Bundan dolayı üzgün bir hâlde eve döndüm. Kalbim sürekli Onunla meşguldü. Akşamüstü bir kimse evime gelip Halîl Atâ seni çağırıyor deyince, bu habere çok sevindim ve y a -

nıma bir hediye alıp hemen huzûruna gittim. Sohbetiyle şereflendim. Bana çok iltifât etti. Gördüğüm rüyâyı anlatmak isteyince; "Rüyayı biliyorum, anlatmasan da olur." buyurdu. Bundan sonra uzun zaman sohbetine devâm ettim. Çok feyz alıp, istifâde ettim.

Bir müddet sonra Mâverâünnehir sultânının vefât etmesi üzerine, oranın halkı Halîl Atâ'yı sultanlık yapması için Buhârâ'dan Mâverâünnehr'e dâvet ettiler. Dâveti kabûl edince ben de birlikte gittim. O tahta oturdu. Ben de hizmetine devam ettim. Kendisinde çok kerâmetler görülüyordu. Onun yönetimde olduğu günlerde onda büyük haller gördüğüm için kalbimde ona karşı bir sevgi oluştu. Halil Ata beni manevi yönden terbiye etmek hususunda çok uğraştı. Bana şefkat ve muhabbet gösterip yetiştirdi. Böylece orada altı sene süren sultanlığı sırasında da hizmetinde bulundum. Kendisine o kadar yakın oldum ki her sırrına vâkıftım. İşlerinde yardımcı oldum, fakat görünüşte diğerleri gibi çalışır, hâlimi bildirmezdım. Çok defa gözde müridleri arasında şöyle derdi: "Kim Allah rızası amacıyla bana hizmet ederse, halk arasında itibarlı olur." Onun bu sözüyle beni kastettiğini anlıyordum.

Bir zaman sonra bu büyük âlim tahttan indi ve sultanlığı sona erdi. Şeyh Halil Atâ'nın bertaraf edilmesinden sonra çok üzülen Bahâuddin Şah-ı Nakşibend Hazretleri, dünya işlerinden büsbütün soğuyarak Buhârâ köylerinden Ziverton'a yerleşti.

Mevlânâ Bahâuddin Kışlâkî'den de hadis ilmini öğrenen Şah-ı Nakşibend Hazretleri hem yaş olarak hemde manevi bakımdan kemale erdiği dönemde iki defa Hicaz'a sefer yaptı. Hacca son gidişinde halifelerinden Muhammed Pârisâ hazretlerini de yanında götürdü. Horasan'a geldikleri zaman, Muhammed Pârsâ'yı öbür bağlılarıyla beraber Nişabur'a gönderdi. Kendisi de "Zeyniye" tarikatının kurucusu olan Mevlânâ Zeynüddin ile sohbet etmek için Herat'a gitti. Orada üç gün kalıp Mevlânâ Zeynüddin ile sohbetten sonra Nişaburda bulunan arkadaşlarına yetişti ve Hicaz'a doğru yola çıktılar. Hac dönüşünde Bağdat'a uğradı ve oradan da Merv'e gitti. Bir müddet Merv'de kalıp Buhara'ya döndüler ve ömürlerinin sonuna kadar orada kaldılar.

Şah-ı Nakşibend Hazretleri şemâil olarak; uzuna yakın orta boylu, buğday tenli ve güzel yüzlüydü. İki kaşı arası açık, yanakları kırmızıya yakın idi. Sakalının beyazı siyahından çok olup büyükçe sakallı idi. Boynu nur gibi parlardı. Tatlı dilli ve güler yüzlü olup herkesi istikamete zorlardı. Zahiren halk ile, bâtınen Hak ile idi. Şemâili, görünüşü birçok bakımdan Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e benzediği gibi, sözleri, işleri ve bütün hareketleri sünneti seniyyeye uygun idi. Hiçbir zaman kahkaha ile gülmez, gerektiğinde tebessüm ederdi. Yürürken ne hızlı ne de yavaş yürürdü. Konuşurken Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) gibi tâne tâne ve mu-

hatabına yönelerek konuşurdu. Kimseyi küçük ve hakir görmez, dâimâ güler yüzle karşılardı. Ancak celâllendiği zaman kaşları çatılırdı ki, işte o zaman heybetinden karşısında durulmaz olurdu. Çok mütevazı bir hayat yaşardı. Haramlardan titizlikle sakınır, ruhsat yolundan çok azimet yolunu tercih ederdi. Misafirlerine ikramdan hoşlanır, fakir dervişlerin yemeklerini eli ile yapar, sofralarını kendi eliyle hazırlardı. Sofraya oturduklarında ise huzurlarını korumaları için tavsiyelerde bulunurdu. Gafletle yemek yiyen olursa onları uyarırdı. Hediyeye, hediye ile mukabele etmeye çalışırdı. Mahlukatın tümüne şefkat nazarıyla bakardı. Merhametin muktezasınca, yaralı hayvanlara bakıp yaralarını tedavi etmiş hatta sokakların temizliğiyle bile meşgul olarak halka hizmette bulunmuştu.

En başta gelen talebelerinden Alâuddîn-i Attâr şöyle anlatmıştır: "Hâce Behâuddîn Nakşibend Hazretleri o derece fakir idi ki, evlerinde kış günleri namaz kılmak için yere serecek bir şey bulunmadığından, eski bir kilim serip onun üzerinde namaz kılarlardı. Maişet ve geçimlerine bir çekirdek bile haram karıştırmazlardı. Kendilerinin ve aile efrâdının helâl yemesine çok dikkat ederdi. Şüphelendiği herhangi bir şey olursa ondan da uzak dururlardı. Ve şu Hadisi şerifi söylerlerdi: **"İbâdet on kısım-dır. Dokuzu helâl rızık aramaktır. Diğer kısmı sâlih ameller ve ibâdetlerdir."**

Şah-ı Nakşibend hazretleri ucu bucağı olmayan bir ilim ve irfan deniziydi. Her nerede cehâlet karanlığı varsa, onu nurları ile aydınlattı. Kimin gönlüne bir şüphe tohumu düştüyse, onu belgelerle çürüttü. İnsanlara mana sultanı olduğuyla alakalı nice işaretler gösterdi. İrşâd semâsı onun gibi bir yıldızla süslendi. Yolunu şaşırان niceleri selamet limanına ulaştı. Ölü kalpler Onunla dirildi. Ruhlar Onunla kuvvet bulup canlandı. Kıs râlar ve sultanlar onun karşısında edeple durdu. Pek çok kerâmetleri ve menkıbeleri anlatılıp sohbetler bereketlendi. Devam Edecek

BEN SANA "VALİ OLAMAZSIN" DEMEDİM

Bir adamın çok haylaz bir çocuğu vardı. Ne annesine saygısı vardı, nede babasının sözünün dinlerdi. Oğlunun bu gidişatına oldukça üzülen baba, yeri geldikçe oğluna:

- Oğlum sen adam olamazsın, dedi.

Babasının bu sözleri ise çocuğun çok zoruna giderdi. Ama yinede yapacağından geri kalmazdı. Bir gün yine aksilik edip ana-babasını oldukça üzen oğluna, babası "Oğlum sen adam olamazsın" diyerek aynı sözü tekrarlamıştı. O da bunu bahane ederek aldı başını gitti. İstanbul'a geldi ve okumaya başladı. Okuyacak adam olacak güya o lafı babasına yedirip, onu mahcup edecekti. Nitekim okudu, uğraştı ve bir zaman sonra Osmanlı idaresindeki bir bölgeye vali oldu. Aradan bu kadar zaman geçmiş fakat ana-babasını ne aramış ne de sormuştu. Tabi babasının kendisine küçükken söylediği "Oğlum sen adam olamazsın" sözlerini de unutmamıştı. İşte artık makam mevki sahibiydi. Devlet yönetiminde etkili ve yetkili bir durumdaydı. Emrinde birçok adamı vardı. Hani adam olamazdı, bak işte kocaman vali olmuştu. Bunu mutlaka babasına göstermeli, söylediği o sözlerden dolayı babasını mahcup etmeliydi.

Emrindeki adamlarına:

- Derhal gidin! Filan şehirde, filan köyde şu isimde bir kimse var. Onu alın huzuruma

getirin! diye emir verdi.

Valinin adamları söylenen köye gittiler ve valinin babası Mehmet Efendiyi buldular.

Adamcağız tarlada çift sürüyordu. Yanına varıp:

- Vali bey seni emrediyor, hemen hazırlan gidiyoruz! dediler.

Adamcağız şaşırılmıştı. "Bir vali, Anadolu'nun fakir bir köylüsünü niçin huzuruna çağırırsın ki?" diye düşündü. Üstelik ne suçu vardı, ne de kabahati... "Hayırdır inşallah" diyerek hazırlıklarını yaptı ve valinin adamlarıyla beraber yola çıktı. Uzun bir yolculuktan sonra kendisini çağırılan valinin şehrine geldiler. Adamcağız hala buralara niçin getirildiğini bilmiyordu. Yolda adamlar da bir şey söylememişlerdi, hem sebebini onlarda tam bilmiyorlardı.

Nitekim adamcağızı valinin huzuruna çıkardılar. Büyük bir debdebe ile babasını makamına kabul eden vali, babasına hitaben:

- İyi bak bakalım, beni tanıyabilecek misin? diye sordu.

Tabi yaşlı adam oğlunu tanıyamamıştı. Karşısındaki valinin oğlu olabileceğini de aklının

ucundan dahi geçiremezdi. Oğlu yıllar önce evi terk edip gitmiş ve kendisinden hiçbir haber alamamıştı.

Valinin bu sorusuna cevaben dedi ki:

- Efendim siz, bu şehrin valisisiniz.

Vali, babasından bir nevi intikam almanın gururu içinde böbürlene böbürlene dedi ki:

- Demek beni tanıyamadın. Ben senin oğlunum. Hani sen bana; "adam olamazsın"

diyordun ya, bak işte gördüğün gibi adam oldum hatta vali bile oldum.

Adamcağız meseleyi anlamıştı ama oğluna kavuşmanın sevincini bile yaşayamadı. Acı acı güldü. Üzüntü dolu gözlerle oğluna baktı ve hüzün dolu bir sesle dedi ki:

- Evlat! Demek beni ta uzaklardan bunu söylemek için çağırdın öylemi?! Ben sana "vali

olamazsın" dememiştik ki, "Adam olamazsın!" demiştik. Eğer adam olsaydın, bir suçlu gibi beni ayağına bu şekilde getirtmez, ana-babanı görmeye sen gelirdin. Maalesef ki, bu hareketinle benim sözümü bir kez daha doğru çıkardın.

ÇÜNKÜ BEN BABAMI BIRAKMADIM

Bir adamın yaşlı bir babası vardı. Bu yaşlı adamın oğlundan başka ne bir kimsesi, ne de kalacak başka bir yeri vardı. Mecburen oğluyla kalıyor ve onlarla beraber yaşıyordu. Fakat adamın hanımı, kayınpederini evde istemiyor, kocasına durmadan mızızlanıp babasını evden atmasını istiyordu. Bu durum evde iyice sorun oldu, günden güne büyüdü ve bir gün kadın kocasına:

- Bu iş böyle olmayacak! Ne yap et, babanı bu evden uzaklaştır artık onu bu evde

görmek istemiyorum, dedi.

Adam ne yapacağını şaşırılmış halde huysuz karısına yalvarırcasına dedi ki:

- Ne yapalım hanım o benim babam, biz bakmazsak ona bizden başka kim bakacak?

Fakat adamın karısı inat mı inat, vicdansız mı vicdansızdı. Eşini hiç dinlemiyordu. Bu anlaşmazlık neticede öyle bir noktaya geldi ki, kadın; "ya ben, ya baban" diye resti çekti ve ilave etti; "şayet babam diyorsan, bu evde bir dakika daha duramam, ben gidiyorum." dedi.

Adam baktı ki karısını ikna edemeyecek, sonunda babasını götürüp dağa bırakmaya karar verdi. Ertesi gün hazırlandı, kendi oğlunu da yanına alıp babasının yanına giderek:

- Baba, torununla beraber ormana gidiyoruz. Hadi hazırlan da seni de götürelim. Şöyle

dolaşır temiz hava alırız, dedi.

Hazırlanıp hep beraber yola çıktılar. Uzun bir yolculuktan sonra dağa çıkmışlar ve ormanın içine doğru epeyce yol yürümüşlerdi. Tabi yorulmuş, özellikle de babası çok yorulmuş, adamcağız soluk soluğa kalmıştı. Zaten yaşlıydı bir de bu kadar yol yürüyünce ne dizinde derman kalmamıştı, ne de bir adım daha atacak mecali... Oğluna dönüp:

- Evladım çok yoruldum, şurada mola verip istirahat edelim, dedi. Bunun üzerine oğlu

yanında getirdikleri kilimi serip babasını üzerine oturttu ve:

- Baba sen burada oturup istirahat et. Biz şöyle etrafı bir gezip dolaşalım, sonra gelir

seni alırız, dedi. Elindeki yiyecek ve içecekleri de babasının yanına bırakıp oradan ayrıldılar.

Tabi ne gezip dolaşacaklar, ne de geri gelip babasını alacaklardır. Adam açıkça babasına; "karım seni evde istemiyor, onun için seni burada bırakıyorum" diyemediğinden böyle alçakça bir plan düşünmüştü. Oradan ayrılıp evin yolunu tuttular. Tabi

adamın bu planından kendi oğlunun haberi yoktu. Bir müddet gittikten sonra çocuk baktı ki geri dönüyorlar, babasına sordu:

- Babacığım nereye gidiyoruz, hani dolaşıp dedemin yanına dönecektik?

- Yok yavrum geri dönmeyeceğiz, eve gidiyoruz.

- Peki dedemi almayacak mıyız baba?

- Yok yavrum almayacağız, dedeni oraya bıraktık. Deden çok yaşlı olduğu için bundan

sonra orada kalacak. Hadi biz yolumuza devam edelim.

Tabi çocuk bunu bir türlü kabullenemiyordu. Bu dağ başında yaşlı bir ihtiyar tek başına nasıl yaşayacaktı. Hem burada kurda-kuşa yem olurdu. Bunları düşünüp, dedesinin dağda terk edilmesini bir türlü aklı almıyordu. Ve geri dönüp dedesini almak için babasını zorluyor, ısrarla; "ben dedemi isterim!" diyordu. Fakat babasının kesinlikle geri dönmeye niyeti yoktu. Oğlunun elinden sıkı sıkı tutmuş çeke çeke götürüyordu. Çocuk, baktı ki babası kesin kararını vermiş, dedesini almak için geri dönmeyecek, o da ısrar etmekten vazgeçti ve yürümeye devam ettiler. Derken çocuk birden durdu. Babasına bakarak dedi ki:

- Baba! Dedem yaşlandığı için dağa bıraktığımızı söylüyorsun. Peki, sende dedem

gibi ihtiyarladığında, ben de seni getirip buraya mı bırakacağım?!

Adam hiç beklemediği bu söz karşısında ne diyeceğini şaşırıldı. Öyle ya, madem yaşlılar dağa terk ediliyorsa, bir gün kendi de babası gibi yaşlanmayacak mıydı? O anda kendi yaşlılığını

düşündü, oğlunun kendisini bu dağ başında bıraktığını hayal etti ve korkuyla ürperdi. Yapayalnız bu dağ başında, koskoca ormanda ne yapardı. Aman Yarabbi, bunun hayali bile korkunçtu. O an kafasına dank etti ve akli başına geldi. Hemen gerisin geriye dönüp dağa terk ettiği yaşlı babasını almaya karar verdi.

Terk edilen yaşlı baba ise bunun farkına varmış, fakat oğlunun nasıl böyle bir şey yapabildiğini bir türlü anlayamamıştı. Evet gelini huysuzdu, aksiydi ama karı lafiyla da bir insan babasını dağa terk eder miydi? Elinden hiçbir şey gelmeyen ihtiyar, ormanın derinliklerinde çaresizlik içinde Allah'a sığınmış korkuyla başına gelecekleri bekliyordu.

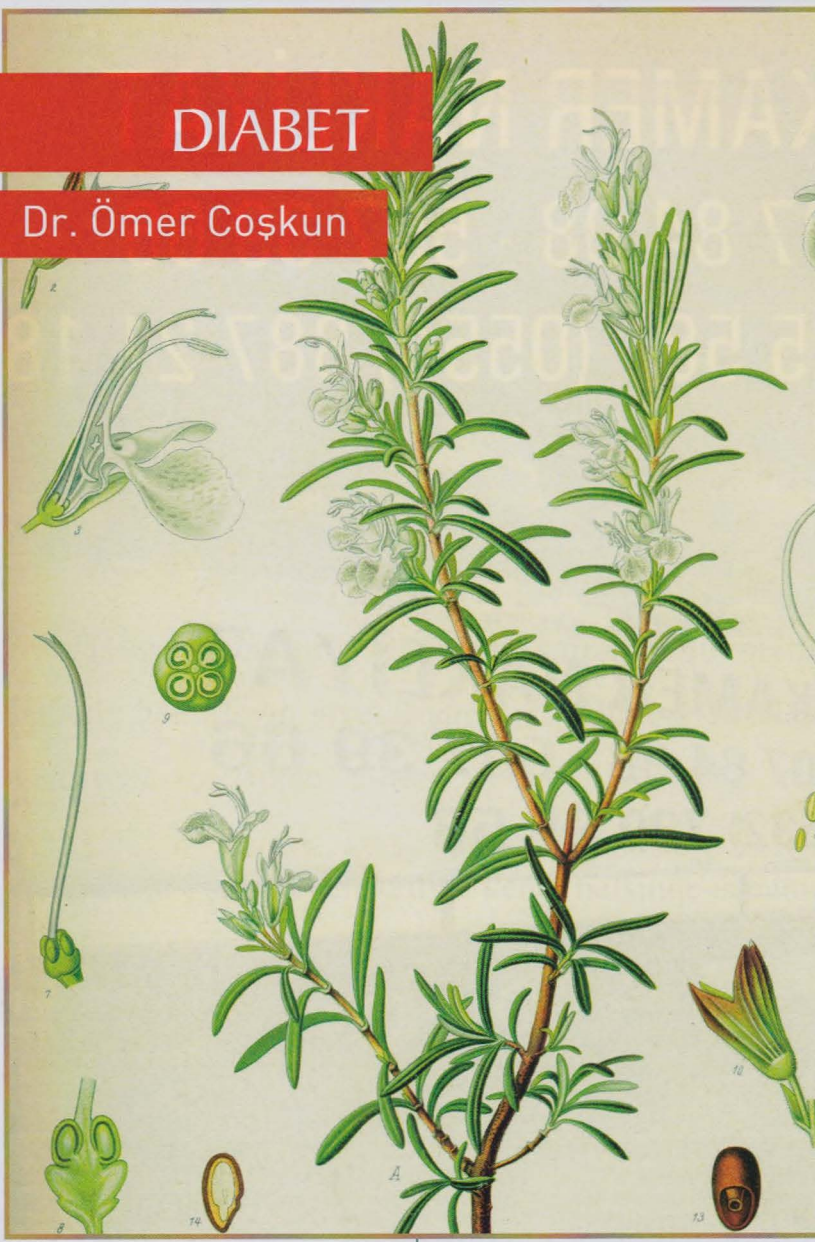
Bir zaman sonra bir de baktı ki oğlu nefes nefese geri dönüyor. Her ne kadar meseleyi çaktırmamaya çalışsa da, babası durumu çoktan anlamış ve oğluna şöyle demişti:

- Evlâdım kesinlikle beni dağa terk edip gidemeyeceğini biliyordum. Çünkü ben ne

anamı, ne de babamı götürüp bir dağ başına bırakmadım. Onlara ölünceye kadar hizmet ettim...

· Ne demişler: "Çanağına ne doğrarsan, kaşığına o gelir." Bu dünya etme bulma

dünyasıdır. Ne yaparsan sana da onun aynısının yapılacağı muhakkaktır.

1-MİGREN SETİ:

İnsan Bilim Adamı olunca, önce kendi sorunlarından yola çıkıyor. Uzun yıllar ben de Migren hastasıydım. Kullanmadığım ilaç, ağrı kesici ve uyguladığım yöntemleri artık ben bile hatırlayamaz durumdayken Şifalı Bitkiler üzerine yaptığım çalışmalarda Migren'in çaresini aradım. Ve sonunda mucize çay TANSALP'i buldum. O günden itibaren de bir daha Migren krizine girmedim.

Migren ağrısı genellikle

orta şiddette ya da şiddetlidir ve kişinin normal aktivitelerini engelleyebilir, hem migren yakınması olan kişinin hem de yakınlarının yaşam kalitesini bozabilir. Baş ağrısı zonklayıcı ya da nabızla birlikte atan şekilde hissedilebilir ve başın tek bir yanında yerleşebilir. Bulantı, kusma, ışığa veya sese karşı hassasiyet baş ağrısına eşlik edebilir.

TANSALP ÖZEL

Mikrop öldürücü ve hücre yenileyici özellikleri sayesinde; mukoza iltihapların-

da, gastrit, mesane iltihabı, mide ve bağırsak mukoza iltihabında, ağız boşluğu iltihabında ve mide ve bağırsak ülserinde başarıyla kullanılabilir.

Ayrıca, solunum sistemine olumlu etkileriyle öksürük ve aşırı ses kısıklığında özellikle önerilir. Balgam söktürücüdür. Gırtlak ve bademcik iltihabı ve ağız kuruluğunda da başarıyla kullanılabilir. Nefes darlığına yol açan akciğer amfizemi bile iyileştirilebilir. Kaşınan ve yanan deri alerjilerinde, yaralarda, çıbanlarda, şiş ayak ve ellerde kullanılır. Tansalp'in bileşimindeki doğal maddelerin varlığı için Allah'a ne kadar şükretsek azdır.

Kullanım şekli: Sabah bir su bardağı ılık veya soğuk suya bir süzen poşet katılır, akşam içilir. Akşam katılır, sabah içilir. Günde iki defa, sabah akşam, on saat demlendikten sonra içilir.

MİGREN KREMİ

Migren ataklarının başlayacağını hissettiğiniz an o bölgeye masaj yaparak bu kremi sürmeniz oldukça önemli. Ayrıca her akşam yatmadan önce beyninize oksijen taşıyan damarların ense kökünüzde sıkışması için boyun bölgeni-

ze masaj yaptıktan sonra uyumanızda fayda sağlar. Üründür.

Kullanım şekli: Günde bir kez sorunlu bölgeye sürülmesi tavsiye edilir.

MEYAN KÖKLÜ

Meyan Köklü: Psikolojik durumu dengelemede etkilidir. Ayrıca karaciğer, böbrek, beyin, salgı bezlerine olumlu etkileri vardır. Uykusuzluk, stres, depresyon, ajitasyon durumlarını düzeltmeye yardımcıdır.

Kullanım şekli: Sabah bir bardak ılık suya bir süzen poşet katılır. Akşam içilir. 10 saat demlenmelidir.

RU-SHEIM

Bir ton buğdaydan yalnızca bir kilogram elde edilen Ru-Sheim doğal vitamin kaynağı, Allah'ın bizlere bahşettiği bir mucizedir. Aynı zamanda bağırsak çalıştırıcı ve düzenleyicidir. Lifli olması nedeniyle de bu ürünü uygun şekliyle kullandığınız zaman hem kilo alma, hem de kilo verme özelliklerine sahip özel bir üründür.

Kullanım şekli: Günde bir kez tatlı kaşığı yenilir. Kesinlikle Ru-Sheim'i çorbanıza ya da yoğurda karıştırılmadan tüketin.

SİLİCA

Silisyum, bir binanın ayakta durması için çimento neyse vücudumuz içinde silisyum o demektir. Silica, vücutta ki silisyum eksikliğine, vücut ağrılarını iltihapları tedavi etmekte yardımcı olan bir üründür.

Kullanım şekli: 1 litre kaynamış suya, 1 yemek kaşığı koyup 5 dakika kaynatın. Kaynattığınız temiz suyun 1 çay bardağını için. Kalan suda ayaklarınızı on beş dakika bekletin. Veya duş aldığınız banyo suyuna ilave edin.

OKALİPTUS YAĞI

Okaliptus yağının faydalarını saymakla bitiremeyiz... Aromaterapide; ateş, nezle,

soğuk algınlığı gibi durumlarda rahatlıkla kullanılabilir. Kasların ağrı ve sızılarında, ayrıca burkulmalarda yatıştırıcı olarak kullanılabilir. Aynı zamanda Dezenfektandır.

Kullanım şekli: Bir litre kaynamış suya 3,4 damla damlatıp buharına durulması tavsiye edilir.

2-KOLESTROL SETİ:

Kolesterol, vücudumuzda yaşam için gerekli, mum kıvamında yağimsi bir maddedir. Kolesterol,

beyin, sinirler, kalp, bağırsaklar, kaslar, karaciğer başta olmak üzere tüm vücudumuzda yaygın olarak bulunur.

Vücut kolesterolü kullanılarak hormon, D vitamini ve yağları sindiren safra asitlerini üretir. Bu işlemler için kanda çok az miktarda kolesterol bulunması yeterlidir.

Eğer kanda fazla miktarda kolesterol varsa, bu kan damarlarında birikir ve kan damarlarının sertleşmesine, daralmasına (arteriyoskleroz) yol açar. Arteriyosklerozda damar duvarında biriken tek madde kolesterol değildir; akuyvarlar, kan pıhtısı, kalsiyum... gibi maddeler de birikir. Damar sertliği, damar kireçlenmesi dediğimiz şey budur.

EBEGÜMECİLİ

Doğal dengeleyicidir. Tansiyon, şeker, kolesterol, hormon ve salgılar üzerinde dengeleyici özelliği vardır. Migren, felç, moral bozukluğu gibi problemlerde vücudun eksikliğini tamamlar.

Kullanım şekli: Sabah 1 su bardağı sıcak suya bir süzen poşet koyup akşam kadar beklettikten sonra için. Akşam 1 su bardağı

suya 1 süzen poşet koyup sabaha kadar bekletip sabah için.

FLAX SEED

İçeriğinde Omega 3, Omega 6, Omega 9 vardır. Kolesterol ve Şekeri dengeler. Ayrıca Sedef ve Egzamaya iyi gelip Hafızayı güçlendirir.

Kullanım şekli: Günde 1 adet alınır.

OMEGAALP

Vüdümuza Omega desteği veren bir üründür.

Kullanım şekli: Günde bir kez tatlı kaşığı yenilir. Çorbaya, yoğurda karıştırılabilir.

SİLİCA

Silisyum, bir binanın ayakta durması için çimento neyse vücudumuz içinde silisyum o demektir. Silica, vücutta ki silisyum eksikliğine, vücut ağrılarına iltihapları tedavi etmekte yardımcı olan bir üründür.

Kullanım şekli: 1 litre kaynamış suya, 1 yemek kaşığı koyup 5 dakika kaynatın. Kaynattığınız temiz suyun 1 çay bardağını için. Kalan suda ayaklarınızı on beş dakika bekletin. Veya duş aldığınız banyo suyuna ilave edin.

4-SEDEF SETİ:

Sedef deri hastalıklarının en önemlilerinden olup kronik, tekrarlayıcı ve sık rastlanılan bir rahatsızlıktır. Deri örtüsünün olduğu tüm bölgeleri tutabilir. Saçlı deride, tırnakta, elde, ayakta, gövdede, dizde, dirsekte kısaca tepeden tırnağa bütün vücudu etkileyebilir. Ancak şiddeti kişiden kişiye değişir. Kimi hastalarda sadece bir nokta veya plaklar halinde gözlelenebilirken, kimi hastalarda vücudun muhtelif alanlarına yayılarak çok geniş deri bölgelerini etkileyebilir. Şu bilinmelidir ki sedef bir cilt rahatsızlığı olup, diğer organların bozuklukları ile bir ilişkisi yoktur.

SEDEF KREMİ

Ciltteki sedef rahatsızlığına yardımcı olan bir üründür.

Kullanım şekli: Günde bir kez sorunlu bölgeye sürülmesi tavsiye edilir.

KADRIYANA KREM

Ciltteki sedef, kırıksıklık, yara yanık ve benzeri problemlerin giderilmesinde kullanılır.

Kullanım şekli: Sorunlu bölgeye günde 3 kez sürülmesi yeterli gelir.

ENGİNARLI

Karaciğer ve böbrek has-

talıklarında, gut, sarılık hastalığında destek olarak kullanılır.

Kullanım şekli: Sabah - Akşam 1 Adet alınır.

MELİSALI

Sinir, Stres ve Uyku Düzeni Bozukluğu, Sedef, Mantar, Egzama, Sinirsel Hastalıklar, Stresten dolayı dökülen saçlar, Migren (her türlü baş ağrıları, kalp ağrıları), Karaciğere bağlı hastalıklar, Şeker, Tansiyon, Alerjik durumlarda, Sinüzitte oldukça faydalıdır.

Kullanım şekli: Sabah ve akşam olmak üzere bir su bardağı sıcak suya, bir süzen poşet konur, 10 dakika demlenir ve içilir.

EBEGÜMECİLİ

Doğal dengeleyicidir. Tansiyon, şeker, kolesterol, hormon ve salgılar üzerinde dengeleyici özelliği vardır. Migren, felç, moral bozukluğu gibi problemlerde vücudun eksikliğini tamamlar.

Kullanım şekli: Sabah 1 su bardağı sıcak suya bir süzen poşet koyup akşam kadar beklettikten sonra için. Akşam 1 su bardağı suya 1 süzen poşet koyup sabaha kadar bekletip sabah için.

NAFİLE NAMAZLAR

CEMÂZİYELEVVEL AYININ (Mayıs Ayına Denk Gelen) NAMAZLARI

Cemâziyelevvel ayının yirmi birinci gecesi (4 Mayıs salıyı çarşambaya bağlayan gece) ekserî evliyâullâha mânevî mîrac nasip olduğu için o gecenin ihyası îcab eder.

Cemâziyelevvel ayının yirmi yedinci gecesi (10 Mayıs pazartesiye salıya bağlayan gece) iki selamla sekiz rekât kılınır, her rekatta Fâtihâ'dan sonra Vedduha Sûresi bir kere okunur.

Sonra ay bitene kadar: «سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ» “Sübbûhun Kuddûsün” tesbihine devam edilerek o ay ihyâ edilir ki, bu amellerin yüceliğinden bu ayın azameti de anlaşılabilir olur. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:54)

CEMÂZİYELÂHİR AYININ (Mayıs Ayına Denk Gelen) NAMAZLARI

Cemâziyelâhir ayının ilk gecesi (14 Mayıs cumayı cumartesiye bağlayan gece) bildiği sûrelerle iki rekât namaz kılınır, namaz bitirildikten sonra çokça istiğfarda bulunulur.

Cemâziyelâhir ayının onuncu gecesi (23 Mayıs pazarı pazartesiye bağlayan gece) altı selamla on iki rekât kılınır, her rekatta Fâtihâ'dan sonra Kureyş Sûresi bir kere okunur. Namaz bitiminden sonra Yûsuf Sûresi okuyanı Allâh-u Te'âlâ o sene geçim darlığından korur ve âhir zamanın sıkıntılarından muhafaza buyurur. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:54)

EVLENEMEYEN KADINLAR İÇİN EVLİLİĞİ KOLAYLAŞTIRAN DUALAR

Evlenememenin sebebi bir sihir ve büyü neticesi ise bu sihrin iptali için aşağıda yazılacak maddelerde bulunan ameliyeler tatbik edilir.

1) Şu âyet-i kerîmeler okunur:

a) Kırk bir kere Âyetü'l-Kürsî,

b) Yetmiş kere:

﴿أَعُوذُ بِاللَّهِ السَّمِيعِ الْعَلِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ مِنْ هَمَزِهِ وَنَفْحِهِ وَنَفْسِهِ﴾.

duası.

c) On bir kere:

﴿ وَقُلْ رَبِّ اعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ﴾

âyet-i kerîmesi.

d) Yirmi bir kere Fâtihâ-i şerîfe,

e) Yirmi bir kere Muavvizeteyn yani Felak-Nas sûreleri,

f) Yedi kere:

﴿ وَاتَّبِعُوا مَا تَتْلُو الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يَعْلَمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ﴾

âyet-i kerîmesi.

g) Yedi kere:

﴿ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِنْ قَبْلِ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكِّ مُرِيبٍ ﴾

âyet-i kerîmesi.

2) Hıfz âyetlerini yazıp ve veya yazdırıp üzerinde taşır ki onlar da şunlardır:

﴿ فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفِظَةً ﴿۱﴾ إِنَّ رَبِّي عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيفٌ ﴿۲﴾ وَكُنَّا لَهُمْ حَافِظِينَ ﴿۳﴾ وَرَبُّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ حَفِيفٌ ﴿۴﴾ وَعِنْدَنَا كِتَابٌ حَفِيفٌ ﴿۵﴾ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيفٌ ﴿۶﴾ وَإِنَّا عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ﴿۷﴾ وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ ﴿۸﴾ وَحِفْظًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿۹﴾ وَحِفْظُنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ﴿۱۰﴾ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿۱۱﴾ لَهُ مُعَقَّبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ ﴿۱۲﴾ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ﴿۱۳﴾ إِن كُلُّ نَفْسٍ لَمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ﴿۱۴﴾ بَلْ هُوَ قُرْآنٌ مَجِيدٌ ﴿۱۵﴾ فِي لَوْحٍ مَحْفُوظٍ ﴿۱۶﴾

3) Bir suyun üzerine Bakara Sûresi'nin 102. âyet-i kerîmesinin tamamı ile Sebe Sûresi'nin 54. âyet-i kerîmesi yani:

﴿وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُو الشَّيَاطِينُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَانَ وَمَا كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ وَمَا أُنزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا هُمْ بِبَصِيرِينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الآخِرَةِ مِنْ خَلَاقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ كَمَا فُعِلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُرِيبٍ﴾

âyet-i kerîmeleri okunur, sonra evlenemeyen kişi ondan bir miktar içer, artanıyla da gusül abdesti alır.

4) Evlenmekten bağlanan kişi uyumadan önce abdest alır ve avuçlarının içine üfledikten sonra Âyetül-Kürsî ve Muavvizât yani İhlas-Felak-Nas sûrelerini okur, sonra bedeninin önünden ve ardından elinin erişebildiği yerleri sıvazlar ve bunu üç kere tekrarlar.

5) Hac Sûresi'nde geçen:

﴿وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَا تُوكَ رِجَالًا وَعَلَىٰ كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ﴾ لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ

âyet-i kerîmesini, içerisinde hiçbir yazı ve şekil bulunmayan temiz bir kâğıda yazdıktan sonra:

«إِنَحَلَّتْ عُقْدَةُ فُلَانَةَ بِنْتِ فُلَانٍ وَرَغِبَ فِي خِطْبَتِهَا كُلُّ مَنْ رَأَاهَا بِحَقِّ هَذِهِ الْآيَةِ وَبِأَلْفِ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

duasında geçen: «فُلَانَةَ بِنْتِ فُلَانٍ» yerine kızın adı babasının adına nisbet edilerek mesela **Âişe binti Yûsuf** şeklinde yazılır, sonra o kızın üzerine veya odasına asılır. Bu sırada geride zikredilen maddelerde geçen dualara da devam edilir:

6) Kur'ân-ı Kerîm okumaktan âciz olan kimseler ise bir Âyetü'l-Kürsî, Sâffât Sûresi'nin başından on âyet-i kerîme, Cin Sûresi ve Felak-Nas sûrelerini bir kasede doldurup her gün üç defa dinler. Ayrıca bir kasede Âyetü'l-Kürsî ve İhlas-Felak-Nas sûrelerini bir saat tekrarlanacak şekilde doldurup her gün bir defa dinler. Dinlerken de tahâret ve huzur üzere olup diğer meşgalelerden uzak kalırsa daha müessir olur. (Abdülhâdî Muhammed Harse, *el-Edviyetü'l-İlâhiyye ve'l-ed'riyetü'n-nebeviyye li cemî'i'l-emrâzi'n-nefsiyyeti ve'l-cesediyye*, sh:143-145)

Bir dahaki ay inşaallâh “Birbirini sevenlerin arasını ayırma sihri”, “İnsanı zoraki kendisine âşık etme sihri”, “İnsana bâzı şeyleri hakîkatın hilâfına gösterme sihri”, “Bir insanı delirtme sihri”, “İnsanı hasta etme sihri” gibi büyü çeşitlerinin iptali hakkında vârid olan âyet-i kerîme ve duaları zikredeceğiz.

BEŞİNCİ İSM-İ ŞERÎF «الْقُدُّوسُ» İSM-İ CELÎLİ

İmâm-ı Zerrûk ve **İmâm-ı Şebrâvî** (*Rahimehumellâh*)'ın beyanları vechile; «الْقُدُّوسُ» ism-i şerîfi “Kuds” kökünden me’huzdür ki bunun lügat mânâsı tahâret ve nezâhet yani temizlik ve arınmışlıktır.

Allâh-u Te’âlâ hakkında bu mânâlar O’nun noksanlık belirtilerinden ve hudûsü (sonradan olmayı) îcâb ettiren tüm vasıflardan uzak olması anlamına gelir.

Bu ism-i şerîfin hakîki mânâsı ise: “Ne zâtında, ne vafında, ne fiilinde, ne de isminde kendisine bir noksanlık ârız olmayan Zat” demektir ki bu isim ile ancak kendisine hiçbir noksanlık ve değişiklik ârız olmayan ve alel itlak melik (kayıtsız-şartsız yegâne padişah) olan bir Zat vasıflanabilir. Bu ism-i şerîfin geniş mânâsı Kur’ân-ı Kerîm’de:

“(Rasûlüm! Sana ve ümmetine lütfetmiş oldu-ğum bunca nimetlerime karşı Bana hamdetmek üzere:) **“Bütün hamdler O Allâh’a mahsustur ki, O hiçbir çocuk edinmemiştir, mülkte Kendisi için hiçbir ortak mevcut olmamıştır, (güçsüz bir duruma düşmek-ten münezzehe olduğu için) Kendisini âcizlikten koruyanı da bulunmamıştır!”** de ve (yine de hakkıyla Kendisine tazimde bulunamadığını itiraf etmek üzere) **O’nu iyice yücelterek büyüklükle vasıfla!”** (*İsrâ Sûresi:111*) âyet-i kerîmesinde toplanmıştır.

Bâzı meşâyih’in beyanına göre «الْقُدُّوسُ» ism-i şerîfinin hakîkati: “Değişikliği kabullenmekten yüce olma” anlamındadır ki “Arz-ı Mukaddese” tâbiri de bundan alınmadır. Zira diğer topraklar kâfirlerin mülkiyetine geçmekle dârul İslam olma vasfını kaybeder ama kutsal topraklar hiçbir sûretle mukaddesliğini yitirmez.

Nitekim Kâbe’nin içerisinde yüzlerce put bulunuyorken de o toprağın kutsallığı bozulmamıştır. Meşâyih’tan bâzısının beyânına göre «الْقُدُّوسُ» ism-i şerîfinin «الْمَلِكُ» ism-i şerîfinden sonra gelmesinin özel bir hikmeti vardır.

Şöyle ki **Allâh-u Te’âlâ** diğer hükümdarlara ârız olan cevr, zulüm, haddi aşma ve saltanatının değişikliğe uğraması gibi hallerin yüce Zâtı hakkında düşünülmemeyeceğini beyan sadedinde Kendi hükümdarlığını açıklayan «الْمَلِكُ» ism-i şerîfinden sonra: “Benim hükümdarlığım diğer krallarinkine benzemez” buyururcasına «الْقُدُّوسُ» ism-i şerîfini zikretmiştir.

Şu husûsa dikkat etmek gerekir ki; halkın **Hakk**'a yönelttikleri her türlü tenzih ve takdis fikri ve zikri hakîkatte kendilerine râcîdir. Çünkü **Hakk Sübhânehü** ve **Te'âlâ** o kadar celal ve yüceliğe mâliktir ki hiçbir sûretle tenzih ifâdesini kabullenmez. Dolayısıyla bizim onu takdis edecek (kutsallaştıracak) hiçbir bilgimiz bulunmamaktadır. Ancak yüce Zâtı'nın **Kuddûs** olduğunu bilip O'nu öylece zikrederiz.

Kulun bu isimden nasîbi dünya ve âhireti husûsunda kendisine ar getirecek şeylerden sakınması olmalıdır.

Ayrıca bu ism-i şerîfle tahalluk ve tealluk (ahlaklanma ve alâka kurma) bakımından te-karrüb (Allâh-u Te'âlâ'ya mânen yakınlaşma) dileyenler îtikadlarını **Allâh-u Te'âlâ**'nın, **Rasûlü**'nün ve husûsî kullarının tenzîhi (kendi makamlarına yakışan şekilde noksanlıklardan uzak tutulmaları) dışındaki her şeyden arındırmalı, kalplerini mâsivayla alaka kur-maktan nezih tutmalı, uzuvlarını da **Allâh-u Te'âlâ**'nın emir ve yasaklarına muhâlefetten geri tutmalıdırlar.

İşte böyle yapanlar «الْقُدُّوسُ» ism-i şerîfinin zikrinden hâsıl olan takdisten âzâmî nisbet-te haz alarak bütün günah ve ayıplardan mutahhar (arındırılmış) olurlar.

Allâh-u Te'âlâ menn-ü keremiyle cümlemize bu hali ihsan eylesin. Âmîn!

Sâlihlerin bu ism-i şerîf ile tekarrub için zikrettikleri bir dua:

«إِلٰهِي أَنْتَ الْقُدُّوسُ الْمُنَزَّهَةُ عَنْ تَنْزِيهِ الْعِبَادِ، فَالْأَرْوَاحُ
عَاجِزَةٌ، وَالْعُقُولُ حَائِرَةٌ، وَالْكُلُّ فِي الْكُلِّ قَاصِرٌ عَنْ إِدْرَاكِ
الْحَقِيقَةِ»، ﴿وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ﴾، «فَنَسَأُكَ أَنْ تَنْفُخَ
فِي هَيَاكِلِنَا رُوحًا قُدْسِيَّةً حَتَّى نَدْخُلَ فِي حَضْرَةِ قُدْسِكَ وَتَعْمَمَ
بَرَكَاتِكَ قُورَانَا الظَّاهِرَةَ وَالْبَاطِنَةَ، فَتُطَهِّرَنَا مِنَ النَّقَائِصِ
وَالذُّنُوبِ وَالرِّذَائِلِ وَالْعُيُوبِ إِنَّكَ أَنْتَ الْوَاحِدُ الرَّزَّاقُ.»

(İmâm-ı Zerrûk, *Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:32-33, Muhammed Şebrâvî, *Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:12-13)

«الْقُدُّوسُ» İSM-İ CELÎLİNİN HAVÂSSİ

1) Her kim:

«سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ.»

tesbihini ebced hesabıyla sâhip olduğu adede göre yani yüz seksen beş defa okuduktan sonra cuma namazının peşine bir ekmek parçası üzerine yazar da yerse **Allâh-u Te'âlâ** ona ibadet kapılarını açar ve onu bütün âfetlerden selâmette tutar.

2) Kalplerin safâsı yani bütün kötü inançlardan ve fikirlerden arınması için bu ism-i şerîf her gün yüz defa okunur.

3) Her kim bu ism-i şerîfi gecenin sonunda yani imsaktan önce bin kere okursa cisminden ve kalbinden bütün belalar zâil olur (kaybolur).

4) Her kim bütün işlerin kendi isteği doğrultusunda tesirlenmesini ve bütün zarar ve endişelerin kaybolmasını istiyorsa bu ism-i şerîfi tarif edâtı olmaksızın yani «قُدُّوسٌ» şeklinde zikretmelidir.

5) Her kim bu ism-i şerîfi her gün zeval vaktinde yani öğlen ezanı zamanında yüz kere okursa kalbi sâfi olur.

6) Kıymeti çok yüce olan bu ism-i şerîfin zikriyle meşgul olan kimseden **Cenâb-ı Hakk** her türlü şehveti mezmûmeyi izâle buyurur yani kötü istekleri giderir, kalbini de hüsnü ahlâk ve nûrâniyeti esrâr (güzel huylar ve nurlu sırlar) ile doldurur.

7) Riyâzat-ı kâmilede olduğu halde yani hayvânî gıda yemekten, insanlarla konuşup görüşmekten, çok uyumaktan ve büyük küçük tüm günahlardan uzak durarak «قُدُّوسٌ» ism-i şerîfini yüz yetmiş defa okuyan, ayrıca her gün sabah namazını müteâkip bu sayı üzere zikre devam eden kişi insanlar nezdinde heybetli, makbul ve müteber olur. Zikrin hitâmında (sonunda):

«سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ.»

demek lâzımdır. (İmâm-ı Zerrûk, *Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:33, *Yûsuf ibni İbrâhîm*, *Kazâu'l-hâcât*, sh:20, *Şeyh Mâu'l-Ayneyn*, *Fâtiku'r-ratik alâ Râtiki'l-fetk*, sh:320, *Seyyid Süleyman el-Hüseynî*, *Kenzü'l-havâs*, sh:53-54)

ERBA'ÎN-İ İDRÎSİYYE

DÖRDÜNCÜ İSM-İ ŞERÎF

«يَا حَيُّ حِينَ لَا حَيِّ فِي دَيْمُومِيَّةِ مُلْكِهِ وَبَقَائِهِ، يَا حَيُّ.»

“Ey hiçbir diri bulunmazken (zamandan münezzehtir olarak) mülkünün ve bekâsının devamlılığı içerisinde diri olan Allâh!”

BU İSM-İ ŞERÎFİN BÂZİ HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîf cemâlî olup, isteklerin yerine gelmesi, ölü kalbin dirilmesi ve hastalıkların sıhhat bulması gibi bir takım faydalar temin eder. Bu niyetleri tahsil etmek isteyen kimse perşembe günü Müşterî saatinde yani Jüpiter’in uğurlu vakti olan güneş doğma ânında başlayarak yedi gün bu ism-i şerîfi bin kırk bir kere olur. Dînî ve dünyevî işlerin kendisine açılmasını isteyen de yine bunu tatbik eder.

2) Bir kimse şiddetli bir hastalığa tutulsa fakat hastalığının sebebi zuhur etmese ve doktorlar ona ilaç yapmaktan âciz kalsa, bu ism-i şerîf bir porselen fincana yâhut cam tabağa misk ve safran ile dâire şeklinde yazılıp sonra mısırdan elde edilen bitkisel şekerin suyuyla (yâhut şeker kamışının suyuyla) bozularak o hastaya içirilir. Eğer ömründe müddet varsa ale'l-fevr (anında) iyileşir, Allâh-u Te'âlâ ona şifâ verir. hastalığını sıhate tebdil eder.

Bedeni sıhhatli biri bunu içecek olursa artık hasta olmaz. Lâkin niyetin doğruluğu ve kalbin îtikadı şarttır.

3) Kalbin sadâkatiyle bu ism-i şerîfi okumaya devam eden kişi ebedî fakir olmaz, eli daralmaz, biiznillâhi Te'âlâ ömrü de uzun olur.

4) Bu duayı yapmak isteyen kişi hayat gözesinin remzine muttalî olmak ve Hızır (Aleyhisselâm) gibi kıyâmetin kıyâmına kadar rûhen yaşamak ve yaratılışında bulunan bütün karanlıklardan sıyrılıp gerçek hayatın nûruna ulaşarak visâl menziline varıp en acâyip sanatları müşâhede etmek isterse bu ism-i şerîfe devam etmelidir.

Meşâyih-ı 'izâmın tercihleri vechile; bu mülâzemetin yolu, bu ism-i şerîfin yetmiş beş gün boyunca her gün ve gece zarfında yedi bin kere okunmasıdır ki buna muvaffak olan kişi acâyip sırlar müşâhede eder.

İşte o zaman bir sâkî gelip kendisine muhabbet kâsesi sunar, onu içtiğinde ise Allâh-u Te'âlâ'nın seçkin kullarından olur ama hâlinin devam etmesini isteyen kimse ism-i şerîfin kıraatini bırakmamalıdır.

5) Bu ism-i şerîfi çokça okuyan fakat bu sırrı gizleyerek kimseye duyurmayan kişi yaşadığı sürece görülecek bütün musîbetlerden selâmette kalır. Bu ism-i şerîfin zikrine devam eden kimse berekete ve rif'at-i şânâ (şân-ı şerefının yükselmesine) nâil olur.

6) Bu ism-i şerîfi on bin üç yüz kere okumaya devam eden kişi biiznillâhi Te'âlâ bedeninde âfiyet bulur.

7) Her kim bu ism-i şerîfi misk, safran ve gül suyuyla ceylan derisine yazıp ud ve anberle buhurlayıp giyerse şüphesiz **Allâh-u Te'âlâ** onu hayat-ı tayyibeyle bolluk ve bereket içerisinde yaşatır.

Bu ism-i şerîfin bereketiyle kendi nefsinde istenmedik hiçbir şey görmez.

8) Bu ism-i şerîfi çok zikreden kişinin **Allâh-u Te'âlâ** ömrünü uzatır, dünyada kalış süresi artırılır, ömrüne bereket verilir.

Bu ism-i şerîf **Hızır** (*Aleyhisselâm*)'ın virdidir, bundan dolayı **Allâh-u Te'âlâ** onun ömrünü uzatmıştır ve onu hayat ırmağına vâkıf kılmıştır. O da ondan içince **Allâh-u Te'âlâ** kendisine ömrü tavîl ihsan etmiştir.

9) Bu ism-i şerîfin zikri ismi Yahyâ olanlara çok muvâfık düşmektedir. Bu ism-i şerîfle zikreden kişiye **Allâh-u Te'âlâ** mal, câh, ömrü tavîl ve rızık kesîr (uzun ömür ve bol rızık) ihsan eder.

10) Bu ism-i şerîfin zikrine gece-gündüz devam eden kişi duası müstecab biri olur ve onun duası asla reddolunmaz.

Bu ism-i şerîfin genel mânâda havâssı uzun ömür ve bol rızıkla alâkalıdır. (Şihâbüddîn es-Sühreverdi, *Şerhu'l-esmâi'l-erba'in*, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:112, Ayasofya, no:3358, verak:142, Yazma Bağışlar, no:2773, verak:3, Beyazıd Devlet, no:1256, verak:25-26, Muhammed ibni Hatîrüddîn, *el-Cevâhiru'l-hams*, sh:211-212, Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, *er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye*, sh:11-12)